

மாஸிமீகலைப் பிரசுரம்

மகாகவி பாரதியின் கண்ணன் பாடல்களும் விளக்க உரையும்

தமிழ்வேள்
இ.க. கந்தசாமி

மகாகவி பாரதியின் கண்ணன் பாடல்களும் விளக்க உரையும்

முன் ரமிசிடை நோடி பாடுவதற்காக

முனியை

பிரயு

விளக்கவுரை:

- தமிழ்வேள் -

இ.க. கந்தசாமி

மணிமேகலைப் பிரசரம்

த.பெ.எண்:1447,

7 (ப.எண்:4), தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய் நகர்,

சென்னை-600 017.

தொலைபேசி : 24342926

தொலைநகல் : 0091-44-24346082

மின் அஞ்சல் : manimekalai@eth.net

Website:<http://www.tamilvanan.com>

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	: மகாகவி பாரதியின் கண்ணன் பாடல்களும் விளக்க உரையும்
ஆசிரியர்	: மணிமேகலைப் பிரசர் ஆசிரியர் குழு
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	: 2005
பதிப்பு விவரம்	: முதல் பதிப்பு
உரிமை	: மணிமேகலைப் பிரசரம்
தாளின் தன்மை	: 11.6 கி.கி
நூலின் அளவு	: கிரெனன் சைஸ் (12.5 x 18.5 செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	: 11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	: xxx + 154 = 184

இந்திய விலை : 50.00

இலங்கை விலை : 150.00

லேசர் கம்போளிங்	: சித்ரா பிரின்ட் வேர்ல்டு
	சென்னை - 17 ① 24332272
அச்சிட்டோர்	: முருகன் ஆஃப்செட்
	சென்னை - 600 014
நூல் கட்டுமானம்	: தெயல்
வெளியிட்டோர்	: மணிமேகலைப் பிரசரம்
	சென்னை - 600 017

பதிப்புரை

இந்நூலாசிரியர் தமிழ்வேள் இ.க.கந்தசாமி அவர்கள் கொழும்பு றோயல் கல்லூரி தமிழ் ஆசிரியராக இருந்தவர். கல்வி அமைச்சர் தமிழ் நூற் பாடத்திட்டப் பகுதியிலும், தமிழ் நூல் ஆக்கப் பகுதியிலும் பணிபுரிந்தவர். உயர்கல்வி ஆலோசனைச் சபை உறுப்பினராக இருந்தவர். உயர்தர மாணவர்களுக்குப் பல நூல்களை எழுதி உதவியவர். கட்டுரைகள் பல எழுதியவர். இவை இலங்கை நாளிதழ் களிலும் தமிழக சுஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்தன.

இளமையில் தமிழ் பற்றினராகித் தமிழும் தமிழர் இனமும் பண்டுபோல் உலகில் முதன்மைபெற ஆவன செய்ய விரும்பித் தம் வாழ்வை அமைத்துப் பல துறைகளிலும் பெரும் பங்களிப்புச் செய்தவர். அமைதியும் அடக்கமும் எளிமையும் உள்ளவர். பெரும் புலமையாளர். பாராட்டுகள் விரும்பாதவர்.

ஈழத்தும் முன்னாட் புலவர் முத்தமிழ் அமைப்பாக ஆக்கிய பஞ்சவன்னத்தாது நாலுக்கு உரையும் விளக்கமும் எழுதியவர். இதனைச் சென்னை சைவ சித்தாந்தக் கழகம் வெளியிட்டது.

அறிஞர்களின் விருப்பத்தின்படி கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கப் பொதுச் செயலாளர் பொறுப்பேற்று இச் சங்க நிலத்தில் புதிய கட்டிடங்களை அமைத்து இதன்

பணிகளைப் பல துறைகளிலும் விரிவடையச் செய்து தமிழக முன்னாள் முதல்வர் எம்.ஐ.ஆர். அவர்கள் வழங்கிய தமிழக அரசு நிதியால் தமிழக நூல்களைப் பெற்று நூலகத்தை உருவாக்கியவர். இவரது உழைப்பினால் இச்சங்கம் இலங்கையிலும் உலகிலும் பெரும் பயன் தந்து விளங்குகிறது.

தமிழ்ப்புலவர் மரபு வளர்த்ததற்காக ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர் கழகத்தை அமைத்து அதன் செயலாளராகவும் பணி ஆற்றுகிறார். யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்ப் புலவர் மாநாட்டையும் கொழும்பில் தொல்காப்பிய மாநாட்டையும் உலகம் போற்ற நடத்தினார். தொல்காப்பியக் கட்டுரைகள் என்னும் சிறந்த தொகுப்பு நூலை வெளியிட்டார்.

�ழத்துத் தமிழரின் தொன்மையையும் இவர்களின் தமிழ்ப் புலமைத்திறனையும் உலகிற்கு உணர்த்தற்காக ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் வரலாறும் பாடல்களும்' என்னும் நூலை எழுதினார். உலகத் தமிழ் வளர்ச்சிக்காக உலகத் தமிழ் அமைப்பகங்களுக்கு உதவி வருகிறார்.

இவர் தமிழை நேசிப்பவர்; அதிகம் வாசிப்பவர்; இதையும் தாண்டி தமிழைத் தன் சுவாசமாகக் கொண்டவர். 86 வயது நிரம்பிய இவர் தமிழில் நிறைந்த புலமை உடையவர்.

தமிழும் தமிழினமும் உலகில் உயரப் பாடுபடுபவர். உலகத் தமிழர் பயன்படுத்தும்படியாக தமிழ்ப் பொதிகையை ஈழத் தமிழகத்தில் உருவாக்கியவர்.

எந்தக் கருத்தையும் ஒளிவு மறைவின்றி வெளிப் படையாக பேசும் இயல்புடையவர். அதேபோல் நல்ல

செயல்களை யார் செய்தாலும் பாராட்டும் பண்புடையவர். இந்த வயதிலும் ஆர்வம் குன்றாமல் சுறுசுறுப்புடன் தமிழ்ப் பணி செய்பவர்.

மகாகவி பாரதியாரின் வாழ்க்கைச் சரிதையை இருபது வரிகளுள் அடக்கிவிட முடியுமா? 'முடியும்' என்று தமது இந்நாலின் முதல் பாராவிலேயே எனிய நடையில் அடக்கிக் காட்டியுள்ளார் நூலாசிரியர் திரு. தமிழ்வேள் திரு. இ.க.கந்தசாமி அவர்கள். (20 வரிகளில் இரத்தினச் சுருக்கமான வாழ்க்கைச் சரிதை!)

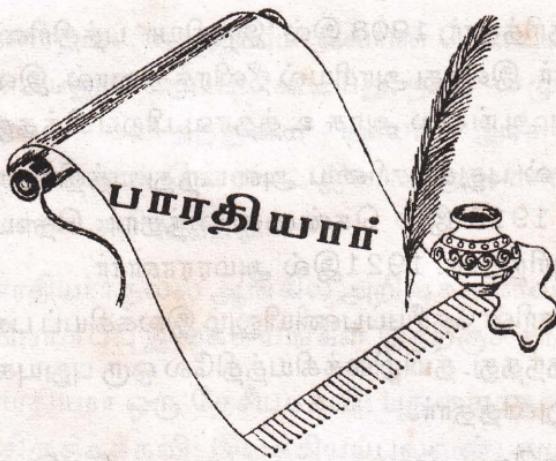
இந்த நூலுக்கு இவர் எடுத்துக்கொண்ட தலைப்பு 'கண்ணன் பாட்டு'. கோகுலத்துக் கண்ணனைப் பல கோணங்களில் வைத்து கவி பாரதி பாடினார். கண்ணனைத் தோழன் - சற்குரு - குழந்தை - விளையாட்டுத் தோழன் - காதலன் - காதலி - சேவகன் என்றெல்லாம் வைத்து இறுதியில் ஆண்டானாகவும் தொழுது பாரதி பாடிய பாடல்களுக்கு விளக்கவுரை எழுதுவது சாதாரண விஷயமல்ல! அப்பணியை மிகச் சர்வ சாதாரணமாகவே செய்து முடித்துள்ளார் திரு. தமிழ்வேள்! 'தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை'யுடன் ஆயர் குலப் பெண்கள் கைகோர்த்து விளையாடி மகிழ்ந்ததற்கு ஈடாக இந்நூலாசிரியரும், பாரதியின் கண்ணன் பாடல்களுக்குள் புகுந்து விளையாடியுள்ளார்! படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாத நூல்.

இந்த இனிய நூலை வெளியிடுவதில் மணிமேகலைப் பிரசாரம் மகிழ்ச்சி அடைகிறது.

- ரவி தமிழ் வாணன்

பொருளடக்கம்

பாரதியார்	vii
கண்ணன் பாட்டு	xi
கண்ணனின் இயல்புகள்	xix
1. கண்ணன் என் தோழன்	1
2. கண்ணன் என் தாய்	12
3. கண்ணன் என் தந்தை	22
4. கண்ணன் என் சேவகன்	33
5. கண்ணன் என் அரசன்	40
6. கண்ணன் என் சீடன்	50
7. கண்ணன் என் சற்குரு	67
8. கண்ணன் என் குழந்தை	80
9. கண்ணன் என் விளையாட்டுப்பிள்ளை	84
10. கண்ணன் என் காதலன் (1)	90
11. கண்ணன் என் காதலன் (2)	97
12. கண்ணன் என் காதலன் (3)	103
13. கண்ணன் என் காதலன் (4)	112
14. கண்ணன் என் காதலன் (5)	116
15. கண்ணன் என் காந்தன் (6)	119
16. கண்ண(ன்)ம் மா என் காதலி (1)	122
17. கண்ண(ன்)ம் மா என் காதலி (2)	125
18. கண்ண(ன்)ம் மா என் காதலி (3)	129
19. கண்ண(ன்)ம் மா என் காதலி (4)	132
20. கண்ண(ன்)ம் மா என் காதலி (5)	137
21. கண்ண(ன்)ம் மா என் காதலி (6)	141
22. கண்ணன் என் ஆண்டான்	147
23. கண்ண(ன்)ம் மா எனது குலதெய்வம்	153

பாரதியார் 1882 ஆம் ஆண்டிலே பிறந்தார். தந்தையார் பெயர் சின்னச்சாமி. தாயார் பெயர் இலட்சுமி அம்மாள். பிள்ளையின் பெயர் சுப்பிரமணியம். ஐந்து வயதிலே தாயார் இறந்தார்.

திருநெல்வேலி, இந்துக்கல்லூரியில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை படித்தார். 1887 இல் திருமணம் நடந்தது. மனைவி பெயர் செல்லம்மாள். 1898இல் தந்தையார் இறந்தார். காசி சென்று நான்கு ஆண்டுகள் தங்கினார்.

அங்கு சமஸ்கிருதம், இந்தி ஆகிய மொழிகளைக் கற்றார். எட்டயபுரம் அரசரின் ஆத்தான வித்துவானாக இருந்தார். பின்பு மதுரைச் சேதுபதி கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்தார். பின்பு பத்திரிகை நடத்தினார். கவிதை - கட்டுரை மூதுவதிலும் தேசப்பணியிலும் ஈடுபட்டார். மதுரை யிலிருந்து வெளிவந்த விவேகபானு பத்திரிகையில் இவரது முதற் பாடல் வெளிவந்தது. 1907இல் திலகரின் தீவிரவாதக்

கட்சியை ஆதரித்தார். 1908 இல் ‘இந்தியா’ பத்திரிகையை வெளியிட்டார். இவரது அரசியல் தீவிரத்தினால், இவரைக் கைது செய்ய ஆங்கில அரசு உத்தரவு பிறப்பித்தது.

அதனால் புதுச்சேரியை அடைந்து பத்திரிகையை நடத்தினார். 1919 இல் சென்னை வந்தார். தொடர்ந்து தேசப்பணி புரிந்தார். 1921இல் அமரானார்.

பாரதியாரின் தேசீயப்பணியிலும் இலக்கியப் பணியே அதிக பயன் தந்தது. தமிழிலக்கியத்திலே ஒரு புதுயுகத்தை அவர் தோற்றுவித்தார்.

அவரின் செய்யுள்நடை, உரைநடை ஆகிய இரண்டும் புதுமையும் எளிமையும் வாய்ந்தவை. உணர்ச்சி வேகத்திற்கும் உள்ளத் தொடர் புக்கும் இயைந்த முறையில் அமைந்தவை. அவரின் இலக்கியப்படைப் புகள் பல தொகுதிகளாக உள்ளன. அவரின் தேசீயப்பாடல்கள் தேச பக்தியைத் தெய்வபக்தியாக ஆக்குவன. தோத்திரப் பாடல்கள் சமய உணர்வைத் தேசீய - சமூக உணர்வுகளுடன் தொடர்புறுத்துவன. ஞானப்பாடல்கள் உயர்ந்த தத்துவங்களை வெளிப்படுத்துவன.

‘ஞான ரதம்’ அற்புதக் கற்பனை யுள்ள சிறந்த படைப்பு. குயிற்பாட்டு சிறந்த கற்பனையும் நல்ல நகைச்சுவையும் உள்ளது. ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ காவியப் பண்பும் சமூக உணர்வும் கொண்டது.

கண்ணன் பாட்டு ஆத்மீக உணர்வும், அதிசயிக்கும் அனுபவங்களும், இசையமைப்பும் உள்ளது; இது 1917இல் வெளியானது.

அவரின் வசன கவிதை தமிழுக்குச் சிறப்புத் தருவது; ஒசைநயமும் பொருள் நயமும் உடையது.

உரைநடைப்பகுதியும் அவரின் செய்யுட் பகுதிக்கு ஒப்பான பயனும் சிறப்பும் கூடியது. நாடு - சமூகம் மொழி - தொழில் - கல்வி தத்துவம் - சமயம் - அரசியல் - கதை ஆகியவைகளைக் கொண்ட இவை, அவரின் பயன்தருகருத்துகளை அறிவுறுத்துவன்.

பாரதியார் நல்ல ஆங்கில அறிவு உள்ளவர். அவரின் மொழி பெயர்ப்பு இலக்கியங்கள் இதற்குச் சான்றாகும்.

பாரதியார் ஒரு தேசியக்கவி; புதுமைக்கவி; புரட்சிக்கவி; சீர்திருத்தக்கவி; இலக்கியப்புலவன்; எழுத்தாளன்; ஆண்மீக்கவிஞன்; தீர்க்கதரிசி; தத்துவஞானி, அவரின் இலக்கியப்பணியைப் பரப்புதல் தமிழ் மொழிக்கும் மக்கடசமுதாயத் திற்கும் செய்யும் விழுமிய தொண்டாகும்.

‘கல்லுங் கனிந்து கனியாகு மேயடா - பசங் கன்றும் பால் உண்டிடாது கேட்டிடு மேயடா’

‘உள்ளந் தெரியுமொரு பாட்டு லேயடா - மிக்க ஊக்கம் பிறக்குமொரு பாட்டி லேயடா!’

‘கண்ணன் காதலன் - எனக்கொரு’ கனியமுதமடா. விண்ணமு தழுமே அதனை - வெல்லமாட்டாதடா,

எனக் கவிமணி அவர்கள் பாரதியாரைப் போற்றியமை உண்மை நிறைந்த பொருள்ளரையேயாம்.

இசையமைப்புகள்

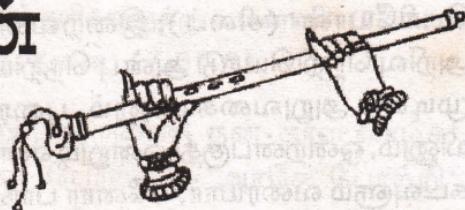
கண்ணன் பாட்டின் பகுதிகளும் அவைகளுக்குக் கொடுத்துள்ள இசையமைப்புகளும்:-

பகுதி	இராகம்	தாளம்
கண்ணன் என் தோழன் கண்ணன் என் சற்குரு கண்ணன் என் குழந்தை கண்ணன் என் விளையாட்டுப் பிள்ளை	புன்னாகவராளி ,, பைரவி கேதாரம்	திஸ்ரஜாதி ஏகதாளம் ,, ரூபகம் கண்டஜா தினகதாளம்
கண்ணன் என் காதலன் 1 கண்ணன் என் காதலன் 2 கண்ணன் என் காதலன் 3 கண்ணன் என் காதலன் 4	செஞ்சுருட்டி நாதநாமக்கிரியை இந்துஸ்தானித்தோடி பிலஹரி	திஸ்ரங்கதாளம் ஆதிதாளம் ,, ,,
கண்ணன் என் காந்தன்	வராளி	திஸ்ரங்கதாளம்
கண்ணம் மா என் காதலி 1 கண்ணம் மா என் காதலி 2 கண்ணம் மா என் காதலி 3 கண்ணம் மா என் காதலி 4 கண்ணம் மா என் காதலி 5	செஞ்சுருட்டி நாத நாமக்கிரியை ,, ,, செஞ்சுருட்டி	ஏகதாளம் ஆதிதாளம் ,, ,, ,,
கண்ணன் என் ஆண்டான் கண்ணம் மா எனது குலதெய்வம்	புன்னாகவராளி ,,	திஸ்ரங்கதாளம்

கண்ணன் என் சேவகன் }
 கண்ணன் என் சீடன் } - ஆசிரியப்பா
 கண்ணம் மா என் காதலி 4 - ஆசிரிய விருத்தம்
 ஏனையவை - நொண்டிச்சிந்து, தெம்மாங்குமெட்டு,
 கீர்த்தனை.

கண்ணன்

பாட்டு

கண்ணன் பாட்டு என்பது, மூல்லைப்பாட்டு-
குறிஞ்சிப்பாட்டு என் பன போன்று, அமைந்த சொற்றொட-
ராகும். கண்ணனைப் பற்றிய பாட்டு எனப் பொருள்
தரும். கண்ணன் திருமாலின் அவதாரன். மகாபாரதத்தின்
முக்கிய பாத்திரம். பாட்டு - செய்யுள்.

பாரதியார் பல்வேறு துறைகளிலே தம் கவிதை
களினால் பெரும் மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்ததனாலே
புதுயுகக் கவி என அனைவராலும் போற்றுதற்குரியராயினர்.
அவரின் பாடல்கள் உயர்ந்த இலக்கியப் படைப்புகள்.
அவைகளுள் 'கண்ணன் பாட்டு' மிக உன்னதமான இலக்கியப்
படைப்பு எனலாம். அதன்கண் அமைந்துள்ள உருவும் கருவுமே
காரணங்களாகும்.

பழமை வாய்ந்த சங்க காலத்திலே சொல்லுக்கும்
உணர்வுக்கும் அப்பாலான பரம்பொருள்நிலையிலே சான்றோர்
கடவுளைப் போற்றினர். சங்க நூல்களில் வரும் பாடல்கள்
இதனை உணர்த்துகின்றன. 'பணியியரத்தை நின்குடையே
முனிவர், முக்கட் செல்வர் நகர் வலம் செயற்கே' (புறநா-
8); 'நாவல் அந்தணர் அருமறைப் பொருளே' (பரி.2);
'சுடர்படைக் காலக் கடவுள்' (பதிற்றுப்); 'பிறவாயாக்கைப்

பெரியோன்’ (சிலப்); இறைவனின் அருளை வேட்டற்கு அறிவு நெறியொடு அன்பு நெறியும் நிலவிற்று. ‘அமர்கள் முடியும் அறுவகையானும், புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினும், ஒன்றன்பகுதி ஒன்றும் என்ப’ (புறம் 81); ‘காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார், ஏனோர் பாங்கினும் என்மனார் புலவர்’ (புற.83) எனத் தொல்காப்பியம் கூறுவதனாலும், ‘புரைதீர் காமம் என்றதனுட் புக்கு நின்ற வேட்கை கட்புலனாகிய கடவுளிடத்தும் நீக்கார், மக்களிடத்தும் நீக்கார், ‘அது கடவுள் மாட்டுக் கடவுட் பெண்டிர் நயப்பனவும், அவர்மாட்டு மானுடப் பெண்டிர் நயப்பனவும்’, கடவுள் மானுடப் பெண்டிரை நயப்பனவும் பிறவுமாம்’ என நாச்சினார்க்கினியர் உரை கூறுவதனாலும், கடவுளை நாயகனாக மகளிர் அன்பு பாராட்டும் வழக்கம் அக்காலத்திலே இருந்தது என்பது தெளிவு.

களப்பிரரினாற் தமிழகம் மிக்க துன்பத்தை அடைந்தது. இதனால் கடவுட்பக்தி பெருகியது. அன்புநெறி விரிவடைந்தது. சமய குரவர்கள் கடவுளைத் தாய், தந்தை, ஆண்டான், தோழன், குரு ஆகிய பல்வேறு நிலைகளிற் போற்றினர்:

‘தாயும் நீ தந்தையும் நீ சங்கரனே’ (1.50.7)

‘சன்றாளுமாய் எனக்கெந்தையுமாய் உடன் தோன்றின ராய்’
(4.94.1)

‘அப்பன் நீ அம்மை நீ ஜயனும் நீ அன்புடைய மாமனும் மாமியும் நீ’
‘பல்லுயிர்க்கும் தாமே ஆய தலைவனார்’ (6.95.1)

‘எனையாளுடையான்’ (1.708)

‘என்னையும் உடையார் போலும்’ (6.67.9)

‘மீளா அடிமை உமக்கே ஆனாய்’ (7.95.1)

‘என்னுடைய யான் செய்யும் துரிசுகளுக்கு உடனாகி’ (7.51.10)

‘அடியேற்கு எனிவந்த தூதனை’ (7.68.8)

‘எந்தையடி போற்றி’, ‘குருமணி தன் தாள் வாழ்க’,
 ‘தாயேயாகி வளர்த்தனை போற்றி’, ‘அரசே போற்றி’,
 ‘உடையாய்போற்றி’ ‘தோழா போற்றி துணைவாபோற்றி’
 (திருவா. போற்றித்திரு).

அன்பு மேலீட்டினாலே சமயகுரவர்கள் அன்பினைந் தினை நெறியிலே கடவுளை நாயகனாக வைத்துப் பதிகங்களை அருளினர்.

‘விண்ணார் திங்கள் விளங்கு நுதலினர், எண்ணார் வந்தேன் எழில் கொண்டார்’ (1.56.3). ‘காண்டகைய செங்கால் ஒண்நாராய்! காதலாற், பூண்டகைய முலைமெலிந்து பொன் பயந்தாள் என்று வளர், சேண்டகைய மணிமாடத் திருத்தோணி’ புரத்துறையும், ஆண்டகையாற் கிண்றேசென் றடியறிய உணர்த்தாயே’ (1.604)

‘முன்ன மவனுடைய நாமங் கேட்டாள் மூர்த்தியவ னிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள். பின்னையவனுடைய ஆளூர் கேட்டாள் பேர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானாள், அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள் அகன்றாள் அகவிடத்தார் ஆசாரத்தைத், தன்னை மறந்தாள் தன் நாமங் கெட்டாள் தலைப்பட்டாள்நங்கை தலைவன்தாளே’ (6.25.1)

‘பறக்குமெங் கிள்ளைகாள் பாடுமெம் பூவைகாள்,
 அறக்கண் என்னைத்தகும் அடிகள் ஆளுரரை
 மறக்க கில்லாமையும் வளைகள் நில்லாமையும்
 உறக்கமில் லாமையும் உணர்த்த வல்லீரே’ (7.87.2)

மாணிக்கவாசக அடிகளார் அன்பினெந்தினை நெறியிலே இறைவனை நாயகனாகவும் நாயகியாகவும் வைத்துக் கோவைகளுட் சிறந்ததான் ‘திருக்கோவையார்’ என்னும் நூலை அருளினார்.

பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் ஒருவரான ஆண்டாள், திருமாலைத் தன் நாயனாக வைத்து உள்ளத்தை உருக்கும் திருப்பாவையை அருளினார்.

‘மத்தளம் கொட்ட வரிச்சங்கம் நின்றாத, முத்துடைத் தாமம் நிரை தாழ்ந்த பத்தற்கீழ், மைத்துனன் நம்பி மது சூதனன் வந்தென்னைக், கைத்தலம் பற்றக் கணாக்கண்டேன் தோழீ நான்’ (திருமொழி).

இவர்களைப் பின்பற்றிப் பிற்காலப் புலவர்கள் அன்பினெந்தினை முறையில் இறைவனைப் போற்றும் கோவை, கலம்பகம், உலா, தூது ஆகிய நூல்களை ஆக்கினர். திருவாரூர்க்கோவை, திருவெங்கைக் கோவை, கச்சிக் கலம்பகம், திருக்கைலாய ஞான உலா, முக்கூடற்பள்ளு, அழகர் கிள்ளை விடுதூது என்பன சான்றாக உள்.

இறைவனைக் குழந்தையாக வைத்துப் போற்றுதற்காகப் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் எழுந்தன. மீனாட்சியம் மை பிள்ளைத்தமிழ், திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழ் போன்றவை இதற்குச் சான்றாவன.

இறையருள் வேட்டலுக்காகப் பல்வேறு காலங்களில் அறிஞர் பெருமக்கள் காட்டிய பல்வேறு முறைகளைக் கருவாகக் கொண்டு அவைக்குப் புதிய உருவங்கொடுத்து அம்முறைகளில் இறைவனைக் கண்டு களித்து, அதன் பேராகப் பெற்ற பெருமகிழ் வினால் ‘கண்ணன் பாட்டு’ என்னும் கருவூலத்தைப் பாரதியார் படைத்தார்.

கண்ணன் பாட்டு உணர்த்தும் உண்மைகள்:

‘கண்ணன் பாட்டு’ பாரதியாரின் சிறந்த இலக்கியப் படைப்பு ஆகும். இது உயர்ந்த சமய உண்மைகளைக் கருவுலமாகக் கொண்டது; பாரதியாரின் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகள் இப்பகுதியில் முழுமையைப் பெற்றுள்ளமை காணலாம். அவரின் சமூக, இலக்கிய, மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகள் சமயத்துறையிலும் சென்றது. மக்கட் சமூக நலனே தலையாயது எனவும், ஏனைய துறைகள் அதற்குத் துணையாக வேண்டும் எனவும் அவர் விழைந்தார். ஆகவே இலக்கியம், அரசியல் ஆகியவைகளைப் போலச் சமயமும் சமூகத்தின் வாழ்வியலில் ஒன்றினைந்து இருத்தல் வேண்டும் எனக்கண்டார்; ஆகவேதான் முன்னைச் சான்றோர் முறைகளுடன் தம் சிந்தனைக் கருவுலங்களை இணைத்து இறைவனைத் - தாய், தந்தை, அரசன், குரு, சீடன், குழந்தை, தோழன், ஆண்டாள், நாயகன், நாயகி, சேவகன் எனப் பல்வேறு நிலைகளிலே வைத்து வாழ்வியல் முறையிலே புதிய செவ்விய அமைப்புக் கொடுத்தார். இறைவனைச் சேவகனாகக் கொண்டமை பாரதியார் செய்த பெரும் மாற்றமாம்!

இறைவனிடம் சமயத்தின் உயர்ந்த கோட்பாடுகளைச் சமூகவாழ்வின் கண் பயன்படுத்தலாம் எனவும், வாழ்வியலின் அனைத்துத் தேவைகளையும் இறைவன் மூலம் பெறலாம் எனவும், நல்ல சமூக வாழ்வின் மூலம் உயர்ந்த சமயவாழ்வை மலரச் செய்யலாம் எனவும், இறைவனை உயர்ந்த பரம்பொருளாகவும், அரசன் - குரு - தந்தை ஆகியோராகவும் மட்டுமன்றிச், சீடன் - சேவகன் ஆகியோராகவும் வழிபடலாம் எனவும், சமயக் கரு இன்றி வாழ்வியல் முழுமையைப் பெற இயலாது எனவும், கண்ணன் பாட்டு உணர்த்துகின்றது.

சமயத்துறையிலே பாரதியார் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டையும், அவர் ஒரு ஆன்மீகக் கவி என்பதையும் கண்ணன் பாட்டு நிலைநாட்டுகின்றது.

சமயத்தில் இடம்பெற்றுள்ள போலித் தன்மைகளை மிகக் கடுமையாகக் கண்ணன் பாட்டிற் பல இடங்களிலே பாரதியார் சாடியுள்ளார். அரசன், தந்தை, தாய், குரு, சீடன், சேவகன், அடிமை, நாயகி, நாயகன், குழந்தை, தோழன் ஆகியோரின் கடமைகளையும் இயல்புகளையும் இப்பாட்டு வலியுறுத்துகிறது.

கண்ணன் எனக் கூறினாலேனும், இங்கு இச்சொல் இறைவனைச் சுட்டுவதேயாம். இறைவன் ஒருவனே சக்தியாயும், திருமால் முதலியோராகவும் விளங்குகின்றான் எனச் சமய நூல்கள் உணர்த்துகின்றன. ‘பேதை நெஞ்சே’ என்னும் பகுதியில் ‘சக்தி என்று புகழ்ந்திடுவோம், முருகன் என்போம், சங்கரன் என்றுரைத்திடுவோம், கண்ணன் என்போம்’ என இவர் இக்கருத்தைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். ‘துட்டர்களை அழிப்பதற்கும் தர்மத்தை நிலைநிறுத்து வதற்கும் நான் ஓவ்வொரு யுகத்திலும் பிறக்கிறேன்’ ‘அர்ச்சன! யார் என்னை எந்த விதமாகச் சரணடைகிறார்களோ அவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய உருவத்தில் என் தரிசனத்தை அளிக்கிறேன்’ எனக் கீதையிலே கண்ணன் கூறுகிறான்.

கவித் திறன்:

‘பாட்டுக் கொரு புலவன் பாரதி’ எனக் கவிமணி கூறியது பாரதியாருக்கு மிகப் பொருந்துவதாம். உயர்ந்த சமய உண்மைகளை எனிய முறையில் வாழ்வியல் பாத்திரங்கள்

மூலம் பழகு தமிழிற் புலப்படுத்தியதிறம் வியக்கத்தக்க தாகும். அவ்வப் பாத்திரங்களின் நிலைக்கு ஏற்பச் சொற்களையும் கருத்துகளையும் அமைத்து எமக்கும் அவ்வணர்வு நிலையை ஊட்டுகின்றார். சங்கநூற் கருத்துகளின் சாயலும், திருமுறைகள் - நாலாயிரத்தில்லிய பிரபந்தங்கள் ஆகியவற்றின் பக்தி முறைமையும், கண்ணன் பாட்டில் அமைந்துள்ளன.

பொதுமக்கள் வாழ்வியலுடன் தொடர்புடைய உவமைகள் - உருவகங்களும், எளிமையான இனிய சொற்களும், வீரம் - அவலம் - உவகை - இளிவரல் முதலிய ஒன்பான்வைகளும், எதுகை - மோனைச் சிறப்புகளும், ஆசிரியப்பா - விருத்தம் ஆகியவைகளுடன் - சிந்து தெம்மாங்கு முதலிய பாவகைகளும், சொல் நயங்களும் கண்ணன் பாட்டிற் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

இப்பாடல்களிலே கணதயின் அமைப்பு இருப்பதனாலும், பாடல்களுக்கு இசையும் தாளமும் வகுத்திருப்பதனாலும், கண்ணன் பாட்டு முத்தமிழின் கூறுபாடுகள் அமைந்தது எனலாம். கண்ணன் பாட்டு பாரதியாரின் சிந்தனைத் திறனும் புலமைத்திறனும் ஒன்றி முழு நிறைவு பெற்றுக் கணிந்த கணி-அமிர்தம் ஆகும். பாரதியார் பாடல்களினது சாரே கண்ணன் பாட்டு என்பது தகும்.

பாட்டு என்பதன் பொருளும் இயல்பும்:

'உலக இயற்கையிற் கண்முதலான புலன்களுக்கு விளங்கித் தோன்றும் அழகினை எல்லாம் தன்னுள்ளே நெருக்கமாகப் பொதிந்து வைத்துப் பின் அவற்றை நம்

அறிவினிடத்தே புலப்படும் வண்ணம் தோற்றுவித்து மாறுதல் இல்லா இனிய ஓசையுடன் ஒற்றுமைப்பட்டு நடைபெறும் இயல்பினை உடையதுதான் பாட்டு என்று அறிதல் வேண்டும். ஓரோ வொருகால் அவர் அறிவு வறிய நினைவுகளின் வேறாகப் பிரிந்து உலக இயற்கை அழகிற் படிந்து அதன் வண்ணமாய்த் திரிந்து தெளிவுற்று விளங்கும்போது அவ்வறிவிற் சூந்து பெருகும் அரியபெரிய கருத்துகளையே அறிதற்கு மிக விரும்புகின்றோம்.

‘இவ்வாறு தோன்றும் அரியபெரிய கருத்துகளின் கோவை ஒழுங்கினையே பாட்டு என்று அறிதல் வேண்டும்’ எனப் பேரறிஞர் மறைமலையடிகள் கூறினார்.

‘பாட்டு என்பது மக்கள் மன அறிவினின்றும் வடித்து இறக்கப்பட்ட தூய அமிழ்தம் ஆம்’ என ஆங்கிலப் பேரறிஞர் மில்டன் கூறினார். பாட்டு - பரந்துபட்ட பொருளும் ஓசையும் உடையது.

கண்ணனின் இயல்புகள்

கண்ணன் எனவும் ஈசன் எனவும் பெயருடையான். உயர்வேதம் உணர்ந்த முனிவர் உணர்வினில் மேவிடும் பரம்பொருள். கடலலைதரும் ஓலியில் ‘ஓம்’ எனும் ஓலியாக உள்ளான். மூப்பு, துயர், பயம் என்பன இல்லாதவன். எவர்பக்கமும் நின்று எதிர்ப்பக்கம் வருத்தான். உயிர்களாயும் உலகங்களாயும் அவைகளின் வேறாயும் உள்ளான். அவனது சொல்லின் பொருளை உணர்தல் அரிது. அவனுக்கு வானம் கை; பூமி மடி. அன்பு மிக உடையவன். நல்ல பெண்மைக் குணமும், மிக்க தண்மைக் குணமும், தழவின் குணமும், மறவர்குணமும், பித்தர் குணமும், உள்ளவன். விந்தையான பலவித தோற்றங்கள் காட்டுவான். தோற்றங்கள் கோடி குவித்து வைத்துள்ளான். சூரியன், சந்திரன், கோள், விண்மீன், கடல், காற்று, ஓளி, ஓலி, விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வன, மலைகள், நதிகள், சோலைகள், காடுகள் என்பன அவன் படைத்தவை. வேதங்கள், சாத்திரம், ஞானம், கல்வி, செல்வம், கவிதை, கதை, குலம் என்பன அவன் வகுத்தவை. பண்பிலே தெய்வம்; பார்வையிலே சேவகன். அவன் ஒருநாள் இருந்தபடி மறுநாள் இருப்பதில்லை. கணத்திலே புதிதாக மாறுவான். அகிலம் முற்றும் அசைந்திடச் செய்வான். சக்கரத்தை ஆயுதமாக உடையவன். பாரில் தருமம் தழைத்திடச் செய்பவன். வானமும் பாரும் பட்ட துன்பமெல்லாம் கணத்திடை மாற்றுவான். வேரும் இல்லாமற் பகைவரைப் பொசுக்குவான். வேதநுட்பம் விளங்கிடச் செய்வன். வேண்டியன் விரும்புமுன் கொடுப்பான்.

வேடிக்கையுறக் கண்டுகளிப்பதற்குப் பொய்வேதம், அரசர்கள்து முதலியன புளைந்தான். பிறந்தது மறக்குலத்தில்; வளர்ந்தது இடையர் குலத்தில்; சிறந்தது பார்ப்பனருள். நிறத்தினில் கரியவன்; சிறந்த நடையன். ஏழைகளைத் தோழுமை கொள்வான். செல்வம் ஏறிய வர்களைச் சீருவான். உயிர்க்குலம் ஏற்றமுற வன்புகள் செய்வான். இன்பத்தை இனிது எனவும் துன்பத்தை இனிதன்று எனவும் எண்ணான். பாட்டிலும் கதையிலும் இனிப்பான். பகைமை முற்றி முதிர்ந்திடும்வரை நகை புரிந்து ஆண்டுகள் பல பொறுத்திருப்பான். அவனுக்கு விதி என்னும் மந்திரி உளன். முன்பு விதித்ததனையே பின்பு முறைப்படி மூட்டி விடுவான். துன்பத்திலும் தளர்ச்சி கொளாதவருக்குச் செல்வம் அளிப்பான். உழைக்கும் வழி, வினை ஆளும் வழி, பயன் உண்ணும் வழி சொல்வான். அழைக்கும் போது அரைநொடியில் வருவான்.

கருவங்கொண்டால் ஓங்கி அடித்திடுவான். கள்ள வார்த்தை சொன்னால் காறி உமிழ்வான். அருள்வார்த்தை சொல்லி மெலிவு தவிர்ப்பான். சிறுகுழந்தைபோல சிரித்து விளையாடிக் களிப்பான். வேய்ங்குழலில் இசை விளைத்து மகிழ்வான். சொன்னபடி நடக்காவிடிற் தொல்லைகள் கொடுப்பான். பெரும் ஆபத்திற் பக்கத்தில் நின்று அவைகளை விலக்குவான். உண்மை தவறி நடப்பவரை உதைத்துத் தள்ளுவான். குழந்தைபோல ஒரு சூதும் அறியான். நல்லவருக்கு ஒருதீங்கும் வராது காப்பான். அல்லாதவருக்கு விடத்திலும் கொடியன்! பாட்டு, சித்திரம், படைத் தொழில் ஆகிய தொழில் யாவினும் திறம் முற்றிய பண்டிதன். பருவம், வயது, விருப்பம் இவற்றிற் கேற்ப உளம் அறிந்து அன்பொடு அறிவுகள் கூறுவான். நல்வழி சொல்பவரை அவர்மனம் நையும்வரை சோதனை செய்வான். துன்பத்தில்

நொந்திடு வோரை இகழ்வான். என்படைப்பட்ட போதிலும் பொறுப்பவரை உகப்பான். இன்பத்தை எண்ணுவார்க்கு இன்பம் மிகக் கொடுப்பான்.

படைகள் சேர்த்தல், பரிசனம் சேர்த்தல், பணம் சேர்த்தல் ஏதும் இல்லான். தெய்வம், தாய், தந்தை, அரசன், குரு, சீடன், சேவகன், ஆண்டான், அடிமை, நாயகன், நாயகி ஆகிய அனைவராகவும் அவன் உள்ளான். நித்தம் நிகழ்வன அனைத்தும் அவன் திருவருளால் வருவன.

கண்ணனைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகள்:

சுபத்திரையைப் புறம் கொண்டு போவதற்கு அருச்சனனுக்கு வழி உரைத்தான். கர்ணனைக் கொன்றிட உபாயம் உரைத்தான். போர் செய்யும் போதில் தேர் நடத்திக் கொடுத்தான். கீதை உரைத்து இன்புறச் செய்தான். அவனைக் கொல்ல மாமன் கம்சன் பூதம் அனுப்பினான். வடமாமதுரைப்பதி ஆண்டான். ‘இடையன்’ என்று சொல்லும் ஏச்சிற்கு இலக்கானான். மென்னகை மாதர்க்கும் பாட்டிற்கும் பொழுதுகள் போக்கினான். அருச்சனனுக்குத்தேர் நடத்தினான். போற்றும் இராமனென முன்பு உதித்தான். ஊற்றமுதென ஒரு வேய்ங்குழல் கொண்டான். நரசிங்கனாக இரணியன் மூர்க்கந்தவிரத்தான். பின்னையோர் புத்தனென வளர்ந்திட்டான்.

உலக இயல்புகள்:

நெடுவெனி எங்கணும் நேமித்தபடி தரைகள் உருண்டுபோவன. இவைகளில் எம் இனத்தவர் உள்ளர். இவ் உலகம் யாவும் கண்ணனின் மாயப்பெருங் கூத்து.

விந்தையான பல தோற்றங்கள், பொருள்கள், இன்பங்கள் உள்ளன: ஒரு சூரியன் உள்ள; அவன் ஓளி கூறுவதற்கு இல்லை. சந்திரன் தண்ணொளி பரப்புவது. வானத்து மீன்கள் மின்னி நிறைந்திருக்கும். அவை கணக்கிட இயல்வதில்லை. மந்தை மந்தையாக மேகங்கள்; அவை மழை பொழியும். விரிகடல் எல்லை இல்லாதது. மலைகள் இடம் விட்டுப் பெயரா. நல்ல நதிகள் உண்டு. அவை நாடெங்கும் ஓடி வரும். கடல் அலை ஓலிக்கும். ஞாயிறைச் சூழ்ந்த கதிர்கள் உயிர்கள். இவை கடலிற் தோன்றும் குமிழிகள் போன்றன. பொருள்கள் யாவும் அவன் மேனியில் தோன்றுவன. விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வன, மீன்கள், சோலைகள், மலர்கள், கனிவகை என்பன இறைவனின் படைப்புகள். இறைவனின் ஆணையின்படி முன் செய்தவைகளை அறிந்து ஊட்டும் விதி என்பது உண்டு. உண்ண உணவும், சுவைக்க இனிய பொருள்களும், அறிவை ஊட்டச் சாத்திரங்களும் உள்ளன:

ஆசை பெற விழிக்கும் மான்கள், உளம் அஞ்சக் குரல் பழகும் புலிகள், நேசக் கவிதை சொல்லும் பறவை, நீண்டு படுத்திருக்கும் பாம்பு, தன்னிச்சை கொண்டலையும் சிங்கம், அதன் சத்தத்திற் கலங்கும் யானை.

கண்ணனால் உளதாகும் நன்மைகள்:

கண்ணன் அகத்தே இருப்பின் எண்ணம், விசாரம் யாவும் அவன் பொறுப்பாகும். செல்வம், மாண்பு, சீர்சிறப்பு, நற்கீர்த்தி, கல்வி யறிவு, கவிதை, சிவப்போகம், சிவசூரை ஆகிய நலமனைத்தும் ஓங்கும். நீண்ட புகழ் வாழ்வும் நிகரம் பெருமையும் உளவாகும். வாழ்வுக்கு வேண்டிய

பொருள் அனைத்தும் விரும்புமுன் கிடைக்கும். தீமை, சிறுமை, கலக்கம், மூப்பு, நோய், தோல்வி, அச்சம் என்பன வரா. உழைக்கும் வழி. வினை ஆளும் வழி, பயன் கொள்ளும் வழி தெரியும். வேதங்கள் - சாத்திரங்களின் நுட்பம் தெளிவாகும். தந்திரங்கள், கவிதை, இசை, கதை முதலியவை கைகளும்.

சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துகள்:

மூவகைப் பெயர் புளைந்தே அவன் இயல்பறியாதார் சண்டைகள் செய்வர். வேதங்கள் வேறு வைத்தான். அந்த வேதங்கள் மனிதர் தம் மொழியில் இல்லை. வேதங்கள் என்று புவியோர் சொல்லும் வெறும் கதைத்திரளில் அவ் வேதங்கள் இல்லை. நாலு குலங்கள் வைத்தான். அதை நாசமுறப்புரிந்தனர் மூடர். சீலம், அறிவு, கருமம் சிறந்தவர் குலத்தினில் சிறந்தவராம். மேல்வர், கீழ்வர் என்பன வெறும் வேடத்தில் விதிப்பன. பொய்ச்சுவடி எல்லாம் இன்று பொசுக்கி விடில் எவர்க்கும் நன்மை உண்டாம். கோத்திரங்கள் சொல்லும் பொய்மைச் சாத்திரங்களில் உண்மை கிடையாது. தில்லித் துருக்கர் செய்த வழக்கம் பெண்கள் திரையிட்டு முகமறைத்தல். பெண்கள் இனத்தில் இதைப் போல் பேதைமை முன்பு இல்லை.

இப்பகுதிமூலம் புலவர் தரும் அறிவுரைகள்:

உண்மை தவறி நடத்தல், உள்ளத்திற் கருவங் கொள்ளல், கள்ளத்தைக் கொண்டு கூறுதல் ஆகியவைக்கு இறைவனின் தண்டனை உண்டு. கண்ணனை இழந்துவிடில் சகத்தினில் வாழ்வு இல்லை. கண்ணனைத் தோழன் - தாய் - தந்தை - குரு - ஆண்டாள் - நாயகி - குழந்தை ஆகிய எந்த

வடிவத்திலும் போற்றலாம். உயிரெனும் முலையில் உணர்வு எனும் பால் உண்ணத் தெவிட்டாது. வானத்து மீன்களைக் கணக்கிடலும், சூரிய ஒளியை அளவிடலும் இயலாது. அலைகளின் ஒசையில் 'ஓம்' என்னும் பெயர் ஒலித்திடும். நீண்டபுகழ் வாழ்வும், நிகரறு பெருமையும் படைத்திடல் வேண்டும். துன்பம் எதிலும் தளராதிருத்தல் வேண்டும். இன்பத்தை இனிதெனவும் துன்பத்தை இனிதன்று எனவும் எண்ணாற்க. மாந்தர்க்கு வேதங்களின்றி ஒன்றில்லை. நடுநின்று விதிசெயல் கண்டு மகிழ்தல் வேண்டும். என்புடைப்பட்டாலும் பொறுமை வேண்டும். சேவகரால் சிரமம் பல உண்டு. எண்ணாம், விசாரம், கருமம் என்பன இறைவன் பொறுப்பாதல் வேண்டும். அன்பினைக் கைக்கொண்டால் துன்பம் அத்தனையும் தீரும். தான் அகஞ் சுடாதான் பிறர் சிறுமை நீக்குதலும், தன்னுட் தெளிவும் மகிழ்வும் இல்லான் பிறருக்கு மகிழ்வை அளித்தலும் இயலாவாம். சேர்க்கையின் படியே மாந்தர் தம் செயல்லாம். சாத்திர நாட்டமும் மெய்ப் பொருள் ஆய்வதில் விழைவும் வேண்டும். வழிதவறுபவரை நீதி, தந்திரம், சாத்திரம் என்பவற்றால் வழிக்குக் கொண்ட வேண்டும். தொழிலின்மை சோம்பரை ஆக்கும். ஒன்றை ஆக்குதல், மாற்றுதல், அழித்திடல் எல்லாம் எம் செயலன்று, தோற்றேன் எனல் வென்றிடல் ஆகும். செயலெல்லாம் ஆசையும் தாபமும் அகற்றிப் புரிதல் வேண்டும்.

எந்த வகையிலேனும் சகமாயையை உணர்தல் வேண்டும். சகத்தை ஆய்வு செய்வார்க்கு ஆயிரம் தொல்லை உண்டு. உலகக்கவலையிலும் தொழிலிலும் சிந்தை உள்ளவன் உயர்ஞான உண்மை உரைத்தல் இயலாது,

பரானான்த்தை நன்றே மருவுதல் வேண்டும். கவலை இல்லாமல் சிந்தையை ஊன்ற நிறுத்தித் தன்னை வென்றிடில் விண்ணை அளக்கும் அறிவு ஆகும். இவ்வுலகமௌம் மாயப் பெருங்கூத்து. நீதி அறிந்து இன்பம் எய்தி நேர்மைத் தொழில் நாடுவார் சித்தத்திலே இறைவனை நாடுவார். அவர் இங்கு சேர்ந்து களித்து உலகு ஆளுவார். இங்கு நிகழ்வதனைத்தும் இறைவன் திருவருளால் வருவன். இன்பம் சுத்தசகம்; அது கவலைகள் தள்ளி வரும். அறிவிற் சோதி விளங்க, உயர் சூழ்ச்சி மதியில் விளங்க, நீதிமுறை வழுவாமற் பூமித்தொழில் செய்து கலை ஒதிப் பொருளியல் கண்டு பிறர் உற்றிடும் தொல்லைகள் மாற்றுவார், பிறர் என்னிலை கண்டு உருகுவார் நாடும் பொருள் அனைத்தும் சில நாளினிற் பெறுவார்; அவர் கடும் புதரில் வாழினும் அதுதெய்வக்காவனம் ஆம். சொன்ன மொழி தவறுபவர்க்குத் தோழிமை இல்லை. மையல் கொடுத்து மறைந்து திரிபவர்க்கு மானம் இல்லை. சூழ்ச்சிகள் வீரமறக்குல மகளிரிடம் வேண்டியதில்லை. ஆத்திரம் கொண்டவர்க்குச் சாத்திரம் இல்லை. மூத்தவர் சம்மதியில் வதுவை செய்தல் முறைமை, ஆரியர் முன் நெறிகள் மேன்மை உடையன. வீண்பசப்பிலே காரியம் இல்லை. மானத்தைக்காக்க நாலு முழும் போதும். நல்லது தீயது நாம் அறியோம். கண்ணிற் தெரியும் உருவத்திலே கண்ணன் அழகு முழுவதும் இல்லை. அன்பு வழியில் அறங்கன் செய்திடத் துன்பம் - சோர்வு - தோல்வி என்பன இல்லை. துன்பங்கள் தொலைந்து இன்பம் எய்திட கண்ணனைச் சரணடைய வேண்டும்; பாரம் அவனுக்காய் அடிமையாக வேண்டும்.

யாண்டும் எக்காலத்தும் கண்ணனின் இன்னருள் பெறுதல் வேண்டும். அவனது புகழினைக் கவிதை கொண்டு போற்றுதல் வேண்டும். அன்புடன் பாடிப் பரவசமாகி அவனின் ஆணைவழி நடக்க வேண்டும். திசைதொறும் அதிரப் பேரிகை கொட்டி அவனது பெயரை முழங்குதல் வேண்டும்.

புலவரின் வேண்டுதல்கள்:

கண்ணன் அருள் வாழ்கவே. கலி அழிந்து புவித்தலம் வாழ்கவே. அவனின் இன்னருள் நாடிய நாடு அவலம் நீங்கிப் புகழில் உயர்கவே. துன்பமும் நோயும் மிடியும் தீர்ந்து சுகம் மிகுக. பெண்டு பிள்ளைகள் உணவு உண்டு வாழ்க. ஒய்தலும் ஒழிதலும் இன்றி அவன் உறவு நிலைக்க. அண்டை அயலவர்க்கு எம் மால் உபகாரங்கள் ஆகுக. பேயும் பிசாசும் திருடரும் எம் பெயரினைக் கேட்டளவில் வாயும் கையும் கட்டி அஞ்சி விலகுக. எம் நெஞ்சிலே புகுந்த மிடியும் அச்சமும் நீங்குக. எம் செயல் நீங்கி அவன் செயல் நிறைவு பெறுக.

இப்பகுதியில் வந்த உவமைகள்

பள்ளத்தில் நெடுதாள் அழுகும் கெட்ட பாசியை ஏற்றிடும் பெரு வெள்ளத்தைப் போல; கண்ணை இமை காப்பது போல; ஆலகால விடத்தினைப் போல; தூண்டிற புழுவினைப் போல; சுடர்விளக்கினைப் போல; தீபத்தில் விழும் பூச்சி போல; கணவன் சொல்லுக்கு எல்லாம் எதிர் சொல்லும் மனைவி போல; தேனை மறந்திருக்கும் வண்டு; ஒளிச்சிறப்பை மறந்து விட்டடி; வானத்தை மறந்துவிட்ட பயிர்; பட்டுக் கருநீலப் புடவை பதித்த வைரம்; சோலை

மலர் ஓளியே சுந்தரப் புன்னகை; நீலக் கடல் அலையே நெஞ்சின் அலைகள்; கோலக் குயிலோசை நின்குரலினிமை; வெறுவாய் மெல்லும் கிழவிக்கு அவலாய் மூண்டது போல; ஓன்பது வாயிற் குடிலினைச் சுற்றிச் சில பேய்கள் துன்பப் படுத்தல்; பாயும் ஓளியும் பார்க்கும் விழியும் போல; தோயும் மதுவும் தும்பியும் போல; வீணையும் விரலும் போல; பூஜும் வடமும் புது வயிரமும் போல; வானமழையும் வண்ணமயிலும் போல்; பானமும் பாண்டமும் போல; வெண்ணிலவும் மேவும் கடலும் போல; பண்ணு சுதியும் பாட்டினினிமையும் போல; வீசு கமமும் விரியுமலரும் போல; பேசு பொருளும் பேணும் மொழியும் போல; வேதமும் வித்தையும் போல; செல்வமும் சேமநிதியும் போல; நல்ல உயிரும் நாடியும் போல.

உருவகங்கள் :- தூயசுடர்; வாளெனாளி, சூறையமுது; மாறுடைப் பேரரசு; வாழ்வுநிலை; கண்ணின்மணி; கட்டியமுது; கனி; தீஞ்சனை; பேரழகு; நாதவடிவு; நல்ல உயிர்;

அகத் தினைத் துறைகள் :- வியந்துரைத்தல். நலம் பாராட்டல், நாணிக்கண் புதைத்தல், ஆற்றாமை தோழிக்கு உரைத்தல், தன் நெஞ்சொடு கிளத்தல், தூது விடுத்தல்,

புறத் தினைத் துறைகள் :- பாடாண் தினை: அரசவாகை, அறிவுன் வாகை, வீற்றினிதிருந்த பெருமங்கலம், கொடிநிலை.

பாவகை:- ஆசிரிய விருத்தம், கலிவிருத்தம், சிந்து, கீர்த்தனை, ஆசிரியப்பா,

இராகங்கள்:- புன்னாக வராளி, பைரவி, கேதாரம், செஞ்சுருட்டி, தோடி. பிலகரி, நாதநாமக்கிரியை,

தாளங்கள்:- ஏகம், ரூபகம், ஆதி.

வழக்கங்கள் :-

மகளிர்: சவ்வாதினால் நெற்றியிற் பொட்டிடல், குங்குமத்தால் மார்பில் எழுதுதல், பாதத்திற்குச் செம்பஞ்சுக் குழம்புதீட்டல், கூந்தலுக்கு நறுமணத் தைலங்கள் பூசுதல்.

தோழன்: நோய் - துன்பம் ஆபத்து ஆகியவைகளை விலக்குதல் உடன் இருந்து உதவுதல், உழைக்கவும் விணை ஆளவும் பயன் கொள்ளவும் வழி உரைத்தல், கேட்ட போது பொருள் கொடுத்தல்; வேண்டுவன கேட்க முன் கொடுத்தல்; கேவிகள் பொறுத்தல்; சிரிக்கவைத்தல், ஆடியும் பாடியும் மகிழ்வூட்டல் உண்மை தவறினும் தவறு செய்யினும் திருத்துதல்.

தாய்: அன்பொடு பால் ஊட்டல், பருவமும் வயதும் விருப்பமும் அறிந்து ஏற்ற கதைகள் கூறுதல், பாட்டுகள் பாடி மகிழ்வித்தல்; உணவுகள் கொடுத்தல், பலவித வித்தைகள் காட்டல்.

தந்தை: கல்வி - செல்வம் - ஒழுக்கம்-கருமம் ஆகியவைகளைக் கொடுத்தல், சோர்வு-பயம் -நோய் இல்லாமை, நடுவு நிலைமை உடைமை.

அரசன்: படைகள் சேர்த்தல், பரிசனம் - பணம் சேர்த்தல், தீமை - பகை- சிறுமை ஆகியவைகளை அகற்றல், தக்க காலம் வரை பொறுத்திருத்தல், காலம்

வரும் போது விரைந்து கருமம் ஆற்றல், பாரிற்தருமம் தழைத்திடச் செய்தல்.

குரு: என்றும் கவலை இல்லாமை, சிந்தையை ஊன்ற நிறுத்தல், தான் அகம் சுடல், உலகத்தை வென்றிடல், விண்ணை அளக்கும் அறிவும் ஒளியும் உடைமை, உள்ளத்திலே தெளிவும் மகிழ்ச்சியும் இருத்தல், உலகப் பாருள்களில் உண்மை காணல், சித்தத்திலே இறைவனை நாடுதல், பற்றின்றித் தொழில் புரிதல், பிறர் துன்பத்தை மாற்றி வழிப்படுத்தல், நிகழ்வதனைத்தும் இறைவன் அருள் என எண்ணல், சுத்த சுக ஆனந்தத்து இருத்தல்.

சீடன்: குருவின் ஆணையின்படி நடத்தல், குருவுக்கு எதிர் சொல்லாமை, குருவுடன் இருத்தல், நூல்களைக் கற்றல், உலகினர் வெறுக்கும் செயல்கள் செய்யாமை, மெய்ப்பொருள் காண்பதில் விழைவு.

சேவகன்: வீடு சுத்தமாக்கல், மாடு கன்று மேய்த்தல், குழந்தைகளை அழாதபடி பார்த்தல், எந்த நேரத்திலும் எந்த இடத்திலும் துணையாதல், பிள்ளைகளுக்கு ஆசிரியர் - வளர்ப்புத்தாய் - வைத்தியன் ஆதல், உணவுப் பொருள்கள் வாங்குதல், நண்பன் - மந்திரி போல உதவுதல்.

குழந்தை : ஆடி ஓடிவருதல்; முத்தமிடல்; மழலை மொழிதல்; மூல்லைச் சிரிப்பு; இன்பக்கதைகள் கூறல். (குழந்தை துன்புறின் பெற் ரோரும் துன்புறுவர்).

விளையாட்டுப்பிள்ளை: பழம் தின்னும் போது தட்டிப்பறித்தல், ஏச்சிற்படுத்திக் கொடுத்தல், தெருவிற்

செல்வோரை ஏசல், தனக்கு உரிய பொருளை உயரத்தில் வைத்தல், யாவர்க்கும் நல்லவராயிருத்தல்.

அடிமை: (எசமானனுக்கு) தன்னை ஒப்படைத்தல், அவன் ஆணைவழி நடத்தல், அவனின் புகழ்பாடித் துதித்தல், காடுகழனி காத்தல், மழைக்குறி கூறல், பயிரிடல்.

ஆண்டான்: அடிமையின் குடும்பத்தை நோய்-வறுமை-துன்பம் இன்றிக் காத்தல்.

நாயகன்: நாயகிக்கு வேண்டும் பொருள்கள் கொடுத்தல், அவளை உயிராகக் கொள்ளல்.

நாயகி: நாயகனை உயிராகக் கொள்ளல், அவர் பிரிவிற்காக வருந்துதல், தன் துன்பம் தோழிக்கு உரைத்தல், நாயகனைத் தெய்வமாகக் கொள்ளல்.

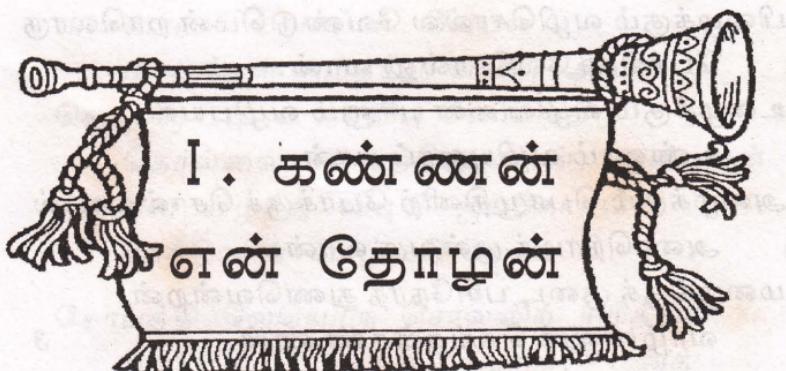
தமிழ்வேள் ,

செயலாளர்,

கொழும்பு
21.7.2005

சமுத்துப்புதந் தேவனார் தமிழ்ப்
புலவர் கழகச் செயலாளர்.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கப்
பொதுச் செயலாளர்.

I. கண்ணன் என் தோழன்

(பாரதியார் கண்ணனைத் தன் தோழனாக வைத்துப் பாடியது)

பொன்னவிர் மேனிச் சுபத்திரை மாதைப்
புறங்கொண்டு போவதற் கே-இனி
என்ன வழியென்று கேட்கில், உபாயம்
இருகணத் தேயுரைப் பான்; - அந்தக்
“கன்னன் வில்லாளர் தலைவனைக் கொன்றிடக்
கானும் வழியொன் றில் லேன்-வந்திங்கு
உன்னையடைந்தனன்” என்னில் உபாயம்
ஓருகணத் தேயுரைப் பான்.

1

கானகத் தே சுற்று நாளிலும் நெஞ்சிற்
கலக்க மிலாதுசெய் வான்: - பெருஞ்
சேனைத் தலைநின்று போர்செய்யும் போதினில்
தேர்ந்தத் திக்கொடுப் பான்; - என்றன்
ஊனை வருத்திடு நோய்வரும் போதினில்
உற்ற மருந்துசொல் வான்; - செஞ்சம்
ஈனக் கவலைக் கொய்திடும் போதில்
இதஞ்சொல்லி மாற்றிடு வான்

2

பிழைக்கும் வழிசொல்ல வேண்டுமென் றாலொரு
பேச்சினி லேசொல்லு வான்:

உழைக்கும் வழிவினை யானும் வழிபயன்
உண்ணும் வழியுரைப் பான்:

அழைக்கும் பொழுதினிற் போக்குச் சொல்லாமல்
அரைநொடிக் குள்வரு வான்:

மழைக்குக் குடை பசிநேரத் துணவென்றன்
வாழ்வினுக் கெங்கள்கண் னன்.

3

கேட்டபொழுதில் பொருள் கொடுப்பான்; சொல்லுங்
கேவி பொறுத்திடுவான்; - எனை

ஆட்டங்கள் காட்டியும் பாட்டுக்கள் பாடியும்
ஆறுதல் செய்திடு வான்- என்றன்

நாட்டத்திற் கொண்ட குறிப்பினை இஃபென்று
நான் சொல்லும் முன்னுணர் வான்; - அன்பர்
கூட்டத்தி லேயிந்தக் கண்ணனைப் போலன்பு
கொண்டவர் வேறுள ரோ?

4

உள்ளத்தி லேகரு வங் கொண்ட போதினில்
ஓங்கி யடித் திடுவான்; நெஞ்சில்
கள்ளத்தைக் கொண்டொரு வார்த்தை சொன் னாலங்கு
காறி யுமிழ்ந்திடு வான் - சிறு

பள்ளத்தி லேநெடு நாளமு குங்கெட்ட
பாசியை யெற்றி விடும் - பெரு

வெள்ளத்தைப் போலருள் வார்த்தைகள் சொல்லி
மெலிவு தவிர்த்திடு வான்.

5

சின்னக் குழந்தைகள் போல்விளை யாடிச்
சிரித்துக் களித்திடு வான்; - நல்ல

வன்ன மகளிர் வசப்பட வேபல
 மாயங்கள் சூழ்ந்திடு வான்; - அவன்
 சொன்ன படிநட வாவிட லோமிகத்
 தொல்லை யிழைத்திடு வான்; - கண்ணன்
 தன்னை யிழந்து விடில் ஜயகோ! பின்
 சகத்தினில் வாழ்வதி வேன்.

6

கோபத்தி லேயொரு சொல்லிற் சிரித்துக்
 குலுங்கிடச் செய்திடு வான்; - மனத்
 தாபத்திலே யொன்று செய்து மகிழ்ச்சி
 தளிர்த்திடச் செய்திடுவான்; - பெரும்
 ஆபத்தி னில்வந்து பக்கத்தி லேநின்று
 அதனை விலக்கிடு வான்; - சுடார்த்
 தீபத்தி லேவிழும் பூச்சிகள் போல்வருந்
 தீமைகள் கொன்றிடு வான்.

7

உண்மை தவறி நடப்பவர் தம்மை
 உதைத்து நசிக்கிடுவான்; - அருள்
 வண்மையி னாலவன் மாத்திரம் பொய்கள்
 மலைமலை யாவுரைப் பான்; - நல்ல
 பெண்மைக் குணமுடை யான்; - சில நேரத்தில்
 பித்தர் குணமுடை யான்; - மிகத்
 தண்மைக் குணமுடை யான்; - சில நேரம்
 தழவின் குணமுட்ட யான்.

8

கொல்லுங் கொலைக்கஞ்சி டாத மறவர்
 குணமிகத் தானுடைய யான்; - கண்ணன்
 சொல்லு மொழிகள் குழந்தைகள் போலொரு
 சூதறி யாதுசொல் வான்; - என்றும்

நல்லவ ருக்கொரு தீங்கு நண்ணாது
 நயமுறக் காத்திடு வான்; - கண்ணன்
 அல்லவ ருக்கு விடத் தினில் நோயில்
 அழலினி ஹங்கொடி யான்.

9

காதல் விளைய மயக்கிடும் பாட்டினில்
 கண்மகிழ் சித்திரத் தில்-பகை
 மோதும் படைத் தொழில் யாவினு மேதிறம்
 முற்றிய பண்டிதன் காண்; - உயர்
 வேத முணர்ந்த முனிவ ருணர்வினில்
 மேவு பரம் பொருல் காண்; - நல்ல
 கீதை யுரைத் தெனை இன்புறச் செய்தவன்
 கீர்த்திகள் வாழ்த் திடுவேன்.

10

1. (பதவர்) பொன்னவிர் = பொன் + அவிர் =
 பொன்னைப் போல விளங்குகின்ற; சுபத்திரை - கண்ணனின்
 சகோதரி, புறங்கொண்டு போதல் - வெளியே அழைத்துச்
 செல்லுதல் உபாயம் - சூழ்ச்சி, கண்ணன் - சூரிய பகவானுக்குக்
 குந்தி தேவியிடம் பிறந்தவன்; தூரியோதனனின் நண்பன்.
 வில்லாளர் - வில் வீரர். வந்திங்கு = வந்து + இங்கு. கணம் -
 நொடிப் பொழுது.

(விசேடவுரை) அருச்சனன் சுபத்திரையைத் திருமணம்
 செய்வதற்கும், காரணனைக் கொல் வதற்கும் கண்ணன்
 உதவிசெய்தமையை இப்பாடல் குறிக்கிறது. அருச்சனன்
 பாண்டவருள் ஒருவன். அவன் சுபத்திரையை மணம் புரிய
 விரும்பினான். முன்பே அவன் திரெளபதியை மணம்
 புரிந்தவனாதவின், அவனுக்குச் சுபத்திரையைக் கொடுக்க
 மூத்த தமையனான பலராமன் விரும்பவில்லை. அருச்சனன்
 சந்தியாசியாக அரண்மனைக்கு வரவும், பலராமன் இல்லாத

நேரம் அவளை அருச்சனன் அழைத்துத்துச் செல்லவும் வேண்டிய வழிவகைகளைக் கண்ணன் வகுத்து அருச்சனனுக்கு உதவினான். பாரதப் போரில் கண்ணனை கூர்ணனை அருச்சனன் கொல்வதற்குக் கண்ணன் வேண்டிய வழி வகைகளை வகுத்து உதவினான். அருச்சனனின் உயிர்த்தோழனாகக் கண்ணன் விளங்கி உதவி பல புரிந்தான். கேட்கில் - எதிர்கால வினையெச்சம்.

2. (ப-ரை) கானகம் = கான் + அகம் = காட்டின் இடம், கலக்கம் - கவலை, சேனைத்தலை - படைகளின் முன்னணி, தேர் நடத்தல் - தேரைச் செலுத்துதல். ஊன் - தசை / ஈன்டு ஆகுபெயராக உடலை உணர்த்திற்று. / ஈனம் - இழிவு; இதம் - இனியது. போது - பொழுது.

(வி-ரை) பாரதப் போரில் கண்ணன் அருச்சனனது தேர்ச் சாரதியாக இருந்து உதவியதை இச்செய்யுள் குறிப்பிடுகிறது. இல் - ஏழாம் வேற்றுமை உருபு. கவலை - பண்புப் பெயர், கலக்கம் - தொழிற் பெயர், இலாது - எதிர் மறைக்குறிப்புவினை வினையெச்சம், இடு - துணைவினை.

3. (ப-ரை) வினை ஆளுதல் - தொழில் செய்தல், பயன் உண்ணல் - பயன் பெறுதல், போக்கு - தடை, நேரத்துணவு = நேரத்து + உணவு.

(வி-ரை) வழி என வரும் சொற்களுடன் எண் உம்மை சேர்க்க. இச்செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள கண்ணன் என்னும் சொல் அடுத்த செய்யுளின் முதலடியிலுள்ள கொடுப்பான் என்னும் வினைமுற்றுடன் முடியும். என்றால் - எதிர்கால வினையெச்சம்.

4. (ப-ரை) கேவி - வினையாட்டாக இகழ்தல். நாட்டம் - பார்வை. இஃபென்று = இஃது + என்று.

(வி-ரை) நாட்டம், குறிப்பு - தொழிற் பெயர்கள். இஃது-அண்மைச் சுட்டுப் பெயர். போல் - உவமை உருபு. கொண்டவர் - தெரிநிலை வினையாலனையும் பெயர். உளரோ என்பதில் ஒகாரம் எதிர்மறையாக நின்று இல்லை என்னும் விடையைத் தந்தது.

5. (ப-ரை) கருவம் - செருக்கு. கள்ளம் - வஞ்சளை. ஓங்கியடித்தல் - தண்டித்தல், காறி உமிழ்தல் - வெறுத்து ஒதுக்குதல். பாசி - நிலையான நீரில் படருவது. ஏற்றுதல் - அகற்றுதல். மெலிவு தவிர்த்தல் - துன்பத்தை நீக்குதல்.

(வி-ரை) கருவம் - பண்புப் பெயர். கள்ளம் - தொழிற் பண்புப் பெயர். ஓங்கியடித்தல், காறி உமிழ்தல், மெலிவுதவிர்த்தல் மரபுச் சொற்றொடர்கள். பாசியை ஏற்றிவிடும் பெருவெள்ளத் தைப்போல் - உவமைச் சொற்றொடர். பாசி மெலிவுக்கும், பாசியை ஏற்றல் மெலிவு தவிர்த்தலுக்கும். பெருவெள்ளம் அருள் வார்த்தைக்கும் உவமைகள்.

6. (ப-ரை) சின்ன-சிறிய. களித்தல் - மகிழ்தல். வன்னம்-அழுகு. வசப்படல்-இணங்குதல். மாயம் - சூழ்ச்சி. சூழ்தல் - செய்தல். தொல்லை-இடா, சகம் - உலகம், வாழ்வதிலேன் - வாழ்மாட்டேன்.

(வி-ரை) சின்ன - குறிப்புவினைப் பெயரெச்சம். தொல்லை, மாயம் - பண்புப் பெயர்கள். நடவாவிடல் - எதிர்மறையாக வந்த எதிர்கால வினையெச்சம். ஜயகோ - இரங்கற் குறிப்பில் வந்த இடைச் சொல். வாழ்வது - தொழிற் பெயர் - இலேன் - எதிர்மறையாகவந்த தன்மை ஒருமை வினைமுற்று.

7. (பரை) சிரித்துக் குலுங்குதல் - மகிழ்தல். மனஸ்-மனம், தாபம் - வெறுப்பு. ஒன்று - ஒரு செயல். தளிர்த்தல் - உண்டாதல். ஆபத்து - இடர். சுடர் - ஓளி. தீபம் - விளக்கு. கொன்றிடல் - அழித்தல்.

(வி-ரை) கோபம், தாபம், ஆபத்து - தொழிற் பண்புப் பெயர்கள். ஒன்று - எண்ணலளவை ஆகுபெயர். மனஸ்தாபம்-வடமொழிச் சந்தி; தமிழில் மனத்தாபம் என வரும். சுடர்த்தீபத்தின்மேல் விழும் பூச்சிபோல் உவமைத் தொடர். சுடர்த்தீபம் கண்ணனுக்கும், பூச்சி தீமைக்கும் உவமைகள். பொதுத்தன்மை:- அழித்தல்.

8. (ப-ரை) உரைத்தல்-தண்டித்தல். நங்குதல் - துன்புறுத்தல். வண்மை - வளம். பெண்மை - மென்மை. பித்தர் - பித்துப்பிடித்தவர், தண்மை-இரக்கம். தழல்-நெருப்பு. குணம் - இயல்பு. அருள் - இயல்பாக எல்லா உயிர்களிடத்தும் செல்வதாய் கருணை.

(வி-ரை) அவன் சொல்லும் பொய்களின் மிகுதி தோன்ற அவைக்கு மலையை உவமையாகக் கூறினார். தழலின் குணம்-சுடுதல். ஆகவே கண்ணனும் கொடுமை செய்பவன் என்பதாம். அவன் பொய்கள் கூறுதல் உயிர்களிடத்து உள்ள கருணையினால் என்பதால் ‘அருள் வண்மையால்’ என்றார். அவன் கூறும் பொய், உயிர்களுக்கு நன்மை செய்யும்; பிறர் கூறும் பொய் உயிர்களுக்குத் தீமை செய்யும். ஆகவேதான் உண்மை தவறி நடப்பவர்தம் மை உதைத்து நங்குக்கின்றான். நடப்பவர் - விலையாலணையும் பெயர். தம் - படர்க்கைப் பன்மையைச் சார்ந்து வரும் சாரியை. பெண்மை, உண்மை, வண்மை, தண்மை, குணம் என்பன பண்புப்

பெயர்கள். தழல் - பொருட்பெயர். மாத்திரம் - பிரிநிலைப் பொருளில்வரும் இடைச்சொல்.

9. (ப-ரை) கொலைக்கஞ்சிடாத = கொலைக்கு + அஞ்சிடாத. மறவர் - வீரர். நல்லவருக்கொரு = நல்லவருக்கு+ ஒரு. நண்ணாது - சேராமல். நயம் உற - நன்மை பொருந்த. அல்லவர் - தீயவர். விடம் - நஞ்ச. அழல் - தீ. சூது - வஞ்சனை. இல் - போலு.

(வி-ரை) (1) குழந்தைகள் போல் - உவமைத்தொடர். கண்ணனுக்குக் குழந்தை உவமை. சூது அறியாது சொற்களைச் சொல்லுதல் - பொதுத்தன்மை, (2) கண்ணனுக்கு விடம் - நோய் - தீ என்பனவும், அல்லவருக்கு விடம் முதலியவைகளாற் துன்புறுபோரும் உவமைகள். பொதுத்தன்மை - துன்புறுத்தல், இல் - ஒப்புப்பொருளில் வந்த ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு. நண்ணாது - எதிர்மறை வினையெச்சம்.

10. (ப-ரை) காதல் - அன்பு. விளைதல் - உண்டாதல், மயக்குதல் - கவர்தல், சித்திரம் - ஓவியம், பகை மோதும் - பகைவரைத் தாக்குகின்ற, படைத்தொழில் - கருவிகளை ஏவுகின்ற தொழில், திறம் - வல்லமை, முற்றிய - நிறைந்த, பண்டிதன் - அறிஞன், வேதம் - இறைவன் அருளிய முதல் நால், உணர்வு - அறிவு, பரம் பொருள் - கடவுள். கீதை - ஒரு கண்ணன் அருச்சனனுக்குக் கூறிய அறிவுரைகளைக் கொண்ட நூல், கீர்த்தி - புகழ், முனிவர்- பற்றுகளை முனிந்தவர்.

(வி-ரை) பாட்டிலும் சித்திரத்திலும் படைத் தொழிலும் பண்டிதன் என இணைக்க. புல்லாங்குழலின் இசையினால் இடைக்குல மகளிர் யாவரும் தன்னிடம்

அன்பு கொள்ளும்படி செய்தவன் ஆதவின் ‘மயக்கிடும் பாட்டினில்... பண்டிதன்’ எனவும், பாரதப் போரில் வேண்டிய உபாயங்களை வகுத்துக் கஞ்சன் - சிசுபாலன் ஆகிய பகைவர்களை வெற்றி கொண்டதனாலும், பாரதப் போரில் பாண்டவர் வெற்றி பெற உதவியதனாலும் ‘பகை மோதிடும் படைத் தொழில் யாவினும் திறம் முற்றிய பண்டிதன்’ எனவும், கண்ணன் திருமாலின் ‘மூவதும் உணர்ந்த முனிவர் உணர்வினில் மேவு பரம்பொருள்’ எனவும் கூறினார். பாரதப் போரின் ஆரம்பத்தில் போர்செய்ய மறுத்த அருச்சனாக்குக்குக் கண்ணன் கீதையை அருளிச் செய்தான். பலனைநோக்காது பற்றின்றி ஓவ்வொருவரும் தத்தம் கடமைகளைச் செய்யவேண்டுமென்பதைக் கீதை அறிவுறுத்துகிறது. உலகிற் தோன்றிய சிறந்த நூல்களுள் கீதையும் ஒன்று. பகை - ஆகுபெயர். இறைவனால் அருளப் பெற்றதனாலும் உயர்ந்த உண்மைகளைக் கொண்டிருப் பதனாலும் ‘உயர் வேதம்’ என்றார். இப்பாடல்கள் அற்புதம், வீரம், உவகை ஆகிய சுவைகளை உடையன.

கண்ணன் தோழனாக இருந்து செய்யும் உதவிகள்:

அருச்சனன் சுபத்திரையைத் திருமணம் செய்தற்கும், கண்ணனைக்குரணனைக்கு கொல்வதற்கும் உதவியமைபோல எனக்கும் உதவிசெய்வான். ‘உன்னைத் துணையாக அடைந்தோம்’ என்று சொன்னால் அவன் எங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகள் யாவும் விரைந்து செய்வான். எதிலும் வெற்றி பெறுவதற்கு வேண்டிய உபாயங்கள் சொல்லி உதவுவான்.

காட்டிலே திரிந்தாலும் துன்பம் இல்லாமற் செய்வான். பெரும் போரில் அருச்சனாக்குச் சாரதியாக உதவியதுபோல்

எமக்கும் உதவி செய்வான். எமது உடலுக்கு நோய் வரும் போதில் மருந்து சொல்லித்தருவான். உள்ளத்தில் கொடிய கவலை உண்டாகும்போது இனியவை சொல்லி வேதனை நீக்குவான்.

யாம் வேண்டும்போது வாழும் வழியும், பொருள்தேடும் வழியும், தொழில் புரியும் வழியும், அதனாற் பயன்பெறும் வழியும் சொல்லித்தருவான். யாம் அழைக்கும்போது தடை சொல்லாமல் விரைந்து வருவான். பசிக்கு உணவு, மழைக்குக் குடை என்பன போன்ற வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்குப் பொருள் கேட்டவுடன் கொடுப்பான்.

ஆட்டங்கள் ஆடியும் பாட்டுக்கள் பாடியும் மகிழ்ச்சியைத் தருவான். எமது பார்வையின் குறிப்பினாலே எமது தேவையை உணர்ந்து அதனை யாம் கேட்குமுன் தருவான்.

உள்ளத்தில் யாம் செருக்குக்கொண்டால் அடித்துத் தண்டிப்பான். வஞ்சனைகொண்டு யாம் ஒரு சொல் சொன்னாலும் உடனே எம்மை வெறுத்து ஒதுக்குவான். பள்ளத்தில் உள்ள தூய்மையற்ற பாசியை நீக்கும் பெரு வெள்ளம் போலச் சொற்களைச் சொல்லி எம் துன்பத்தை நீக்குவான்.

சிறு குழந்தையைப் போற் சிரித்து மகிழ்ந்து விளையாடுவான். நல்ல மகளிர் அன்புகொள்ளும்படி குழ்ச்சிகள் செய்வான். அவன் சொன்னபடி நடவாவிடில் தொல்லைகள் கொடுப்பான். கோபம் வரும்போதும், மன வெறுப்பு வரும் போதும் ஒரு சொல்லினாலே மகிழ்ச்சியைத் தோற்றுவிப்பான். பெரும் ஆபத்து நேரத்தில் பக்கத்திலே நின்று அதனை நீக்கிவிடுவான். விளக்கின்மேல் வரும் விட்டிற் பூச்சியைப்

போல, வருந் தீமைகளை இல்லாமற் செய்வான். அவனைப் போல நண்பர் வேறு இலர்.

அவனது சிறப்பியல்புகள்:-

உண்மை தவறி நடப்பவர்களை உதைத்துத் துன்பறுத் துவான். பிறரிடத்துக் கொண்ட அருளின் மிகுதியினால் அவன் மாத்திரம் மலை போலப் பொய் சொல்லுவான். நல்ல அன்புக் குணம் உள்ளவன். சிலநேரம் பித்தர் போன்றவன். சிலநேரம் மிக்க தண்மை உள்ளவன். சில நேரம் தீயைப்போல வெம்மையானவன்.

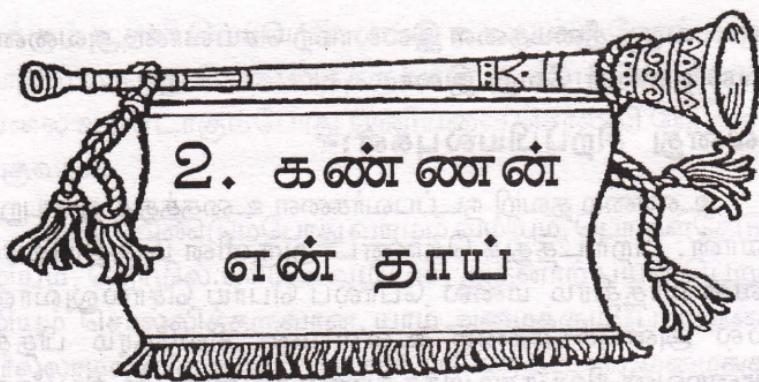
கொலைக்கு அஞ்சாத மறவர்போல வீரம் உள்ளவன். வஞ்சனை அறியாது பேசும் குழந்தைபோலச் சொற்களைச் சொல்வான். நல்லவருக்கு ஒரு தீமையும் வராது காப்பான். தீயவருக்கு விடம் - நோய்-தீ ஆகியவைகளிலும் கொடுமை செய்வான்.

யாவரையும் கவரும் இசையிலும் ஓவியத்திலும் போர்த்தொழிலிலும் மிக வல்லவன். பெரியோர்கள் போற்றும் பரம் பொருளாக உள்ளவன். சிறந்த கீதை என்னும் நூலை அருளியவன்.

கவிஞர் கருத்து:

கண்ணன் இல்லாமல் உலகில் வாழ்மாட்டோம்.
ஆகவே அவனது புகழ் களை வாழ்த்துவோம்.

2. கண்ணன் என் தாய்

(கண்ணனைத் தாயாக வைத்துப் பாடியது)

உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாதே - அம்மை
உயிரனும் முலையினில் உணர்வெனும் பால்;
வண்ணமுற வைத் தெனக்கே - என்றன்
வாயினிற்கொண்டுட்டுமோர் வண்மை யுடையாள்,
கண்ண எனனும் பெயருடையாள் - என்னைக்
கட்டிநிறை வான்னனுந் தன்கையி லணைத்து
மண்ணெனனுந்தன் மடியில் வைத்தே - பல
மாயமுறங் கதைசொல்லி மனங்களிப் பாள். 1

இன்பமெனச் சில கதைகள் - எனக்
கேற்றமென்றும் வெற்றி யென்றும் சில கதைகள்
துன்பமெனச் சில கதைகள் - கெட்ட
தோல்வியென்றும் வீழ்ச்சியென்றும் சில கதைகள்
என்பருவம் என்றன் விருப்பம் - எனும்
இவற்றினுக் கிணங்கவென் னுளமறிந்தே
அன்பொடவள் சொல்லிவரு வாள்; - அதில்
அற்புதமுன் டாய்ப்பர வசமடை வேன். 2

விந்தை விந்தை யாக எனக்கே - பல
 விதவிதத் தோற்றங்கள் காட்டுவிப் பாள்;
 சந்திரனென் றொரு பொம்மை - அதில்
 தண்ணமுதம் போலாளி பரந்தொழுகும்;
 மந்தை மந்தையா மேகம் - பல
 வண்ணமுறும் பொம்மையது மழைபொழியும்
 முந்தனா சூரிய னுண்டு - அதன்
 முகத்தொளி கூறுதற் கோர் மொழியிலையே. 3

வானத்து மீன்க ஞன்டு - சிறு
 மணிகளைப் போல் மின்னி நிறைந்திருக்கும்;
 நானத்தைக் கணக்கிடவே - மனம்
 நாடிமிக முயல்கினும் கூடுவதில்லை;
 ① கானத்து மலைக ஞன்டு - எந்தக்
 காலமுமோரிடம் விட்டு நகர்வதில்லை,
 மோனத்தி லேயிருக்கும் - ஒரு
 மொழியரையாதுவிளையாடவருங் காண். 4

நல்லநல்ல நதிகஞ்டு - அவை
 நாடெந்கும் ஓடிவிளையாடி வருங்காண்;
 மெல்ல மெல்லப் போயவை தாம் - விழும்
 விரிகடற் பொம்மையது மிகப் பெரிதாம்;
 எல்லையதிற் காணுவ தில்லை; - அவை
 ஏற்றிநுரைக்கியொரு பாட்டிசைக்கும்;
 ஒல்லெலனுமப் பாட்டினிலே - அம்மை
 ஒமெனும் பெயரென்றும் ஒவித்திடுங் காண். 5

சோலைகள் காவினங் கள்-அங்கு
 குழ்தரும் பலநிற மணிமலர் கள்
 சாலவும் இனியன வாய் - அங்கு
 தருக்களில் தூங்கிடும் கனிவகை கள்

ஞாலமுற் றிலும் நிறைந் தே-மிக
நயந்தரு பொம் மைகள் எனக்கென வே;
கோலமுஞ் சுவையு முற - அவள்
கோடிபல கோடிகள் குவித்துவைத் தான். 6

தின்றிடப் பண்டங்களும் - செவி
தெவிட்டறக் கேட்கநற் பாட் இக்க ஞம்,
ஓன்றுறப் பழகுதற் கே-அறி
வடையமெய்த் தோழரும் அவள்கொடுத் தாள்;
கொன்றிடு மென்னினி தாய்-இன்பக்
கொடுநெருப் பாய் அனற் சுவையமு தாய்,
நன்றியல் காதலுக்கே - இந்த
நாரியர் தமையெனைச் சூழவைத் தாள். 7

இறகுடைப் பறவைக ஞம்-நிலந்
திரிந்திடும் விலங்குகள் ஊர்வனகள்
அறைகடல் நிறைந் திடவே - எண்ணில்
அமைத்திடற் கரியபல் வகைப்பட வே
சுறவுகள் மீன்வகை கள் - எனத்
தோழர்கள் பலருமிங் கெனக்களித் தாள்;
நிறைவற இன்பம் வைத் தாள்; - அதை
நினைக்கவும் முழுதிலுங் கூடுதில்லை. 8

சாத்திரம் கோடி வைத்தாள்; - அவை
தம் மினும் உயர்ந்ததோர் ஞானம் வைத்தாள்;
மீத்திடும் பொழுதினி லே-நான்
வேடிக்கை யுறக்கண்டு நகைப்பதற் கே
கோத்தபொய் வேதங்க ஞம்-மதக்
கொலைகளும் அரசர்தம் கூத்துக்க ஞம்
முத்தவர் பொய்நடை யும் - இள
மூடர்தம் கவலையும் அவள்புனைந் தாள்; 9

வேண்டிய கொடுத்திடு வாள்; - அவை
 விரும்புமுன் கொடுத்திட விரைந்திடு வாள்;
 ஆண்டருள் புரிந்திடு வாள்! - அண்ணன்
 அருச்சனன் போலெனை ஆக்கிடு வாள்;
 யாண்டுமெக் காலத்தி னும் - அவள்
 இன்னருள் பாடுநற் றொழில்புரி வேன்;
 நீண்டதோர் புகழ் வாழ் வும் - பிற
 நிகரறு பெருமையும் அவள் கொடுப்பாள். 10

1. (ப-ரை) தெவிட்டுதல் - நிறைதல். அம்மை - அன்னை. வண்ணம் - நன்மை. உற - பொருந்த, ஓர் - ஒப்பற்ற, வண்மை - கொடை. கட்டி - கரும்புக் கட்டி; இனிமை, 'கட்டி பட்டகரும்பினும்' (திருநாவுதேவா, 5,14,10) வான்-ஆகாயம், மண்-பூமி, கொண்டுட்டும் = கொண்டு+ ஊட்டும். மண்ணைனும் = மண் + எனும்.

(வி-ரை) உயிரெனும் முலை, வான் எனும் கை, மண் எனும் மடி-உருவகங்கள். எனும் - தொகுத்தல் விகாரம். உவமேயத்திற்கும் உவமைக்கும் வேறுபாடின்றி இரண்டையும் ஒன்றாக வைத்துச் சொல்வது உருவகம். இனிமையின் மிகுதி தோன்ற உண்ண' என்னும் வினையெச்சம் அடுக்கி வந்தது. உருவகங்களினாற் 'பெருவெளியே அவள் உருவம்' என உணர்த்தினார்.

2. (ப-ரை) ஏற்றம் - உயர்வு அன்பொடவன் = அன்பொடு+ அவன் பரவசம் - ஆனந்தம்.

(வி-ரை) கதைகள் பல வகை எனவும், அவை இன்பம்- துன்பம் - வெற்றி - தோல்வி ஆகியவைகளைத் தருவன எனவும், தம் விருப்பமும் பருவமும் அறிந்து அவள் சொன்னவை எனவும் புலவர் கூறுகின்றார்.

3. (ப-ரை) விந்தை - அதிசயம். விதம் - வகை. பொம்மை- உருவம். அமுதம் - உண்டவரை இறவாது செய்யும் தன்மையுள்ளது. ஒழுகும் - வீசும். மந்தை - விலங்குகளின் கூட்டம். வண்ணம் - நிறம். தண்ணமுதம் = தண் + அமுதம். ஓர் - ஓர். மந்தையா மேகம் = மந்தையாம் மேகம்.

(வி-ரை) அதிசயத்தின் மிகுதி தோன்ற விந்தை' என்னும் சொல்லும், மேகங்களின் மிகுதி தோன்ற 'மந்தை' என்னும் சொல்லும் அடுக்கி வந்தன. அமுதம் போல, மந்தையா மேகம் - உவமைகள். சந்திரன், மேகம், சூரியன் என்பன அவன் காட்டும் தோற்றங்கள். ஓர் - குறுகல் விகாரம். அது - அஃறிணை ஒருமைப் படர்க்கைச்சட்டுப்பெயர். ஏ-ாற்றசை. சந்திரனின் அதி சிறப்பை உணர்த்துவான் அமுதம் போல் ஒளிபரந் தொழுகும்' எனவும், மேகத்தின் சிறப்பை 'பல வண்ணமுறு பொம்மையது' எனவும், சூரியனின் சிறப்பை 'ஒரு சூரியனும் உண்டு அதன் முகத் தொளி கூறுவதற் கொர் மொழியில்லையே? எனவும் கூறினார்.

4. (ப-ரை) மீன் - நட்சத்திரம். நாடி - விரும்பி. கூடுவதில்லை - இயல்வதில்லை. கானம் - காடு. நகர்தல்- செல்லுதல். மோனம் - அமைதிநிலை மொழி - சொல். நான்தை = நான் + அத்து + ஐ, முயல்கின் - முயன்றால்.

(வி-ரை) அத்து + சாரியை. ஐ - இரண்டன் உருபு. மின்னி, உரையாது, முயல்கின் - வினையெச்சங்கள். காண்முன்னிலை அசைச் சொல். சிறுமனிகளுக்கு விண்மீன்கள் உவமை. மலைகள் - எழுவாய். வரும் - பயனிலை. வரும்-செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று. விண்மீன், மலை என்பனவும் அவளின் தோற்றங்கள். விண்மீன்களின் மிகுதி தோன்ற 'நான்தைக் கணக்கிடவே மனம் நாடி

முயல் கினும் கூடுவதில்லை' எனவும், மலைகளின் தோற்றுத்தினால் தாம் பெற்ற உணர்வு தோன்ற 'மோனத்திலே இருக்கும் மொழியுரையாது விளையாடவரும்' எனவும் கூறினார்.

5. (ப-ரை) ஓல்லெலனும் = ஓல் + எனும் ஓலிக் குறிப்புச் சொல். ஓமெனும் = ஓம் + எனும். போயவை = போய் + அவை. ஏற்றி - எறிந்து. கக்குதல் - வெளிப்படுத்தல் பாட்டிசைக்கும் = பாட்டு + இசைக்கும். ஓம் - ஓலிகளுக்கெல்லாம் மூல ஓலி.

(வி-ரை) நதிகளின் மிகுதியினையும் வளத்தினையும் உணர்த்தற்காக 'நல்ல நல்ல' என அடுக்கியும், 'ஓடி விளையாடி வரும்' எனவும் கூறினார். கடலின் சிறப்பை 'விரிகடல் பொம்மையது மிகப் பெரிதாம்', 'எல்லையதிற் கானுவதில்லை', 'பாட்டிசைக்கும்' எனக் கூறினார். நதி, கடல் என்பனவும் அன்னையின் தோற்றங்கள் என உணர்த்தினார். வானம், பூமி, சூரியன், சந்திரன், மேகம், விண்மீன், மலை, நதி, கடல் ஆகிய இயற்கைத் தோற்றங்களாக உள்ள அவள் அனைத்து ஓலிக்கும் மூலமாக உள்ளாள் என்பதை உணர்த்துவான் 'ஓல்லெலனுமப் பாட்டினிலே அம்மை ஓமெனும் பெயரென்றும் ஓலித்திடும் காண்' எனக் கூறினார். 'ஓம்' எனும் ஓலி ஓலிகளின் மூலம் எனவும், இது இறைவன் சக்தியிலிருந்து தோன்றியது எனவும், ஓம் எனும் ஓலியிலிருந்து உலகமும் உலகப் பொருள்களும் தோன்றின எனவும் சமய தத்துவ நூல்கள் கூறும். 'ஓசை ஓலியெலாம் ஆனாய் நீயே' (திருநாவுக்கரசர்).

6. (ப-ரை) கா-சோலை, மணி மலர் - அழகிய பூ, சாலவும்-மிகவும், தரு-மரம், ஞாலம் - பூமி, நயம் - நன்மை, கோலம்-அழகு, காவினம்=கா + இனம், எனக்கென - எனக்காக.

(வி-ரை) சோலைகள், மலர்கள், கனிகள் முதலிய வகைகளும் அவள் தந்தவை. மலர்களது சிறப்பு உணர்த்துவான் ‘மணிமலர்’ எனவும், கனிகளது பயன் உணர்த்துவான் ‘சாலவும் இனியன்’, ‘கோலமும் சுவையுமற’ எனவும், அவைகளின் மிகுதியை உணர்த்துவான் ‘பல கோடிகள் குவித்து வைத்தாள்’ எனவும் கூறினார்.

7. (ப-ரை) பண்டம் - உணவு, தெவிட்டற = தெவிட்டல் + அற, ஒன்றுற = ஒன்று + உற = ஒற்றுமையாக, மெய் - உண்மை, அனல் - தீ, நன்றியல் = நன்றி + இயல் = நன்றியாகிய இயல்பு, நாரியர் - பெண்கள்.

(வி-ரை) உணவுப் பொருள்கள், பாட்டுகள், தோழர், மகளிர் ஆகியவையும் அவள் தந்தவை. மகளிருக்குக் கொடு நெருப்பும், சுவையமுதும் உவமைகள். வன்பு செய்யின் கொடு கொடு நெருப்பும், அன்பு செய்யின் சுவை அமுதும் போல்வர்.

8. (ப-ரை) நிலந்திரிந்திடும் = நிலம் + திரிந்திடும். அமைந்திடற்கரிய = அமைந்திடற்கு + அரிய. கூடுவது - இயல்வது. நிலம் - பூமி.

(வி-ரை) பறவைகள், விலங்குகள், மீன்கள், ஊர்வன என்பனவும் அவள் படைத்தவை. இவைகளின் அரிய பயனை உணர்த்துவான் இவைகளைத் ‘தோழர்கள்’ எனவும், இவைகளினாலாம் இன்ப மிகுதி உணர்த்துவான் ‘நிறைவற இன்பம் வைத்தாள், அதை நினைக்கவும் கூடுவதில்லை’ எனவும் கூறினார்.

9. (ப-ரை) சாத்திரம் - உண்மை ஆராய்ந்து கூறும் நூல்கள். மீத்திடல் - பெருதல்; மீ-மேல். நகைத்தல் - சிரித்தல்.

கோத்த - புணைந்த. கூத்துகள் - செயல்கள். மூத்தவர் - முதிர்ந்தவர். பொய் நட-பொய் வாழ்வு. ஞானம் - ஞான நூல்கள்.

(வி-ரை) சாத்திராநூல்கள், ஞான நூல்கள் என்பனவும் அவள் தந்தவை. சாத்திரம் கோடி என அவைகளின் எண்ணிக்கை மிகுதியை உணர்த்திய புலவர் அவைகளினும் ஞான நூல்கள் உயர்ந்தன எனவும், வேடிக்கை கண்டு நகைப்பதற்காகப் பொய் வேதங்களும் - மதக் கொலைகளும் - அரசர் கூத்துகளும் - மூத்தவர் பொய் ஒழுக்கமும் அவள் வைத்தாள் எனப் புலவர் உணர்த்தினார்.

10. (ப-ரை) ஆண்டு - ஏற்றக் கொண்டு. இன்னரூள் = இனிமை + அருள். நிகர் அறு-ஒப்பு இல்லாத.

(வி-ரை) அவள் செய்யும் நன்மைகளையும், அதற்காகப் புலவர் காட்டிய நன்றியையும் இப்பாடலிற் கூறினார். வேண்டிய - வினையாலனையும் பெயர்.

இப்பாடல்கள் அற்புதம், பக்தி, உவகை ஆகிய சுவைகளை உடையன.

கண்ணன் தாயாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்:

கண்ணன் என்னும் பெயருள்ள தாயானவள் வண்ண முற எம்மை வைத்து உயிர் ஆகிய முலையிலிருந்து உணர்வு ஆகிய பாலை அளவின்றி அன்போடு பருகத் தருவாள். வானம் ஆகிய கையினால் அணைத்துப் பூமி ஆகிய மடியில் வைத்திருப்பாள். எம் பருவமும் விருப்பமும் அறிந்து இன்பம்-துன்பம் - வெற்றி - துன்பம் ஆகிய சுவைகள் தரும் கதைகள் சொல்வாள். கேட்டு மகிழ்வோம்.

அற்புதமான தோற்றங்களை எமக்குக் காட்டுவாள். அவைகளுட் சந்திரன் என்னும் உருவம் அழுதம் போல ஒளி தரும். விலங்குக் கூட்டம் போன்ற மேகங்கள் மழையைத் தரும். சூரியனின் ஒளியைச் சொல்லினாற் சொல்ல இயலாது. ஆகாயத்தின்கண் விண்மீன் கள் நிறைந்திருக்கும். அவைகளை எண்ண இயலாது.

மலைகள் பல உள்; அவை இடம் விட்டு அசைவ தில்லை; மோன நிலையில் அவை இருக்கும்; ஒரு மறுப்பும் உரையாமல் எம்முடன் விளையாடும். நல்ல நதிகள் பல நாடெங்கும் ஓடி விளையாடி வரும்; அவை சேரும் கடல் மிகப் பெரியது. அது அலையெயறிந்து பாட்டு இசைக்கும். அந்த ஒலியினிலே அன்னையினது ‘ஓம்’ என்னும் ஒலி இருக்கும்.

சோலைகளும் அங்குள்ள அழகிய மலர்களும் இனிய அழகிய கனிகளும் எனக்காகப் பூமி முழுவதும் நிறைய வைத்திருக்கிறாள். உண்ணுவதற்கு உணவுப் பொருள்களும், கேட்டு மகிழப் பாட்டுகளும், ஒற்றுமையாகப் பழகுதற்கு நண்பர்களும், அன்பு செய்வதற்காகக் கொடு நெருப்பும் கவை அழுதமும் போன்ற மகளிரையும் தந்துள்ளாள்.

பறவைகள், விலங்குகள், ஊர்வன, பல்வகை மீன்கள் ஆகியவைகளை எனக்கு நண்பர்களாகத் தந்தாள். இவை களினால் நினைக்கவும் முடியாத நிறைந்த இனபம் உண்டு. பல்வகைச் சாத்திரங்களையும், அவைகளினும் உயர்ந்த ஞான நூல்களையும் தந்தாள். வேடிக்கையாகக் கண்டு நகைப்பதற்காகப் பொய் வேதங்களையும், மதப் பகைமைகளையும், அரசர்களது நீதியற்ற செயல்களையும்,

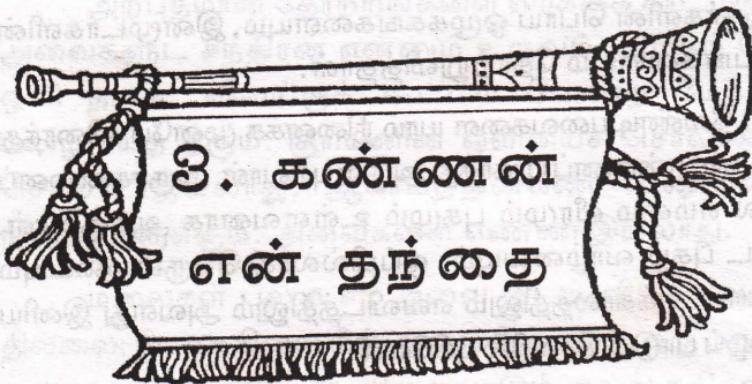
அறிஞர்களின் பொய் ஒழுக்கங்களையும், இனமூடர்களின் துன்பங்களையும் தோற்றுவித்தாள்.

வேண்டியவைகளையாம் நினைக்க முன்பே விரைந்து தருவாள். என்னெப்பாகாத்து அருள்புரிவாள். அருச்சனையைப் போல எம்மை வீரமும் புகமும் உள்ளவனாக ஆக்குவாள். நீண்ட புகழ் வாழ்வையும், ஒப்பில்லாத பெருமையையும் தருவாள். எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் அவளது இனிய புகழைப் பாடும் தொழில் புரிவேன்.

இப்பகுதியிற் புலவர் உணர்த்தும் உண்மைகள்:

வெளி முழுவதும் கண்ணன் என்னும் அன்னையின் உருவம். வானும் பூமியும் அவளது உறுப்புகள். சூரியன், சந்திரன், விண்மீன், மேகம், மலை, நதி, கடல், சோலை ஆகிய யாவும் அவளது தோற்றங்கள். கடலொலி முதலிய வைகளில் அவளது ‘ஓம்’ எனும் ஓலி உண்டு. மலர், கனி, விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, நண்பர்கள், மகளிர், சாத்திரங்கள், ஞான நூல்கள், வேதங்கள் ஆகியன அவள் படைத்தவை. சாத்திரங்களிலும் ஞான நூல்கள் உயர்ந்தவை. வேடிக்கையாகப் பொய் வேதங்களையும் மத வேறுபாடு களையும், இன அறியாமைகளையும், நீதியற்ற ஆட்சி முறைகளையும், அறிஞர்களின் பொய் ஒழுங்கங்களையும் உண்டாக்கினாள். அவள் எங்களைப் பாதுகாத்து வேண்டியன தருவாள். நாங்கள் அவளைப் போற்றுதல் வேண்டும்.

(கண்ணனைத் தந்தையாக வைத்துப் பாடியது)

பூமிக் கெனைய னுப்பி னான்; - அந்தப்

புதமண்டலத்திலென் தம் பிக ஞன்டு;

நேமித்த நெறிப் படியே - இந்த

நெடுவெளி யெங்கனும் நித்தம் உருண்டே

போமித் தரைகளி லெல்லாம் - மனம்

போலவிருந் தாஞ்பவர் எங்களினத்தார்,

சாமி இவற்றினுக் கெல்லாம் - எங்கள்

தந்தையவன் சரிதைகள் சிறி துரைப்பேன். 1

செல்வத்திற் கோர் குறையில்லை; - எந்தை

சேமித்து வைத்த பொன்னுக் களவொன் றில்லை;
கல்வியில் மிகச் சிறந்தோன் - அவன்

கவிதையின் இனிமையோர் கணக்கி வில்லை;
பல்வகை மாண்பி னிடையே - கொஞ்சம்

பயித்தியம் அடிக்கடி தோன்றுவ துண்டு;
நல்வழி செல்லு பவரை மனம்

நெயும்வரை சோதனைசெய் நடத்தை யுண்டு. 2

நாவு துணிகுவ தில்லை - உண்மை
 நாமத்தை வெளிப்பட உரைப்பதற்கே;
 யாவருந் தெரிந்திட வே-எங்கள்
 ஈசனென்றும் கண்ணென்றும் சொல்லுவதுண்டு.
 முவகைப் பெயர் புனைந்தே - அவன்
 முகமறி யாதவர் சண்டைகள் செய்வார்;
 தேவர் குலத்தவன் என்றே அவன்
 செய்திதெரி யாதவர் சிலருரைப்பார்.

3

பிறந்தது மறக் குலத்தில்; - அவன்
 பேதமற வளர்ந்ததும் இடைக்குலத்தில்;
 சிறந்தது பார்ப்பன ரூள்ளே! - சில
 செட்டிமக்க ளோடுமிகப் பழக்க முண்டு;
 நிறத்தினிற் கருமை கொண்டான்; - அவன்
 நேயமுறக் களிப்பது பொன்னிறப் பெண்கள்;
 துறந்த நடைக ஞடையான்; - உங்கள்
 சூனியப்பொய்ச்சாத்திரங்கள் கண்டு நகைப்பான்.

ஏழைகளைத் தோழமை கொள்வான்; - செல்வம்
 ஏறியார் தமைக்கண்டு சீறி விழுவான்;
 தாழவருந் துன்ப மதிலும் நெஞ்சத்
 தளர்ச்சிகொள் ஓாதவர்க்குச் செல்வ மளிப்பான்;
 நாழிகைக்கோர் புத்தி யுடையான்; - ஒரு
 நாளிருந்த படிமற் றோர் நாளினி வில்லை
 பாழிடத்தை நாடி யிருப்பான்; - பல
 பாட்டினிலும் கதையிலும் நேரமழிப் பான்.

இன்பத்தை இனிதென வும்-துன்பம்
 இனிதில்லை யென்றுமவன் எண்ணுவதில்லை;
 அன்பு மிகவு முடையான்; - தெளிந்
 தறிவினில் உயிர்க்குலம் ஏற்ற முறவே,

வன்புகள் பல புரிவான்; - ஒரு மந்திரியுண் டெந்தைக்கு விதியென்பவன்;
முன்பு விதித்த தனையே - பின்பு
முறைப்படி அறிந்துண்ண மூட்டி விடுவான். 6

வேதங்கள் கோத்து வைத்தான் - அந்த
வேதங்கள் மனிதர்தம் மொழியி லில்லை;
வேதங்க ளென்று புவியோர் - சொல்லும்
வெறுங்கதைத் திரளிலவ் வேதமில்லை;
வேதங்க ளென்றவற் றுள்ளே - அவன்
வேதத்திற் சிலசில கலந்ததுண்டு;
வேதங்க ளன்றி யொன்றில்லை - இந்த
மேதுனி மாந்தர்சொலும் வார்த்தைக ளெல்லாம். 7

நாலு குலங்கள் அமைத்தான்: - அதை
நாசமுறப் புரிந்தனர் மூட மனிதர்,
சீலம் அறிவு கருமம் - இவை சிறந்தவராம்;
மேலவர் கீழவ ரென்றே - வெறும்
வேடத்திற் பிறப்பினில் விதிப்பனவாம்
போலிச் சுவடியை யெல்லாம் - இன்று
பொசுக்கிவிட்டா லெவர்க்கும் நன்மையுண்
டென்பான். 8

வயது முதிர்ந்து விடினும் - எந்தை
வாலிபக் களையென்றும் மாறுவதில்லை;
துயரில்லை; மூப்பு மில்லை, - என்றும்
சோர்வில்லை; நோயொன்றும் தொடுவ தில்லை;

பயமில்லை, பரிவொன்றில்லை, - எவர்

பக்கமும்நின் றெதிர்ப்பக்கம் வாட்டுவ தில்லை
நயமிகத் தெரிந்தவன் காண் - தனி

நடுநின்று விதிச்செயல் கண்டு மகிழ்வான். 9

துன்பத்தில் நொந்து வருவோர் - தம் மைத்

தூவென் றிகழ்ந்து சொல்லி வன்பு கனிவான்;
அன்பினெக்கைக்கொள் என்பான்; - துன்பம்

அத்தனையும் அப்பொழுது தீர்ந்திடும் என்பான்;
என்புடைப்பட்ட பொழுதும் - நெஞ்சில்

ஏக்கமுறப் பொறுப்பவர் தம் மை உகப்பான்;

இன்பத்தை என்னு பவர்க்கே என்றும்

இன்பமிகத் தருவதில் இன்ப முடையான். 10

1. (ப-ரை) புதமண்டலம் = புதன் + மண்டலம், புதன்
என்னும் கோள். தம்பிகள் - சகோதரர். நேமித்த - நியமித்த.
நெறி - முறை. நித்தம் - எப்போதும். உருண்டு - சுழன்று.
போலவிருந்து = போல + இருந்து. சாமி - தலைவன்.

(வி-ரை) பூமிக்குத் தன்னை அவன் அனுப்பினான்
எனவும், புதன் கோளிலே தம்மைப்போல உயிர்கள் உள்ள
எனவும், இப்பூமியை அவன் ஆணைப்படி மக்களினத்தவர்
ஆளுகின்றனர் எனவும் கூறினார்.

2. (ப-ரை) எந்தை = எம் + தந்தை. பொன் - பொருள்.
மாண்பு - சிறப்பு. நைதல் - துன்புறல் சோதனை - பாட்சை,
நடத்தை - தன்மை, செயல்.

(வி-ரை) தந்தை அளவில்லாத பொருள் தேடி
வைத்திருப்பதனால் தனக்குச் செல்வத்திற்குக்குறைவில்லை
எனவும், அவன் கல்வியில் மிகச் சிறந்தோன் ஆதலின்

‘கவிதைகணக்கில்லை’ எனவும் பல்வகை மாண்புள்ளவர் எனவும் கூறினார். ஆயின் அவரிடம் சிறிது பைத்திய இயல்பும், நல்வழி சொல்பவரைச் சோதனை செய்தனமையும் உண்டு எனக் கூறுகிறார். நடத்தை - தொழிற் பண்புப் பொருள்.

3. (ப-ரை) நாமம் - பெயர். முகம் அறியாதவர் - இயல்பு அறியாதவர். தேவர் குலம் - யாதவர்குலம். செய்திம் - உண்மை வரலாறு துணிகுவதில்லை - துணிவதில்லை. மூவகைப் பெயர்கள் - படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில் புரிதலால் வருவன்.

(வி-ரை) நா என்னும் சொல் உகரச்சாரியை பெற்று நாவு எனப் பேச்சுவழக்குச் சொல்லாயிற்று. துணிவே என்பதில் கு-சாரியை வ-எதிர்கால இடைநிலை; து-தொழிற் பெயர் விகுதி. அவனுக்குப் பெயரும் குலமும் என்பன இல்லை என்பது உணர்த்தினார்.

4. (ப-ரை) மறக்குலம் - மறவர்குலம் மறவர் - வீரர். பேதம் - வேறுபாடு. அற - இல்லாமல். இடைக்குலம் - இடையர்குலம் சிறந்தது - புகழ் படைத்தது பார்ப்பனர் - அந்தனர். செட்டி மக்கள் - வணிகர். நேயம் உற - அன்பு பொருந்த. துறந்த - பற்றில்லாத. நடை - செயல். சூனியம் - எதுவுமில்லாத. சாத்திரங்கள் - நூல்கள்.

(வி-ரை) அவனுக்குச் சாதி வேறுபாடுகள் இல்லை என்பான். ‘பிறந்தது மறக்குலத்தில்; ‘வளர்ந்தது இடைக் குலத்தில்’, ‘சிறந்தது பார்ப்பனருள்ளே’ எனவும், நிறந்தினால் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்பான். ‘நிறந்தனிற் கருமை கொண்டான்’ எனவும், சாத்திரப் பொய்கள், அவனுக்கு உடன் பாடில்லை எனவும் கூறினார்.

5. (ப-ரை) தோழமை - நட்பு. ஏறியார் - மிக்கவர். சீரி - வெறுத்து. விழுவான் - எதிர்ப்பான். தாழவரும் - இழிவைத்தரும். தளர்ச்சி - சோர்வு. நாழிகை - சிறு நேர அளவு; 24 நிமி. இருந்தபடி - இருந்தது போல். பாழிடம்-மக்கள் இல்லாது அழிவுற்ற இடங்கள். நாடி - விரும்பி.

(வி-ரை) அவன் பொருளுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பவன் அல்லன் என்பான், 'ஏழைகளைத் தோழமை கொள்வான்', 'செல்வம் ஏறியார் தமைச் சீரி விழுவான்' எனவும், முயற்சி யுள்ளவருக்கு உயர்ச்சி அளிப்பான் என்பான், 'நெஞ்சத் தளர்ச்சி கொள்ளாதவருக்குச் செல்வம் அளிப்பான்' எனவும், என்றும் ஒரே தன்மையன் அல்லன் என்பான். 'ஒரு நாளிருந்தபடி மற்றோர் நாளினில் இல்லை' எனவும் கூறினார்.

6. (ப-ரை) ஏற்றம் - உயர்வு. வன்பு - வீரச்செயல். விதித்ததனையே - விதித்த + அதனை + விதித்ததை. மூட்டிவிடல் - தூண்டுதல். உண்ணல் - தண்டித்தல். உண்டெடந்தைக்கு = உண்டு + எந்தைக்கு.

(வி-ரை) இன்பழும் துன்பழும் அவனுக்கு ஒரே தன்மைய என்பான், 'இன்பத்தை இனிதெனவும் துன்பம் இனிதில்லை என்றும் அவன் எண்ணுவதில்லை' எனவும், அவன் கொடும் செயல் புரிவது உயிர்களின் நன்மைக்காகவே என்பான், 'உயிர்க்குலம் ஏற்றமுறவே வன்புகள் பல புரிவான்' எனவும், விதி என்பதும் அவனது ஆணையே என்பான், மந்திரியன்டெந்தைக்கு விதி என்பவன்' 'முறைப்படி அறிந்துண்ண மூட்டி விடுவான்' எனவும் கூறினார். விதி-உயிர்கள் செய்த நல்லதன் நலனையும் தீயதன் தீதையும் அநுபவிக்கச் செய்யும் நியதி; (பரிமேலழகர்)

7. (ப-ரை) கோத்து - அமைத்து. புவியோர் - மக்கள். திரள் - கூட்டம். மேதினி - பூமி. மாந்தர் - மனிதர்.

(வி-ரை) இப்போது உள்ள வேதங்கள் அவனுக்கு உடன்பாடல்ல என்பான், 'வேதங்கள் என்று புவியோர் சொல்லும் வெறும் கதைத் திரளில் அவ்வேதம் இல்லை' எனவும், அவன் செய்த வேதம் இவையல்ல என்பான், 'வேதங்கள் கோத்து அமைத்தான், அந்த வேதங்கள் மனிதர் தம் மொழியில் இல்லை' எனவும், வேதமொழிகள் பயனுள்ளன என்பான், 'வேதங்களன்றி ஒன்றில்லை' எனவும் கூறினார்.

8. (ப-ரை) நாசம் - தீமை. சீலம் - ஒழுக்கம். போலி-பொய், சுவடி - நூல், பொசுக்குதல் - அழித்தல்.

(வி-ரை) குல அமைப்பைத் தவறாக விளக்கியதனாலே தீமைகள் உண்டாயின என்பான் 'நாசமுறைப் புரிந்தளர்' எனவும், உயர்வுதாழ்வு வேடத்தினாலன்று ஒழுக்கத்தினாலே என்பான், 'சீலம் அறிவுதரும் இவை இறந்தவர் குலத்தினில் இறந்தவராம்' எனவும், போலிக் கொள்கைகளை விலக்க வேண்டும் என்பான், 'பொசுக்கிவிட்டால் எவர்க்கும் நன்மை யுண்டாம்' எனவும் கூறினார். வயது முதிர்தல் - ஆண்டுகள் பலவாதல்.

9. (ப-ரை) களை - தன்மை, மூப்பு - வயதுமுதிர்வு, சோர்வு - தளர்ச்சி, தொடுதல் - அணுகுதல், பரிவு - நெகிழ்ச்சி, வாட்டுதல் - துன்புறுத்தல், நயம் - நன்மை, விதி - ஊழ்.

(வி-ரை) இவன் ஏனைய மானுடத் தந்தையர் போன்றவன் அல்லன் என்பதை உணர்த்தினார். பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய நன்மைகளை அறிந்து அவர்களுக்கு ஏற்றவகையில் கொடுப்பவன் என்பான், 'நயமிகத் தெரிந்தவன்'

எனவும். அவரவர் செய்த வினைப்பயனை அவரவர் அனுபவிக்கும்படி செய்யும் அவனது ஆணையே விதி என்பான், 'தனி நடுநின்று விதிச்செயல் கண்டு மகிழ்வான்' எனவும் கூறினார்.

10. (ப-ரை) தூ - 'சீ' என்னும் ஓலிக்குறிப்புச் சொல். வன்பு கனிதல் - வன்கண்மை கொள்ளல். என்பு உடைபடல் - அதிக இன்னல்கள் உளவாதல். ஏக்கம் - அச்சம்.

(வி-ரை) இகழ்வின் மிகுதி தோன்றத் 'தூவென்று இகழ்ந்து' எனவும், அவன் வன்கண்மை காட்டுதல் எங்கள் நன்மைக்கே என்பான், 'வன்பு கனிவான்' எனவும், துன்பம் அனைத்தும் அன்பினால் நீங்குமோ என்னும் ஜயத்தை நீக்குதற் காகத் 'துன்பம் அத்தனையும் அப்பொழுதே தீர்ந்திடும்' எனவும், துன்பத்தைத் தாங்கும் உறுதி வேண்டும் என்பான் 'பொறுப்பவர் தம்மை உகப்பான்' எனவும் கூறினார். இப்பாடல்கள் பெருமிதம் உவகை ஆகியவைகளை உடையன.

கண்ணன் தந்தையாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்:

அவன் நியமித்தபடியே இப்பெரிய வெளியிலுள்ள உலகங்கள் அனைத்தும் இயங்குகின்றன. இவ்வுலகங்களில் எங்கள் இனத்தவரும் புதமண்டலத்தில் எம் சோதரரும் உள்ளர். அளவில்லாத செல்வம் உள்ளான். கல்வியில் மிகச் சிறந்தவன். பல்வகை மாண்பு உள்ளவன். இடையிடையே சிறிது பைத்தியக்குணம் உடையவன். அறிவுரை சொல்பவர் மிகத்துன்புறும்படி சோதனை செய்யும் தன்மையன்.

அவனுக்கு ஒரு பெயரும் இல்லை. சிலர் அவனை ஈசன் எனவும் சிலர் கண்ணன் எனவும் கூறுவார். அவனது

இயல்பு அறியாதவர் செய்தொழிலினால் அவனுக்கு மூவகைப் பெயர்களைச் சொல்லுவர். அவனது உண்மை வரலாறு அறியாதவர் அவன் மறவர் குலத்தவன் எனக் கூறுவர். அவன் மறவர் குலத்திற் பிறந்து, இடையர் குலத்தில் வளர்ந்து, வணிக குலத்தினருடன் பழகி, அந்தணர் குலத்திலே புகழ் பெற்றவன். அவன் கரிய நிறத்தினன் எனினும் பொன் நிற மகளிர் விரும்பும் சிறப்பினன். பற்றற்ற இயல்பினன். உண்மையற்ற சாத்திரப் பொய்களை வெறுப்பவன்.

வறியவர்களொடு நட்புக்கொள்பவன். செல்வம் உள்ளவர்களொடு வெறுப்புக்கொள்பவன். மிக்கதுன்பத்திலும் தளராத துணிவுள்ளவர்க்குச் செல்வம் கொடுப்பவன். கணங்தோறும் வேறுபடும் அறிவும் செயலும் உள்ளவன். மக்கள் வாழ்வற்ற இடங்களை விரும்புபவன். பாட்டுகளிலும் கதைகளிலும் ஈடுபாடு உள்ளவன். அவன் துன்பத்தைத் துன்பமாகவும் இன்பத்தை இன்பமாகவும் கருதாதவன். அன்பு மிக உள்ளவன். உயிர்கள் உயர்வு பெறுதற்காக வன்மைகள் செய்பவன். அவனுக்கு விதி என்னும் அமைச்சன் உளன். அவ்அமைச்சன் மூலம் அவரவர் செய்வினைப்பயனை அவரவர் பெறும்படி செய்வான்.

வேதங்களை உயிர்களுக்காக அருளினான். அந்த வேதங்கள் மக்களின் மொழியில் இல்லை. வேதங்கள் என இன்று உலகினர் கூறுபவைகளில் அவனது வேதம் இல்லை. இவ்வேதங்களுள் அவன் சொல்லிய சில கருத்துகள் உள். வேதங்களில்லாமல் இவ்வுலகு இல்லை. உயிர்களின் நன்மைக்காக நான்கு குலங்களை வகுத்தான். ஒழுக்கம், அறிவு, செயல் ஆகியவைகளினாற் குல உயர்வு - தாழ்வு உண்டாவதேயன்றிப் பிறப்பினாலும் புறத்தோற்றத்தினாலும்

அன்று எனவும் போலி நூல்களை இல்லாமற் செய்ய வேண்டும் எனவும் கூறுவார்.

வயது முதிர்ந்தவராயினும் இளமைத் தன்மை அவரிடம் என்றும் உண்டு. அவரிடம் கவலை, மூப்பு, சோர்வு, நோய், பயம், நெகிழ்ச்சி, ஒரு பக்கம் சார்தல் என்பன இல்லை. நடுநின்று நோக்குபவன். துன்பத்திற்கு அஞ்சவோரைக் கண்டு இகழ்ந்து அவர்க்கு வன்பு செய்பவன். அன்பினைக் கொண்டால், துன்பம் அனைத்தும் உடன் நீங்கும் என்று கூறுபவன். இன்னல் களைத் தாங்குபவரை விரும்புவன். இன்பத்தை மதிப்பவர்க்கு இன்பத்தைக் கொடுப்பதில் இன்பம் உள்ளவன்.

அவனால் எங்களுக்குச் செல்வமும் கவிதையும் மிக உண்டு. அவனியல்பும் அருளுரையும் அறியாதார் தீமைகளை ஆக்கிவிட்டனர்.

இப்பகுதி அறிவுறுத்தும் உண்மைகள்:

1. கடவுளைப் பற்றியன:

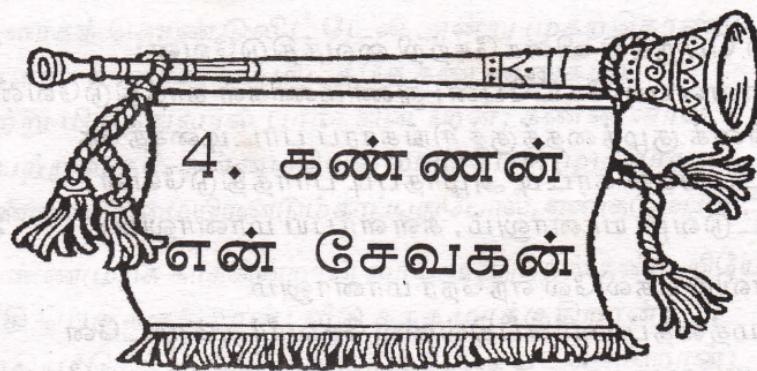
பெரிய வெளியிலுள்ள கோள்கள் யாவும் கடவுளினால் இயங்குகின்றன. இக்கோள்களில் உயிர்கள் உள். புதனில் மக்கள் உளர். மக்களது அறிவும் பொருளும் இறைவனால் உள்வாவன். இறைவன் பல வகைச் சிறப்புகள் உள்ளவர். அவருக்குப் பெயரும் நிறமும் குலமும் இல்லை. மக்கள் தத்தம் அறிவுக்கு ஏற்ப அவருக்குப் பல பெயரும் நிறமும் குலமும் கூறுவார். அவர் பற்றற்றவர். அவர் வறியவர்க்கு அருள்பவர். உண்மையை நம்பியவர்க்கு நன்மை செய்பவர். எல்லையுட்படாத அறிவும் செயலும் உள்ளவர். மக்களற்ற இடமே அவரின் இருப்பிடம். இன்பமும் துன்பமும் அவருக்குச்

சமமானவை. அவர் அனைத்து உயிர்களிடமும் அன்பு உள்ளவர். உயிர்களின் நன்மைக்காகவே அவர்களுக்கு வன்கண்மைகளைச் செய்கிறார்; விதியை வகுத்துள்ளார்; வேதங்களையும் குலங்களையும் உண்டாக்கினார். அவருக்கு முதுமையும் இளமையும் இல்லை. நடு நின்று உலகைக் காப்பவர். உயிர்களுக்கு இன்பம் அருள்வதில் இன்பம் உள்ளவர்.

(2) சமுதாயத்தைப் பற்றியவை:

கடவுள் ஒருவர் உளர். அவராலேயே உலகம் யாவும் இயங்குகின்றன. அவராலேயே உயிர்களுக்கு அறிவும் பொருளும் உளவாகின்றன. கடவுளுக்குப் பல பெயரும் பிறப்பும் சொல்லி மாறுபடுவது வீண். கடவுள் அருளிய வேதங்கள் மக்கள் மொழியில் இல்லை. இன்று உள்ள வேதங்களில் அவர் கூறியவை பல இல்லை. வேதங்களில் வேதங்களின் கருத்துகளைத்திரித்துத் தீமைக்கு ஆக்கி விட்டனர். சாத்திரப் பொய்கள் இறைவனுக்கு உடன் பாடானவை அல்ல. வேதங்களுள் கட்டுக்கதைகள் உள். பிறப்பினாலும் தோற்றுத்தினாலும் உயர்வுதாழ்வு இல்லை; ஒழுக்கம், அறிவு, செயல் ஆகியவைகளினாலேயே உயர்வுதாழ்வு உண்டாகும். துன்பம் மிகவரினும் தளராத உறுதி வேண்டும். போலிச் சாத்திரங்களை இல்லாமற் செய்தல் வேண்டும். பாரபட்சம் இல்லாமல் இருத்தல் வேண்டும். அன்பைக் கைக்கொண்டால் துன்பம் அனைத்தும் நீங்கும்.

(கண்ணனை வேலையாளாக வைத்துப் பாடியது)

கூலிமிகக் கேட்பார் கொடுத்ததெலாம் தாம்மறப்பார்;
வேலைமிக வைத்திருந்தால் வீட்டிலே தங்கிடுவார்;
'ஏன்டா, நீ நேற்றைக் கிங்குவர வில்லை' யென்றால்
பானையிலே தேவிருந்து பல்லால் கடித்த தென்பார்;
வீட்டிலே பெண்டாட்டி மேற்பூதம் வந்ததென்பார்; 5
பாட்டியார் செத்துவிட்ட பன்னிரண்டாம் நாளென்பார்;
ஓயாமல் பொய்யுரைப்பார்; ஒன்றுரைக்க வேறுசெய்வார்;
தாயாதி யோடு தனியிடத்தே பேசிடுவார்;
உள்வீட்டுச் செய்தியெல்லாம் ஊரம் பலத்துரைப்பார்;
என் வீட்டில் இல்லையென்றால் எங்கும் முரசறைவார்; 10
சேவகரால் பட்ட சிரமமிக உண்டு கண்மௌர்;
சேவகரில் லாவிடிலோ, செய்கை நடக்கவில்லை.
இங்கிதனால் யானும் இடர்மிகுந்து வாடுகையில்;
எங்கிருந்தோ வந்தான் 'இடைச்சாதி நான்' என்றான்;
'மாடுகன்று மேய்த்திடுவேன், மக்களைநான்காத்திடுவேன் 15

வீடு பெருக்கி விளக்கேற்றி வைத்திடுவேன்;
 சொன்னபடி கேட்பேன்; துணிமணிகள் காத்திடுவேன்;
 சின்னக் குழந்தைக்குச் சிங்காரப் பாட்டிசைத்தே
 ஆட்டங்கள் காட்டி அழாதபடி பார்த்திடுவேன்;
 காட்டுவழி யானாலும், கள்ளர்ப்பய மானாலும்; 20

இரவிற் பகவிலே எந் நேர மானாலும்
 சிரமத்தைப் பார்ப்பதில்லை தேவரீர் தம் முடனே
 சுற்றுவேன் தங்களுக்கோர் துன்பமுறா மற்காப்பேன்;
 கற்ற வித்தை யேதுமில்லை; காட்டு மனிதன்; ஐயே!
 ஆன பொழுதுங் கோலடி குத்துப்போர் மற்போர் 25

நானறிவேன்; சுற்றும் நயவஞ் சனைபுரியேன்'
 என்றுபல சொல்லி நின்றான் 'ஏதுபெயர்? சொல்' என்றேன்
 'ஓன்றுமில்லை கண்ணனென்பார் ஊரிலுள்ளோர்
 என்னை' என்றான்.

கட்டுறுதி யுள்ளவுடல், கண்ணிலே நல்லகுணம்
 ஒட்டுறவே நன்றா யுரைத்திடுஞ்சொல் ஈங்கிவற்றால் 30
 தக்கவனென் றுள்ளத்தே சார்ந்த மகிழ்ச்சியுடன்,
 'மிக்கவுரை பல சொல்லி விருதுபல சாற்றுகிறாய்;
 கூலியென்ன கேட்கின்றாய்' கூறு' கென்றேன் 'ஐயனே!
 தாலிகட்டும் பெண்டாட்டி சந்ததிகளேதுமில்லை;
 நானோர் தனியாள்! நரைதிரை தோன்றா விடினும் 35

ஆன வயதிற் களவில்லை; தேவரீர்
 ஆதரித்தாற் போதும் அடியேனை; நெஞ்சிலுள்ள
 காதல் பெரிதெனக்குக் காசுபெரி தில்லை, யென்றான்.
 பண்டைக் காலத்து பயித்தியத்தில் ஓன்றனவே
 கண்டு மிகவும் களிப்புடனே நானவனை 40

ஆளாகக் கொண்டுவிட்டேன் அன்று முகற் கொண்டு.
 நாளாக நாளாக, நம் மிடத் தே கண்ணனுக்குப்
 பற்று மிகுந்துவரல் பார்க்கின்றேன்; கண்ணால்
 பெற்றுவரும் நன்மையெல்லாம் பேசி முடியாது
 கண்ணே இமையிரண்டும்காப்பதுபோல், என்குடும்பம் 45
 வண்ணமுறக் காக்கின்றான் வாய்முனுத்தல் கண்டறியேன்
 வீதி பெருக்குகிறான்; வீடு சுத்த மாக்குகிறான்;
 தாதியர்செய் குற்றமெல்லாம் தட்டி யடக்குகிறான்;
 மக்களுக்கு வாத்தி, வளர்ப்புத்தாய், வைத்தியனாய்
 ஒக்கநயங் காட்டுகிறான்; ஒன்றுங் குறைவின்றிப் 50
 பண்டமெலோம் சேர்த்துவைத்துப் பால்வாங்கி மோர்வாங்கிப்
 பெண்டுகளைத் தாய்போற் பிரியமுற ஆதரித்து
 நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லா சிரியனுமாய்,
 பண்பிலே தெய்வமாய்ப் பார்வையிலே சேவகனாய்,
 எங்கிருந்தோவந்தான் இடைச்சாதி யென்று சொன்னான் 55
 இங்கிவனையான்பெறவே என்னதவஞ் செய்துவிட்டேன்!
 கண்ணன் எனதகத் தே கால் வைத்த நாள் முதலாய்
 எண்ணம் விசாரம் எதுவுமவன் பொறுப்பாய்ச்
 செல்வம், இளமாண்பு, சீர்சிறப்பு, நற்கீர்த்தி,
 கல்வி அறிவு, கவிதை, சிவயோகம், 60
 தெளிவே வடிவாம் சிவஞானம், என்றும்
 ஓளிசேர் நலமனைத்தும் ஒங்கிவரு கின்றனகான்! கண்ணனைனான் ஆட்கொண்டேன்! கண்கொண்டேன்!
 கண்கொண்டேன்! கண்ணனையாட்கொள்ளக் காரணமும் உள்ளனவே!

(ப-ரை) பூதம்-பேய், தாயாதி - உறவினர், அம்பலம்-வெளி. முரசு அறைதல் - பலரும் அறியும்படி சொல்லுதல். சேவகர் - வேலையாள், சிரமம் - கடினம். செய்கை - செயல். இடர் - துன்பம், வாடுதல் - துன்புறுதல். இடைச்சாதி - இடையர் குலம்; மந்தைமேய்த்து வாழுவோர். பெருக்குதல்-சுத்தம் செய்தல். துணிமணிகள் - உடுப்புகள். சிங்காரம் - அழகு. தேவர் - எச்மானன். வித்தை - கல்வி. காட்டு மனிதன்-கல்லாதவன். கோலடி - சிலம்பம். குத்துப்போர் - குத்துச் சண்டை. மற்போர் - மல்யுத்தம். நயவஞ்சனை - ஏமாற்றுகை. கட்டு உறுதி - வலிமை. கண்ணில் - பார்வையில். ஒட்டுறவு-தொடர்பு. சார்ந்த - பொருந்திய. மிக்க உரை - அதிக சொல். விருது - வெற்றி. நரைதிரை - மூப்பு. காதல் - அன்பு. பைத்தியம் - பைத்தியக்காரன். வண்ணம் உற-தகுந்த முறையில். வாய் முனுத்தல்-மறுத்து உரைத்தல். தட்டி அடக்குதல் - அடக்கி ஆளுதல். ஒக்கநயம் - மிக்கவிருப்பம். பண்டம்- உணவுப் பொருள். ஆதரித்தல் - காத்தல். விசாரம் - ஆலோசனை. தாதியர் - வேலைக்காரிகள். கால் வைத்தல்-புகுதல். யோகம் - ஓருமைப்பாடு. ஞானம் - அறிவு. ஓளிசேர்-சிறந்த. நலம் - நன்மை. ஒங்குதல் - வளர்தல். ஆட்கொள்ளல்-அடிமையாக ஏற்றல். கண்கொள்ளல் - அறிந்துகொள்ளல்.

(வி-ரை) மேல் - ஏழன் உருபு. என்பார் = பலர் பாற்படர்க்கை வினைமுற்று. இங்கிதனால் - இங்கு + இதனால். சிரமம் - தொழில் பண்புப்பெயர். சேவகர் - வடசொல். கண்ணர், காண் - முன்னிலை அசைச் சொற்கள், வயதிற்களவில்லை= வயதிற்கு + அளவு + இல்லை. ஒன்றுரைக்க = ஒன்று + உரைக்க. சிங்காரம், இடர் - பண்புப் பெயர்கள். செய்கை, வரல் - தொழிற்பெயர். முரசறைதல், வாய் முனுத்தல், தட்டி அடக்குதல், கால் வைத்தல் என்பன மரபுச் சொற்றொடர்கள்.

நெஞ்சு, கண், பைத்தியம் என்பன ஆகுபெயர்கள். கட்டுறுதி, ஒட்டுறவு, நரைதிரை என்பன இணைமொழிகள். கண்ணை இமை காப்பது போல் - உவமைத் தொடர். நாளாக நாளாக-அடுக்குத் தொடர். ஓயாமல், உறாமல். உற- வினை ஏச்சங்கள். சின்ன, ஆன, சொன்ன - பெயரெச்சங்கள். மிக-உரிச்சொல். இச்செய்யுள் நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா. கொடுத்த தெல்லாம்-ஒருமை பன்மை மயக்கம். கொடுத்தது - வினையாலணையும் பெயர்.

வேலையாள்களின் இயல்பு :

கூவி மிகக் கேட்பார். கொடுத்ததெல்லாம் மறப்பார். வேலை அதிகம் இருந்தால் வீட்டிலே தங்கிவிடுவர். 'என் வரவில்லை?' என்றால், 'பானையிலிருந்து தேள் கடித்தது, மனைவிக்குப் பேய் வந்தது, பாட்டி இறந்தது' என்பன போன்ற பொய்க்காரணங்களை அடிக்கடி கூறுவர். ஒன்று சொல்ல இன்னொன்றைச் செய்வர். தம் உறவினரொடு தனிமையாக உரையாடுவர். உள் வீட்டுச் செய்திகளை வெளியாட்களுக்குச் சொல்வர். வீட்டில் ஏதாவது இல்லாவிட்டால் எங்கும் சொல்வர். வேலையாள்களினால் உளவாகும் துண்பங்கள் அளவில்லாதன. ஆனால் அவர்கள் இல்லாமல் வேலையும் நடைபெறாது.

இஃது நகை, உவகை, வியப்பு ஆகிய சுவைகளை உடையது.

கண்ணன் என்னும் சேவகனின் இயல்புகள்:-

இடையர்குலத்தவன். மாடு கண்றுகளை மேய்ப்பான். குழந்தைகளைப் பாதுகாப்பான். வீடுகளைக் கூட்டிச் சுத்தம் செய்து விளக்கேற்றுவான். சொன்னபடி கேட்பான். உடை

முதலியவைகளைக் காப்பான். இனிய பாடல்களைப் பாடியும், ஆட்டங்களை ஆடியும் குழந்தை ஆழாதபடி செய்வான். காட்டிலும் கள்வர் உள்ள இடத்திலும் இரவிலாயினும் பகலிலாயினும் எந்நேரத்திலாயினும் சிரமத்தைப் பாராமலும் பயப்படாமலும் துணையாகச் சென்று எச்மானுக்குத் துன்பம் வராமற் காப்பான். அவன் கல்வி கற்றவன் அல்லன். நாகரிகம் அறியாதவன். எனினும் சிலம்பம், குத்துப்போர், மற்போர் ஆகியவைகளை அறிந்தவன். வஞ்சனை சிறிதும் இல்லாதவன். அவனுக்குப் பெயரில்லை. ஆயின் ஊரவர் அவனைக் கண்ணன் என்பார். கட்டுறுதியான உடலினன். நல்ல குணத்தவன் என்பதை அவனது தோற்றம் காட்டிற்று. நற்தொடர்பை அவன் சொற்கள் புலப்படுத்தும். மனைவி மக்கள் இல்லாதவன். தனி வாழ் வினன். முதுமைக்குரிய அறிகுறிகள் இல்லையாயினும் அவனது வயதினை அளவிட இயலாது. அன்பையே பெரிதாகவும் பணத்தைச் சிறிதாகவும் கருதுபவன். கூவியை விரும்பாதவன். ஆதரித்தாற் போதும் என்னும் விருப்பினன் ஆதவின் அவன் அதிசயப் பிறவி! தன்னை ஆதரிப்பவரிடத்துப் பற்று உள்ளவன், வேலைகளில் வெறுப்புக் காட்டான். வேலைக்காரர் முறைப்படி வேலை செய்யும்படி செய்வான்.

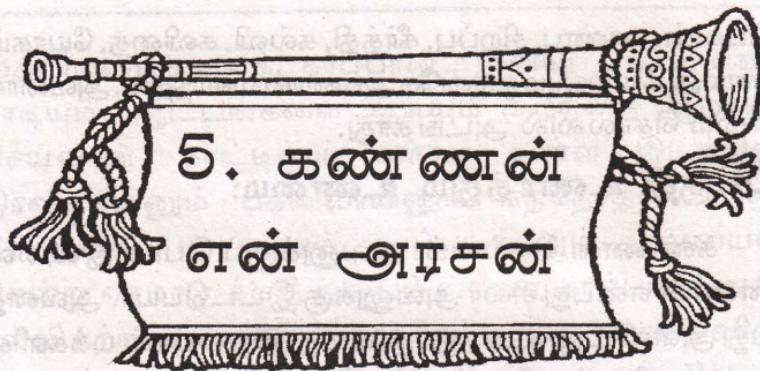
பிள்ளைகளுக்கு ஆசிரியனாயும், வளர்ப்புத் தாயாயும், வைத்தியனாயும் விளங்கினான். குறைவின்றி எல்லா உணவுப் பொருள்களும் வாங்கி வைப்பான். தாய்போல் விளங்குபவன். நண்பனாயும், மந்திரியாயும், ஆசிரியனாயும், விளங்குவான். தோற்றத்தினாலே அவன் சேவகன்; பண்பினாலே அவன் தெய்வம்; சகல குடும்ப அலுவல்களும் அவன் பொறுப்பு. கண்ணை இமைகாப்பது போலக் குடும்பத்தைத் தக்கபடி

காப்பவன். மாண்பு. சிறப்பு, கீர்த்தி, கல்வி, கவிதை, யோகம், ஞானம் ஆகியயாவும் ஒருங்கே அவனால் வளர்ந்தன. அவனால் நன்மை சொல்லில் அடங்காது.

இப்பகுதி உணர்த்தும் உண்மை:

கண்ணன் தெய்வம். அவனுக்குப் பெயர் இல்லை. கண்ணன் என்பது சிலர் அவனுக்கு இட்டபெயர். அவனது வயது அளவிட முடியாதது. அவனது இயல்புகள் மக்களின் இயல்புகளிலும் வேறானவை. அவனிடம் பற்றுமிக வைப்பின் அவன் எமக்கு அடிமையாவன். எமக்கு எந்த வேண்டிய தேவை அனைத்தும் அவன் செய்து தருவன். எமக்கு எந்த நேரத்திலும் எந்த இடத்திலும் துணையாவன். அவன் எமக்குச் சேவகனாயும் நண்பனாயும் ஆசிரியனாயும் அமைச்சனாயும். தாயாகவும் உதவுவான். கல்வி, செல்வம், மாண்பு, சிறப்பு, புகழ், யோகம், ஞானம் ஆகிய யாவும் எம்மிடம் வளரும். அவனாற் கிடைக்கும் நன்மைகள் சொல்லில் அடங்கா. அவன் பற்று உண்டாவதற்கு மிக்க முன்தவும் வேண்டும்.

(கண்ணனை அரசனாக வைத்துப் பாடியது)

பகைமை முற்றி முதிர்ந்திடு மட்டிலும்

பார்த்திருப்ப தல்லா லொன்றுஞ் செய்திடான்;
நகைபுரிந்து பொறுத்துப் பொறுத்தையோ
நாட்கள் மாதங்கள் ஆண்டுகள் போக்குவான். 1

கண்ணன் வென்று பகைமை யழிந்துநாம்

கண்ணிற் காண்ப தரிதெனத் தோன்றுமே;
எண்ணமிட் டெண்ண மிட்டுச் சலித்துநாம்

இழந்த நாட்கள் யுகமெனப் போகுமே. 2

படைகள் சேர்த்தல் பரிசனம் சேர்த்திடல்

பணமுண்டாக்கல் எதுவும் புரிந்திடான்;
'இடையன் வீரமி லாதவன், அஞ்சினோன்,'
என்றவர் சொல்லும் ஏச்சிற்கு நாணிலான். 3

கொல்லப் பூத மனுப்பிடு மாமனே

கோலு யர்த்துல காண்டு களித்திட,

மூல்லை மென்னகை மாதர்க்கும் பாட்டிற்கும்
மோக முற்றுப் பொழுதுகள் போக்குவான். 4

வான நீர்க்கு வருந்தும் பயிரென
மாந்தர் மற்றிவண் போர்க்குத் தவிக்கவும்,
தானம் கீர்த்தனை தாளங்கள் கூத்துக்கள்
தனிமை வேய்ந்குழல் என்றிவை போற்றுவான். 5

காலினைக் கையினால் பற்றிக் கொண்டுநாம்
கதியெமக் கொன்று காட்டுவை யென்றிட்டால்
நாவி லொன்று பலித்திடுங் காணேன்பான்;
நாமச் சொல்லின் பொருளெங் குனர்வதே? 6

நாம வன்வலி நம் பியிருக்கவும்,
நாண மின்றிப் பதுங்கி வளருவான்;
தீமை தன்னை விலக்கவுஞ் செய்குவான்;
சிறுமை கொண்டொளித் தோடவுஞ் செய்குவான். 7

தந்தி ரங்கள் பயிலவுஞ் செய்குவான்;
சவுரி யங்கள் பழகவுஞ் செய்குவான்;
மத்தி ரத்திற னும் பல காட்டுவான்;
வலிமை யின்றிச் சிறுமையில் வாழ்குவான். 8

காலம் வந்துகை கூடுமப் போதிலோர்
கணத்தி லேபுதி தாக விளங்குவான்;
ஆல கால விடத்தினைப் போலவே;
அகில முற்றும் அசைந்திடச் சீறுவான். 9

வேரும் வேரடி மண்ணு மிலாமலே
 வெந்து போகப் பகைமை பொசுக்குவான்;
 பாரும் வானமும் ஆயிரமாண்டுகள்
 பட்ட துன்பங்கள் கணத்திடை மாற்றுவான். 10

சக்கரத்தை யெடுப்ப தொருகணம்;
 தருமம் பாரில் தழைத்தல் மறுகணம்;
 இக்கணத்தில் இடைக்கண மொன்றுண்டோ?
 இதனுள் ஓப்பகை மாய்த்திட வல்லன்கான்! 11

கண்ண எங்கள் அரசன் புகழினைக்
 கவிதை கொண்டெந்தக் காலமும் போற்றுவேன்;
 திண்ணை வாயில் பெருக்கவந் தேனெனத்
 தேசம் போற்றத் தன்மந்திரி யாக்கினான். 12

நித்தச் சோற்றினுக் கேவல் செயவந் தேன்;
 நிகரி லாப்பெருஞ் செல்வம் உதவினான்;
 வித்தை நன்குகல் வாதவன் என்னுள்ளே
 வேத நுட்பம் விளங்கிடச் செய்திட்டான் 13

கண்ண என்பெரு மானருள் வாழ்கவே!
 கவிய மூந்து புவித்தலம் வாழ்கவே!
 அண்ண வின்னருள் நாடிய நாடுதான்
 அவலம் நீங்கிப் புகழில் உயர்கவே! 14

1. (ப-ரை) மட்டு - அளவு, நகை புரிதல் -
 விளையாட்டாக நினைத்தல்.

(வி-ரை) பகைமை - பண்புப் பெயர். முற்றி முதிர்தல் - இணைமொழி. பொறுத்து பொறுத்து - அடுக்குத்தொடர். இது பொறுமையின் நீட்டிப்பையும், நாள்கள் - மாதங்கள் - ஆண்டுகள் என்பன கால நீடிப்பையும் உணர்த்தின. ஜயோ - இரக்கக்குறிப்பு உணர்த்தும் இடைச்சொல்.

2. (ப-ரை) காண்பதரிது = காண்பது + அரிது. என்ன மிடல் - எதிர்பார்த்தல். யுகம் - மிகப் பெரிய காலப்பிரிவு. சலித்தல் - கவலையுறல். கண்ணில் - கண்ணினால்.

(வி-ரை) கண்ணில் - உருபு மயக்கம். 'என்னமிட்டு' என்பது அடுக்கி வந்தது. என்னமிட்டமை பலமுறை நிறைவேறாமையால் 'சலித்து' என்றார். தோன்றும், போகும் - செய்யும் என்னும் வாய்ப் பாட்டு வினைமுற்றுகள்.

3. (ப-ரை) பரிசனம் - வேலையாள்கள். ஏச்சு - இகழ்ச்சி. அஞ்சதல் - பயப்படல். என்றவர் = என்று + அவர்.

(வி-ரை) சேர்ந்திடல், உண்டாக்கல் - தொழிற் பெயர்கள். அவர் என்பது பகைவரைச் சுட்டிநின்றது. செயல் புரியாத நிலையை உணர்த்த 'எதுவும்' என முற்றும்மை கொடுத்தார். இடையன் முதலிய இகழ்ச்சிச் சொற்கள் இவன் அரசனாக இருத்தற்குத் தகுதியில்லான் என்பதை உணர்த்துவன.

4. (ப-ரை) பூதம் - பேய்க்கணங்களுள் வலிமை யுள்ளது. மாமன் - கஞ்சன் (கம்சன்). கோல் - ஆட்சி. உயர்த்தல் - செய்தல். மூல்லை - மூல்லை யரும்பு. நகை - சிரிப்பு; பற்கள், மோகம் - ஆசை. பொழுது - காலம். பாட்டு - புல்லாங்குழல் இசை. மென்னகை = மென்மை + நகை. உலகுயர்ந்துலகாண்டு = உலகு + உயர்ந்து + உலகு + ஆண்டு.

(வி-ரை) மகளிரின் மிக்க அழகை உணர்தற்காக மூல்லை மென்னகை மாதர்' எனவும், தனக்கு வந்ததுன்பத்தை நீக்க என்னாமல் வீண் மகிழ்ச்சியிலே பொழுதுபோக்கினான் என்பான், 'மோக முற்றுப் பொழுது போக்குவான்' எனவும், இவ்வாறு இவன் செய்தமை மாமனுக்கு வாய்ப்பு ஆயிற்று என்பான், 'உலகாண்டு களித்திட' எனவும் கூறினார். இதனால் இவன் அரசனாதற் தகுதி இல்லான் என்பதாம். இஃது இவனது பரத்துவ நிலையை உணர்த்திற்று.

5. (ப-ரை) வான நீர் - மழை. தவித்தல் - கவலையுறல். இவண் - இங்கு. தானம் - தருமம். கீர்த்தனை - கவிதை. வேய்ந்குழல் - வேய் + குழல் = புல்லாங்குழல்.

(வி-ரை) வானநீர்க்கு வருந்தும் பயிரென - உவமையணி. மாதர்க்குப் பயிரும், இவன் ஆட்சிக்கு வான நீரும் உவமை. என - உவமை உருபு. மற்று - வினைமாற்றுப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல். தானம் அறத்தினையும், கீர்த்தனை - தாளம் - கூத்து என்பன முத்தமிழையும், தனிமை யோகத்தினையும், வேய்ந்குழல் இசையின்பத்தையும் உணர்த்துவன.

6. (ப-ரை) கதி-வழி. பலித்திடும் - கிடைக்கும். நாலில் ஒன்று என்பது சிலேடை:- (1) காற்பங்கு; (2) நாற் பொருள்களுள் ஒன்று. நாமச் = நாம் + அச், எமக்கொன்று = எமக்கு + ஒன்று.

(வி-ரை) என்றிட்டால் - வினையெச்சம். காட்டுவை - முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று. ஏ - எதிர்மறை. பொருள் உணர இயலாமையை உணர்த்திற்று.

7. (ப-ரை) நாமவன் = நாம் + அவன். வலி - வலிமை; துணை. செய்குவான் - செய்வான். கு-சாரியை. சிறுமை - துண்பம், வறுமை, ஒளித்திடல் - நீக்குதல்.

(வி-ரை) நம்பினோர்க்கு உதவாமை அரசனது சால்பிற்கு ஒவ்வாது என்பான், 'நாணமின்றி' எனவும். மாமனுக்கு அஞ்சி இடையர் குலத்தில் மறைந்து வளர்ந்தவன் ஆதலின் பதுங்கி வளருவான் எனவும் கூறினார். 'கண்ணனது தாய் கருவற்றிருந்தபோது 'ஆண் குழந்தை பிறக்கும், அக்குழந்தையினால் மாமன் இறப்பான்' எனச் சோதிடன் ஒருவன் கூறினான். ஆகவே குழந்தை பிறந்ததும் அதனைக் கொல்ல மாமனான கஞ்சன் என்னினான். அதனால் ஆண் குழந்தை பிறந்ததும் தாய் அக்குழந்தையை எவரும் அறியாமல் இடையர்குலப் பெண்ணொருத்தியிடம் கொடுத்து, அப் பெண் பெற்ற பெண் குழந்தையை எடுத்து வரச் செய்து அப் பெண் குழந்தையே தான் பெற்ற குழந்தை எனக் கூறினாள். தீமை விலக்குதல் - கஞ்சன் தனக்குச் செய்த தீமைகளை விலக்கியமை; இந்திரன் இடையர்குல மக்களின் பொங்கல் விழாவை நடைபெறாமற் செய்திட பெருமழை பெய்விக்க, கண்ணன் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக எடுத்து மழையைத் தடுத்தமை.

8. (ப-ரை) தந்திரம் - உபாயம். சவுரியம் - உடல் நலத்திற்கான பயிற்சிகள். மந்திரம் - நிறைமொழி. சொல்லின் பொருளைத் தப்பாமற் பயக்கும் சொல். திறன் - ஆற்றல்.

(வி-ரை) பகைவரையும் தீயோரையும் அழிக்கப் பல வழிவகைகளைக் கஞ்சன் மேற்கொண்டான் ஆதலின், 'தந்திரங்கள் பயிலவும் செய்குவான்' எனவும், மாமனின்

பல துண்பங்களுக்கு இடையில், இடையர் குலத்தில் வளர்ந்தவன் ஆதவின் ‘சிறுமையில் வாழ்குவான்’ எனவும் கூறினார். மாமன் செய்த சிறுமைகள் - கொல்லச் சூழ்ச்சி பல செய்தமை; இடைக்குலப் பெண் செய்த சிறுமைகள் - வெண்ணென்றிருடியமைக்காக உரலொடு கட்டிவைத்தமை. சவுரியம் - ஆகுபெயர். ஓள் - அவ்; மொழிமுதற் போலி.

9. (ப-ரை) காலம் - தகுந்த தருணம். கைகூடுதல் - கிடைத்தல், ஆலகாலம் - ‘திருபாற்கடலில் தோன்றியது; நஞ்சுகளிற் கொடியது’ எனப் புராண இதிகாசங்கள் கூறும். அகிலம் - உலகு. அசைந்திடல் - அஞ்சதல். புதிது - புதிய தோற்றம்.

(வி-ரை) அவனது பேராற்றலை உணர்த்துவான் ‘ஓ கணத்திலே புதிதாக விளங்குவான்’ எனவும், அவனது வன்மையை உணர்த்தும் பொருட்டு ‘ஆலகால விடத்தினைப் போலச் சீறுவான்’ எனவும் கூறினார். ஆலகால விடம் அவனுக்கு உவமை.

10. (ப-ரை) வெந்துபோதல் - இல்லாமற் போதல், பொசுக்குதல் - அழித்தல். பார் - பூமி. மாற்றுதல் - ஓன்றை நீக்கி இன்னொன்றை வைத்தல்.

(வி-ரை) அவனது அளவிடற்கு அரிய ஆற்றலை உணர்த்தற்காக ‘மண்ணுமில்லாமலே வெந்துபோகப் பொசுக்குவான்’ எனவும், ‘பாரும் வானமும் ஆயிரம் ஆண்டுகள் பட்டதுண்பங்கள் கணத்திடை மாற்றுவான்’ எனவும் கூறினார்,

11. (ப-ரை) சக்கரம் - ஓர் ஆயுதம். தழைத்தல் - வளர்தல். மாய்த்திடல் - அழித்தல். ஏடுத்தல் - ஏவுதல்.

(வி-ரை) அழித்தலே அன்றி ஆக்கலும் அவன் செயல் என்பார் ‘சக்கரம் எடுப்பது ஒருகணம்; தருமந்தழைப்பது ஒருகணம்’ எனவும், பகைவரை அழித்தற்கு ஒரு கண நேரமும் வேண்டியதில்லை என உணர்த்தற்காக இடைக்கணம் ஓன்று உண்டோ?’ எனவும் கூறினார். ஓ-எதிர்மறை.

12. (ப-ரை) போற்றுதல் - புகழ்தல். திண்ணைவாயில்-புறவாயில்.

(வி-ரை) கண்ணனது புகழின் பெருமைதோன்ற ‘எக்காலமும் போற்றுவேன்’ எனவும், தமது மிக்க சிறுமை தோன்றத் ‘திண்ணை வாயில் பெருக்க’ எனவும் கவிதையொடு உள்ள தொடர்பு தோன்றக் ‘கவிதை கொண்டு’ எனவும் கூறினார்.

13. (ப-ரை) நித்தம் - நாள்தோறும். சோறு - உணவு. நிகர் - சமம். நுட்பம் - உண்மை.

(வி-ரை) தனது திறமை தோன்ற ‘நித்தச் சோற்றுக்கு ஏவல் செய்யவந்தோன்’ எனவும், கண்ணனது பெருந்தகைமை தோற்ற நிகிலாப் பெருஞ்செல்வம் உதவினான்’ எனவும், அவனது அருட்போற்றல் தோன்ற ‘கல்லாதவன், என்னுள்ளே வேத நுட்பம் விளங்கிடச் செய்தான்’ எனவும் கூறினார்.

14. (ப-ரை) பெருமான் - அரசன்; இறைவன். கலி - வறுமை, துன்பம். புவித்தலம் - பூமியிடம். அண்ணல் - பெருமையுள்ளவன்; கண்ணன். இன்னருள் = இனிமை + அருள். அவலம் - துன்பம்.

(வி-ரை) கண்ணன் கடவுளே என்பான், ‘கண்ணன் எம் பெருமான்’ எனவும், அவனது ஆளுகைச் சிறப்பை

உணர்த்த எம்பெருமான் அருள் வாழ்கவே' எனவும், புவித் தலம் மகிழ்தற்குக் கலி அழிதல் வேண்டும் ஆதலின் 'கலி யழிந்து', 'அவலம் நீங்கி' எனவும், மக்களின் நல்வாழ்வும் புகழும் நல் ஆட்சிக்கு அடையாளமாதலின் 'புவித்தலம் வாழ்கவே' 'புகழில் உயர்கவே' எனவும், புவியின் கலியழிதற்கும் புகழ் உயர்தற்கும் அருள் எதுவாதலின் 'இன்னருள்' எனவும், அவனது அருளை நாடியவர்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு அவை இல்லை என்பான், 'நாடிய நாடுதான்' எனவும் கூறினார். புவித்தலம் - இரு பெயரொட்டு ஆகுபெயர்.

இப்பாடல்கள் பெருமிதம், உவகை ஆகிய சுவைகளை உடையன.

கண்ணன் அரசனாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்:

பகைமை முற்றும் வரை பார்த்திருப்பான். எதிர்த்து எதுவும் செய்யான். சிரித்துப் பொறுத்துக்கொள்வான். ஆண்டு பல போக்குவான். பகைவரை அழிக்கமாட்டான் எனப் பிறர் எண்ணும் படியாக இருப்பான். படை திரட்டல், பணம் திரட்டல், ஏவலாளரைச் சேர்த்தல் ஆகிய எதுவும் செய்யான். இடையன், வீரமில்லான், பயந்தவன் எனப் பகைவர் இகழினும் நாணமாட்டான். கொல்லப் பூத்ததை மாமன் அனுப்பினாலும் மகளிரொடும் கவிதையொடும் பொழுது போக்குவான்.

மழையின்றி வாடும் பயிர்கள் போலப் போரின்றி மக்கள் துன்புறத் தருமம், கவிதை, இசை, நாடகம், யோகம், ஞானம் ஆகியவைகளிலே ஈடுபடுவான். அவனது பாதங்களைப் பற்றி உய்யும் வழி காட்டு என்றால் பொருள் புலப்படாதவாறு பதில் கூறுவான். அவனது வலிமையை இருக்கப் பயந்த வளைப்போல வருவான். வலிமையின்றிச் சிறுமையாக

வாழ்வான். எனினும் தீமைகளையும் துன்பங்களையும் நீக்குவான். தந்திரங்களை உபயோகிப்பான். சவுரியங்களை மேற்கொள்வான். மந்திரங்களைக் கூறுவான். தக்க தருணம் வரும்போது கணநேரத்துள் புதிய தோற்றம் கொள்வான். ஆலகால விடத்தைப்போல உலகம் முழுவதும் அஞ்சம்படி எதிர்ப்பான்.

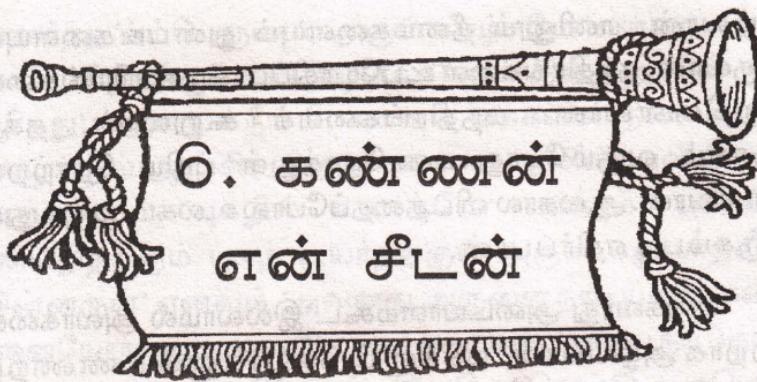
பகைவரது அடையாளம்கூட இல்லாமல் அவர்களை முற்றாக அழிப்பான். மக்களும் தேவர்களும் எண்ணற்ற காலமாக அடைந்த துன்பங்களை ஒரு கணப்பொழுதில் இல்லாமற்செய்வான். ஒருகணத்திற் பகைவரை அழிப்பான். அடுத்த கணத்தில் தருமத்தை நிலைநிறுத்துவான். இரு செயலையும் ஒருங்கே செய்வான்.

நாள்தோறும் உணவுக்காக அவனுக்கு ஏவல்செய்ய வந்தவர்க்கு அளவிலாப் பெருஞ்செல்வம் கொடுப்பான் கல்வி நன்கு கல்லாதவன். ஆயினும் தன் ஏவலாளுக்கு வேத உண்மைகளை உணர்த்துவன். ஏவலாளாக வந்தவரை மந்திரியாக்கிக்கொள்பவன். அவனருளை விரும்பிய நாடு வறுமைத்துன்பம் நீங்கிப் புகழினாலே வளரும்.

இப்பகுதி உணர்த்தும் உண்மைகள்:

கண்ணன் பூமிக்கும் வானத்திற்கும் தலைவன், பொறுமை உள்ளவன், அதர்மத்தை நீக்கித் தருமத்தை நிலைநாட்டுபவன். அவனுக்கு யாவரும் சமன். அவனது அருள் உள்ளவர்க்குத் துன்பம் இல்லை. அவனை என்றும் வாழ்த்துதல் எங்கள் கடன்.

(பாரதியார் கண்ணனைச் சீடனாகவும் தன்னைக் குருவாகவும் வைத்துக் கூறியவை)

யானேயாகி என்னலாற் பிறவாய்
யானும் அவையுமாய் இரண்டினும் வேறாய்
யாதோ பொருளாம் மாயக் கண்ணன்,
என்னிலும் அறிவினிற் குறைந்தவன் போலவும்,
என்னைத் துணைக்கொண்டு என்னுடை முயற்சியால் 5
என்னடை பழகலால் என்மொழி கேட்டலால்
மேம்பா டெய்த வேண்டினோன் போலவும்.

யான்சொலுங் கவிதை என்மதி யளவை
இவற்றினைப் பெருமை யிலங்கின வென்று 10
கருதுவான் போலவும், கண்ணக் கள்வன்
சீடனாவந்தெனைச் சேர்ந்தனன், தெய்வமே!
பேதையேன் அவ்வலைப் பின்னவில் வீழ்ந்து
பட்டன தொல்லை பலபெரும் பாரதம்;
உளத்தினை வென்றிடேன் உலகினை வெல்லவும், 15
தானகஞ் சுடாதேன் பிறர்தமைத் தானென்னும்

சிறுமையினகற்றிச் சிவத்திலே நிறுத்தவும்,

தன்னுள்ளே தெளிவும் சலிப்பிலாமகிழ்ச்சியும்

உற்றிடேன்; இந்தச் சகத்திலே யுள்ள

மாந்தர்க் குற்ற துயரெலாம் மாற்றி

இன்பத் திருத்தவும் எண்ணிய பிழைக்கெனைத் 20

தண்டனை புரிந்திடத் தானுளங் கொண்டு,

மாயக் கண்ணன் வலிந் தெனைச் சார்ந்து,

புகழ்ச்சிகள் கூறியும், புலமையை வியந்தும்,

பலவகையான்அகப் பற்றுறச் செய்தான்;

வெறும்வாய் மெல்லுங் கிழவிக் கிங்டோ 25

அவலாய் மூண்டது; யானுமங் கவனை

உயர்நிலைப் படுத்தலில் ஊக்கமிக் கவனாய்

“இன்னது செய்திடேல், இவரோடு பழகேல்,

இவ்வகை மொழிந்திடேல் இனையன விரும்பேல்,

இன்னது கற்றிடேல், இன்னநூல் கற்பாய், 30

இன்னவ ருறவுகொள், இன்னவை விரும்புவாய்”

எனப்பல தருமம் எடுத் தெடுத் தோதி,

ஒய்விலா தவனோ டுயிர்விட லானேன்.

கதையிலே கணவன் சொல்லினுக் கெல்லாம்

எதிர்செயும் மனைவிபோல், இவனும்நான் காட்டும் 35

நெறியினுக் கெல்லாம் நேரெதிர் நெறியே

நடப்பானாயினன், நானிலத் தவர்தம்

மதிப்பையும் புகழுற வாழ்வையும் புகழையும்

தெய்வமாக் கொண்ட சிறுமதி யுடையேன்,

கண்ணனாஞ் சீடன்யான் காட்டிய வழியெலாம் 40

விலகியே நடக்கும் விநோதமிங் கன்றியும்,

உலகினர் வெறுப்புறும் ஒழுக்கமத் தனையும்

தலையாக் கொண்டு சார்பெலாம் பழிச்சொலும்

இகழுமிக் கவனாய், என்மனம் வருந்த
நடந்திடல் கண்டேன் நாட்பட நாட்படக் 45

கண்ணனும் தனது கழிபடு நடையில்
மிஞ்சவா னாகி, வீதியிற் பெரியோர்
கிழ்விய ரெல்லாம் கிறுக்கனென் றிவனை
இகழ்ச்சியோ டிரக்கழுற் றேளனம் புரியும்
நிலையும் வந்திட்டான். நெஞ்சிலே யெனக்குத் 50
தோன்றிய வருத்தஞ் சொல்லிடப் படாது,
முத்தனாக் கிடநான் முயன்றதோர் இளைஞர்
பித்தனென் றுலகினர் பேசிய பேச்சென்
நெஞ்சினை அறுத்தது, நீதிகள் பலவும்
தந்திரம் பலவும் சாத்திரம் பலவும் 55

சொல்லிநான் கண்ணனைத் தொளைத்திட லாயினேன்.
தேவ நிலையிலே சேர்த்திடா விடினும்,
மானுடந் தவறி மடிவுறா வண்ணம்,
கண்ணனை நானும் காத்திட விரும் பித்
தீயெனக் கொதித்துச் சினமொழி யுரைத்தும், 60
சிரித்துரை கூறியும், சள்ளென விழுந்தும்,
கேவிகள் பேசிக் கிளறியும், இன்னும்
எத்தனை வகையிலோ என் வழிக் கவனைக்
கொணர்ந்திட முயன்றேன்; கொள்பய னொன்றிலை,
கண்ணன் பித்தனாய்க் காட்டா னாகி, 65

எவ் வகைத் தொழிலிலும் எண்ணமற் றவனாய்,
எவ் வகைப் பயனிலுங் கருத்திழந் தவனாய்,
குரங்காய்க் கரடியாம்க் கொம்புடைப் பிசாசாய்
யாதோ பொருளாய், எங்குனோ நின்றான்;
இதனால், 70

அகந்தையும் மமதையும் ஆயிரம் புண்ணுற; யான்கடுஞ் சினமுற்று ‘எவ்வகை யானும் கண்ணனை நேருறக் கண்டே தீர்ப்பேன்’ எனப்பெருந் தாபம் எய்தினே னாகி, 75
 ‘எவ்வாறேனும் இவனையோர் தொழிலில் தனியெலி

ஒரிடந் தன்னில் ஒருவழி வலிய நிறுத்துவோ மாயின் நேருற் றிடுவான்’ என்றாளத் தெண்ணி இசைந்திடுஞ் சமயங் காத்திருந் திட்டேன், ஒரு நாள் கண்ணனைத் தனியே எனது வீட்டினிற் கொண்டு, 80

“மகனே, என்பால் வரம்பிலா நேசமும் அன்பும் நீ யுடையை; அதனையான் நம்பி, நின்னிட மொன்று கேட்பேன்; நீயது செய்திடல் வேண்டும்; சேர்க்கையின் படியே மாந்தர்தஞ் செயலெலாம் வகும்புறல் கண்டாய், 85

சாத்திரநாட்டமும், தருக்கமும் கவிதையில் மெய்ப்பொரு ளாய்வதில் மிஞ்சிய விழைவும் கொண்டோர் தமையே அருகினிற் கொண்டு பொருளினுக் கலையும் நேரம் போக மிஞ்சிய பொழுதெலாம் அவருடன் மேவி இருந்திடலாகுமேல் எனக்குநன்றுண்டாம்; பொழுதெலாம் என்னுடன் போக்கிட விரும்பும் அறிவுடை மகனிங் குனையலால் அறிந்திடேன் ஆதலால், என்பயன் கருதி, எனக்கொரு துணையாய் 95

என்னுடன் சிலநாள் இருந்திட நின்னை வேண்டி நிற்கின்றேன், வேண்டுதல் மறுத்தே

உன்னைநீதுன்பம் எய்துவித் திடாமே,
 இவ்வுரைக் கிணங்குவாய்' என்றேன். கண்ணனும்,
 "அங்குனே புரிவேன். ஆயின் நின் னிடத்தே 100
 தொழிலிலாது யாங்குனம் சோம்பரில் இருப்பது?
 காரிய மொன்று காட்டுவை யாயின்,
 இருப்பேன்' என்றான், இவனுடைய இயல்பையும்
 திறனையுங் கருதி, "என் செய்யுளை யெல்லாம்
 நல்லதோர் பிரதியில் நாடெறும் எழுதிக் 105
 கொடுத்திடுந் தொழிலினைக் கொள்ளுதி' என்றேன்
 நன்றெனக் கூறியோர் நாழிகை யிருந்தான்;
 'செல்வேன்' என்றான்; சினத்தொடு நானும்
 பழங்கதை யெழுதிய பகுதியொன் றினையவன்
 கையினிற் கொடுத்துக் "கவினுற இதனை 110
 எழுதுக' என்றேன்; இணங்குவான் போன்றதைக்
 கையிலே கொண்டு கணப்பொழு திருந்தான்,
 "செல்வேன்' என்றான் சினந்தீ யாகிநான்
 "ஏதடா, சொன்னசொல் அழித்துரைக் கின்றாய்;
 பித்தனென் றுன்னை உலகினர் சொல்வது 115
 பிழையிலை போலும்' என்றேன் அதற்கு
 "நானைவந் திவ்வினை நடத்துவேன்' என்றான்.
 "இத்தொழி விங்கே இப்பொழு தெடுத்துச்
 செய்கின்றனையா? செய்குவ தில்லையா?
 ஓருரை சொல்' என் றுறுமினேன் கண்ணனும் 120
 "இல்லை'யென் ரொருசொல் இமைக்கு முன் கூறினான்,
 வெடுக்கெனச் சினத்தீ வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்திடக்
 கண்சிவந் திதழ்கள் துடித்திடக் கனன்றுநான்

“சீச்சி, பேயே! சிறிதுபோழ் தேனும்
இனியென் முகத்தின் எதிர்நின் றிடாதே. 125

என்றுமில் வலகில் என்னிடத் தினிநீ
போந்திடல் வேண்டா, போ, போ’ என்று
இடியறச் சொன்னேன்; கண்ணனும் எழுந்து
செல்குவ னாயினன் விழிந்ர் சேர்ந்திட

“மகனே! போகுதி வாழ்க நீ; நின்னைத்
தேவர் காத்திடுக! நின்தனைச் செம்மை
செய்திடக் கருதி ஏதேதோ செய்தேன்.

தோற்றுவிட டேன்டா! சூழ்ச்சிகள் அறிந்தேன்.
மறித்தினி வாராய், செல்லுதி வாழி நீ!’’
எனத்துயர் நீங்கி அமைதியோடிசைத்தேன். 135

சென்றனன் கண்ணன், திரும்பியோர் கணத்தே
எங்கிருந் தோநல் லெழுதுகோல் கொணர்ந்தான்;
காட்டிய பகுதியைக் கவினுற வரைந்தான்.
‘ஜயனே, நின்வழி யனைத்தையுங் கொள்ளுவேன்.

தொழில் பல புரிவேன், துன்பமிங் கென்றும், 140
இனிநினக் கென்னால் எய்திடா’’ தெனப்பல
நல்லசொல் லுரைத்து நகைத்தனன் மறைந்தான்.
மறைந்ததோர் கண்ணன் மறுகணத் தென்றன்
நெஞ்சிலே தோன்றி நிகழ்த்துவா னாயினன்;

“மகனே, ஒன்றை யாக்குதல் மாற்றுதல் 145
அழித்திட லெல்லாம் நின்செய வன்றுகாண்;
தோற்றேன் என்றீ உரைத்திடும் பொழுதிலே
வென்றாய் உலகினில் வேண்டிய தொழிலெல்லாம்
ஆசையுந் தாபமும் அகற்றியே புரிந்து
வாழ்கநீ’’ என்றான். வாழ்கமற் றவனே! 150

1. அடிகள்: 1-11

(ப-ரை) என்னலால் = என் + அல்லால், பிற - பிற பொருள். அவை என்பது பிற பொருள்களை. மாயம் - மயக்கிடும் இயல்பு, என்னடை = என் + நடை. மேம்பாடு - உயர்வு. மதி - அறிவு. இலங்குதல் - விளங்குதல். கண்ணக் கள்வன் - கண்ணனாகிய கள்வன். சீடனா - சீடனாக; சீடன் - மாணாக்கன் நடை-ஒழுக்கம்.

(வி-ரை) முதல் மூன்று அடிகளில் இறைவனின் அவதாரமே கண்ணன் என்பதையும், பின் எட்டு அடிகளில் கண்ணன் சீடனாக வந்ததன் காரணங்களையும் கூறியுள்ளார். இறைவனின் அத்துவித நிலையை ‘யானே யாகி, என்னலாற் பிறவாய். யானும் அவையுமாய், இரண்டினும் வேறாய், யாதோ பொருளாம்’ எனக் கூறினார். இத்துணை இறைமை நிலையினன் அறிவில்லா ஒருவன் போன்று வந்தமையை உணர்த்தற்காக ‘மாயக்கண்ணன்’ ‘கண்ணக்கள்வன்’ என்றார்.

2. அடிகள்: 12-33

(ப-ரை) பேதை - அறிவு குறைந்தவன். அவ்வலைப் பின்னல் குரு மாணாக்கர்த் தொடர்பு. வீழ்தல் - ஏற்றுக் கொள்ளல். பாரதம் - ஓர் இதிகாச நூல். உளத்தினை வெல்லல் - புலன் வழிச் செல்ல விடாது தடுத்தல், உலகினை வெல்லல் - உலகப் பற்றுகளை விடுதல். தானகம் = தான் + அகம் = தான் எனும் தன்மை. சுடுதல் - நீக்குதல். சிவம் - இறைவன். சலிப்பு - சோர்வு. உற்றிடேன் - அடையாதவன். பிழைக்கெனை = பிழைக்கு + என்னை. புலமை - ஆழ்ந்த அறிவு. அகப்பற்று - தன் உயிர் உடல் ஆகியவைகளில் உள்ள ஆவல். மெல்லுதல் - உண்ணல். அவல் - அரிசியை

ஊறவைத்து ஆக்கப்படும் உணவு. முண்டது - கிடைத்தது. இன்னது - இது தருமம் - முறைமை. உயிர்விடல் - மிக்க பற்றுக்கொண்டிருத்தல்.

(வி-ரை) 14-18 அடிகளில், குருவாக இருத்தற்கண் தனக்கு உள்ள தகுதியின்மையையும், 18-20 அடிகளில் தான் கொண்டிருந்த நோக்கத்தையும், 21-25 அடிகளில் குரு சீடனுக்கு விதித்த கட்டளைகளையும் புலவர் கூறியுள்ளார். இறைமை இயல்பினான் அவனைச் சீடனாக் கொண்ட தன் அறிவின்மை தோன்றத்தன்னைப் ‘பேதையேன்’ எனவும், அவனைச் சீடனாகக் கொண்டமை துன்பங்கள் பல உளவாதற்கு ஏதுவாயிற்று என்பான், ‘அவ்வலைப் பின்னலில் வீழ்ந்து’ எனவும், அதனால் வந்த துன்பம் சொல்ல இயலாதது என்பான், ‘தொல்லை பல பெரும் பாரதம்’ எனவும், குரு வாதற்கண் தனது தகுதியின்மையை உணர்த்தற்காக ‘உளத்தினை வென்றிடேன்’, ‘தானகம் சுடாதேன்’ எனவும், தனது நோக்கத்தை ‘மாந்தர்க்குற்ற தூயரெலாம் மாற்றி இன்பத்து இருத்த எண்ணிய’ எனவும், அவன் சீடனாக வந்தமை தனக்கு ஒரு தண்டனை என்பான், ‘எண்ணிய பிழைக்கெனத் தண்டனை புரிந்திட’ எனவும், அவன் தன்னை வசப்படுத்திய வகையை ‘வலிந்தேனைச் சார்ந்து’ - ‘புகழ்ச்சிகள் கூறி’ - புலமையை வியந்து’ - அகப்பற்றுறச் செய்தான்’ எனவும், தான் அவனுக்கு விதித்தவைகளை ‘இன்னது செய்திடேல்’, ‘இவரொடு பழகேல்’ எனவும் கூறினார். ஏல் - எதிர்கால எதிர்மறை விகுதி. வலைப்பின்னல் - துன்பங்களை வலைப் பின்னலாகக் கூறியமையின் இஃது உருவகம். பாரதம் என்பது அக்கதையின் நீண்ட தன்மையைப் போன்று வந்த துன்பங்களின் நீண்ட தன்மையை உணர்த்தவின் உவமையாகுபெயர். சிறுமையின் - நீக்கப் பொருளில் இன்

உருபு வந்தது. தான் படார்க்கைச் சுட்டுப் பெயர்; சாரியை எனினுமாம். புகழ்ச்சி, புலமை - பண்புப் பெயர்கள். ஊக்கம், தெளிவு, பற்று - தொழிற் பண்புப் பெயர்கள். இஃது ஆய்தம் இடையிட்ட அஃறினை அண்மைச் சுட்டு. வெறுவாய் மெல்லுங் கிழவி புலவருக்கும், அவல் அவனுக்கும் உவமைகள். இன்னது - அஃறினை ஒருமைச் சுட்டாய் வருபெயர். இனையன - குறிப்பு வினைமுற்றால் வருபெயர்.

3. அடிகள் 34 - 55

(ப-ரை) நெறி - வழி. சிறுமதி - குறைந்த அறிவு. விநோதம் - ஆச்சரியம். தலையா - உயர்வாக. சார்பு - இயைந்து. கழிப்படு நடை - இழிந்த ஒழுக்கம். மிஞ்சுதல் - மிகுதல். கிறுக்கன் - மூடன், ஏனாம் - இழ்ச்சி. வருத்தம் - துன்பம். சொல் லிடப்படாது - சொல்லில் அடங்காது. முத்தன் - சீவன் முத்தன், ஆக்கிட - ஆக்க. அறுத்தல் - உறுத்தல். தந்திரம் - உபாயம், ஆகமம், சாத்திரம் - ஞான நூல். தொளைத்தல் - உண்மையை உணர்த்தல்.

(வி-ரை) குருவுக்குக்கணவனும் சீனுக்குமனைவியும் உவமைகள். பொதுத்தன்மை - எதிர் செய்தல். நானிலம் - உலகம்; நால்வகை நிலங்களை உடைமை பற்றி வந்த காரணப் பெயர். பாலை என்பது குறிஞ்சியும் மூல்லையும் கலந்துதிரிந்து 'வந்ததாதவின்' அதனைத் தனிநிலமாகத் தொல்காப்பியர் கொண்டிலர். உலகினரின் வாழ்வு, பெருமை முதலியவைகளை மிக உயர்வாக மதித்தமையை உணர்த்த 'நானிலத்தவர் மதிப்பையும் வாழ்வையும் புகழையும் தெய்வமாகக் கொண்ட' எனவும், தாம் அடைந்த துன்பங்களுக்கு இவ்வணர்வே ஏது என்பான், 'சிறுமதியடையேன்' எனவும், வலிந்து சீடனாக வந்தவன் எதிர் நெறி நடந்ததை

உணர்த்த, ‘காட்டிய வழியெலாம் விலகியே நடக்கும் விநோதம்’ எனவும், அவனின் நடத்தையின் இழிவை உணர்த்தப் ‘பழிச்சொலும் இகழு மிக்கவனாய்’, ‘கழிபடு நடையில் மிஞ்சவானாகிப்’, ‘பெரியோர் கிழவியர் கிறுக்கன் என்றிவனை இகழ்ச்சியோடிவனை ஏளனம்புரியும் நிலையும் வந்திட்டான்’ எனவும், இந்நிலை குருவுக்கு மிக்க துன்பத்தைக் கொடுத்தது என்பான், ‘நெஞ்சிலே எனக்குத் தோன்றிய வருத்தம் சொல்லிடப்படாது’, ‘முத்தனாக் கிடநான் முயன்றதோர் இளைஞர் பித்தனென்று உலகினர் பேசிய பேச்சு என் நெஞ்சினை அறுத்தது’ எனவும் கூறினார். சீடனாக வந்த கண்ணன் குருவின் கட்டளைகளை மீறியதையும் பிறரெலாம் இகழும் நிலை எய்தியதையும் இப்பகுதி கூறுகிறது. ஆக - வினையெச்சம்.

4. அடிகள் : 56-99

மானிடம் - மக்கட் தன்மை. கொதித்தல் - கோபம் அடைதல். சிரித்துரை - சிரித்த + உரை. காட்டாள் = காடு + ஆள் = காட்டில் வாழ்பவன்; நாகரிகமற்றவன். மமதை - பிறரை மதியாமை. தாபம் - ஆவல். நிறுத்துதல் - நெறிப்படுத்துதல். நேருறல் - திருந்துதல். இசைந்திடல் - ஒருப்படல். வரம்பு-எல்லை. நேசம் - பற்று. சேர்க்கை - தொடர்பு. நாட்டம் - விருப்பு. விழைவு - மிக்கவிருப்பம். மிஞ்சிய - எஞ்சிய. இடாமே - இடாமல்.

(வி-ரை) கண்ணனாம் சீடனைத் திருத்தக் குரு கைக்கொண்ட வழிவகை (54-64) அவன் நின்ற நிலையும் (64-69), குருவினது உளப்பாங்கும் (70-80), குரு கண்ணனுக்குக் கூறிய அறிவுரைகளும் (81-99) கூறப் பெற்றுள். நால்வகை உபாயங்களையும் கைக்கொண்டார்

என்பான், ‘சின மொழியரைத்தும் சிரித்துரை கூறியும் சள்ளெனவிழுந்தும் கேவிகள் பேசிக் கிளரியும்’ எனவும், எத்தனை வகை முயன்றும் பயனில்லை என்பான், ‘கொள்பயன் ஒன்றில்லை’ எனவும், அவனின் நிலையை உணர்ந்தோர் ‘பித்தனாய்க் காட்டாளாகி.... எங்ஙனோ நின்றான்’ என்றதைப் பொறாது அவனைத் திருத்தமுயன்ற தம் நோக்கத்தை உணர்த்துவான் ‘மானுடந் தவறி மடிவறா வண்ணம் ..... காத்திடவிரும்பி’ எனவும், அவனைத் திருத்த அவர் கொண்ட உறுதிப்பாட்டை உணர்த்துவான் ‘காத்திருந்திட்டேன்’ எனவும், அவனுக்கு அறிவுரை பல சொல்லி வேண்டினார் என்பான், ‘மகனே!... இவ்வுரைக் கிணங்குவாய்’ எனவும் கூறினார். மானுடம் - ஆகுபெயர். அகந்தை, மமதை - பண்புப் பெயர்கள். உடையை-முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று. உற, ஆகி, கொண்டு, ஆகுமேல் - வினையெச்சங்கள். இடாமே - எதிர்மறை வினையெச்சம்.

5. அடிகள்: 100-135

பிரதி - படிவம். நாழிகை - 24 நிமி. கொண்ட நேரம். சோம்பர் - சோம்பல் கவின் - அழகு. வினை - தொழில். ஒருரை = ஒரு + உரை. கனன்று - கோபித்து. இட உற-இடிபோல. செம்மை - நல்நெறி மறுத்தினி - மறுத்து + இனி. ஏதா = ஏது + அடா. உறுமுதல் - சத்தமிடல். இதழ்-வாயிதழ், இமை. இனையவன் - இத் தன்மையன்.

(வி-ரை) தொழில் தரும் படி கண்ணன் குருவிடம் வேண்டலும், கவிதைகளைப் பிரதி செய்யும் தொழில் கொடுத்ததும், அவன் அதனைக் செய்யாமையும் இப்பகுதியிற்

கூறினார். சோம்பர் - மொழியிறுதிப் போலி, நன்று - தொழிற் பண்புப் பெயர். ஏது - வினாப்பெயர். வெடுக் - ஓலிக்குறிப்புச்சொல். இடி - உவமை. உற - உவமை உருபு. கொள்ளுதி - முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று. சொல் - ஏவல் வினைமுற்று. ‘தொழிலிலாது யாங்ஙனம் சோம்பரில் இருப்பது’ எனச் சீடன் கேட்டமை அவனது இயல்பை வெளிப்படுத்தியது. தொழில் ஒன்று காட்டும்படி வேண்டியவன் கொடுத்த தொழிலைச் செய்யாமையால் குருவுக்கு வெறுப்பு வந்ததாதலின் ‘எதடா சொன்னசொல் அழித்துரைக்கின்றாய?’ எனக் கோபித்தார். சினத்தீ - உருவகம். வெள்ள மாய்ப் பாய்ந்திடல் - உவமை. சீச்சீ - இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. அடுக்கி வந்த இடைச்சொல். இனி - காலமும் இடமும் உணர்த்தும் இடைச்சொல். கண்சிவத்தல், இதழ் துடித்தல் - கோபத்தின் குறிகள். கோபமிகுதியை உணர்த்துவான் ‘உறுமினன்’ என்றார்.

6. அடிகள்: 136 - 150

(ப-ரை) வரைதல் - எழுதுதல். நல்லசொல் - உண்மை மொழி. கொள்ளுதல் - ஏற்றல்.

(வி-ரை) கண்ணன் குரு கட்டளையை ஏற்று நடந்ததையும், அவனுக்குக் குரு உணர்த்திய உண்மை களையும் இப்பகுதி கூறுகிறது. மெய்க்குருவினிடத்திருந்து உணர்த்துபவன் இறைவனே என்பான். ‘கண்ணன் மறுகணத் தென்றன் நெஞ்சிலே தோன்றி உணர்த்துவான் ஆயினன்’ எனக் கூறினார். மற்று - அசை.

இப்பகுதி மருட்கை, அற்புதம் ஆகிய சுவைகளை

உடையது.

கண்ணன் சீடனாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்:

யானாகியும் பிறபொருளாகியும் யானும் அவையும் ஆகியும் அவையிரண் டுமற்ற பொருளாகியும் விளங்கும் கண்ணன் அறிவிற் குறைந்தவன் போலவும், எனது மொழி-நடை முதலியவைகளினால் உயர்வு பெற விரும்பியவன் போலவும், எனது கவிதை - அறிவு ஆகியவைகளைப் பெருமையுடையன என எண்ணியவன் போலவும் வந்து சீடன் ஆயினான். யான் அவனைச் சீடனாக ஏற்று அடைந்த தொல்லைகள் எண்ணில.

உள்ளத்தை வெல்லவும், 'எனது' என்னும் உணர்வை விடவும், உள்ளத்திலே தெளிவும் மகிழ்ச்சியும் பொருந்துதலும் இயலாத யான், உலகை வெல்லவும் பிறரைத் துன்பத்தின் நீக்கி இறையுணர்வில் நிறுத்தவும் எண்ணியது தவறாகும். இத்தவறுக்கு எனக்குத் தண்டனை தருதற்காகக் கண்ணன் சீடனாக வலிய எண்ணிடம் வந்து என்னைப் புகழ்ந்தும் எனது புலமையைப் பாராட்டியும் பலவகையாலும் தன்னிடம் யான் பற்றுக் கொள்ளும்படி செய்தனன். வெறும் வாய் மெல்லும் கிழவிக்கு அவல் கிடைத்தது போல எனக்குக் கண்ணன் சீடனாகக் கிடைத்தான்!

சீடனாய் வந்த அவனை உயர்நிலைப்படுத்த ஆர்வமுற்று 'இன்னது செய்க. இவரொடு பழகுக. இவ்வாறு சொல்லுக. இவைகளை விரும்பாதே. இவைகளைக் கற்க' என்னும் கடமைகளை அவனுக்குச் சொல்லி அவனிடம் பற்றுக் கொண்டு பழகினேன்! சொல்லுக்கு எதிர் மாறாக

நடக்கும் மனைவியைப் போல அவன் யான் சொன்னவைகளுக்கு மாறாக நடந்தான்! உலகத்தவர்தம் பெருமை புகழ் வாழ்வு ஆகியவைகளைத் தெய்வமாகக் கொண்டவன் யான். கண்ணன் என்னும் என் சீடனோ, யான் சொன்னவைகளை மீறி நடந்தமை விநோதமாக இருந்தது. அன்றியும் உலகினர் வெறுக்கும் செயல்களைச் செய்து பிறாரது பழிச் சொல்லுக்கும் இகழ்ச்சிக்கும் ஆளாகி, யான் துன்புறும்படி நடந்தான். நாட் செல்ல இத் தீய ஒழுக்கத்தில் மிகுந்து வழியிற் செல்லும் பெரியோரும் பெண்களும் ‘வெறுக்கன்’ என்று இகழும் நிலைக்கு ஆளானான். எனக்கு உள்ளத்தில் உண்டான் துன்பம் சொல்ல இயலாது. வீடு பேற்றிற்கு உரியனாக அவனை ஆக்க விரும்பிய என் எண்ணத்திற்குப் புறம்பாக நடந்துவந்த அந்த இளைஞன் இந்நிலையை அடைந்தமை என் உள்ளத்தை மிகத் துன் புறுத்தியது.

நீதிமொழிகள், ஆகமமுறைகள், வேதநெறிகள் ஆகிய பலவும் அவனுக்குக் கூறினேன். தெய்வத் தன்மையைப் பெறாவிடினும் மனிதத் தன்மையிலிருந்து வழுவாவண்ணம் காக்க விரும்பினேன். நெருப்புப் போலக் கடுமொழி கூறியும், சிரித்து உரைத்தும், வெறுத்துக் கூறியும், இகழ்ந்து சொல்லியும், இன்னும் பலமுறைகளைக் கைக்கொண்டும் அவனை நல்வழிக்குக் கொண்டுவர முயன்றேன். பயன் உண்டாகவில்லை. அவன் விசரனாகவும் காட்டு மனிதனாகவும் ஆகி, எத்தொழிலேனும் செய்யும் எண்ணமும் எப்பயனிலேனும் விருப்பமும் இல்லாதவனாய். குரங்கு - கரடி - பிசாசு ஆகியவைகளைப் போல யாதோ ஒரு பொருளாக நின்றான்.

அகந்தையும் மமதையும் என்னை உறுத்த மிகக்

கடுங்கோபங் கொண்டு எவ்வகையாலேனும் அவனை நல்வழிப்படுத்துவேன் எனப் பேராவல் உற்று, ஓரிடத்தில் ஒரு தொழிலில் ஈடுபடுத்தினால் திருந்துவான் என எண்ணி, ஏற்ற சமயம் வரும்வரை காத்திருந்தேன். ஒரு நாள் அவனை எனது வீட்டில் தனியே அழைத்து ‘மகனே என்னிடம் அளவில்லா அன்பும் பற்றும் உடையை. அதனால் உன்னிடம் ஒன்று கேட்பேன். அதனை நீ செய்தல் வேண்டும். தொடர்பிற்கு ஏற்றதாகவே மக்களின் செயல்கள் அமையும். பொருளுக்கு அலையும் நேரம் போக ஏனைய நேரங்களிற் சாத்திரவிருப்பமும் தருக்கம் கவிதை ஞானம் ஆகியவைகளை ஆராய்வதில் விருப்பமும் உள்ளவர்களுடன் இருத்தல் எனக்குப் பயன் தருவதாகும். என்னுடன் எப்பொழுதும் இருக்கும் அறிவுடைய மகன் உன்னையன்றி வேறு எவரும் இலர். ஆதலின் என் நன்மை கருதி எனக்குத் துணையாக இருக்கும்படி வேண்டுகிறேன். இவ்வேண்டுதலை மறுத்து என்னைத் துன்புறுத்தாதே’ என்றேன். ‘அப்படியே செய்கின்றேன் - ஆயின் தொழிலின்றி எவ்வாறு இங்கே இருப்பேன்? தொழில் ஒன்று தருக’ என்றான். கண்ணனின் இயல்பும் சிறப்பும் கருதி ‘என் கவிதைகளை எல்லாம் எழுதித் தருக’ என்றேன். ‘நல்லது’ எனக் கூறிச் சிறிது நேரம் இருந்தான். பின்பு செய்வேன் என்றான். பழங்கதை எழுதிய பிரதியைக் கொடுத்து ‘இதனை எழுதுக’ என்று சிறிது கோபத்துடன் கூறினேன். இனங்கியவன்போல அதனைக் கையிலே வைத்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் இருந்தான். ‘செல்வேன்’ என்றான்.

‘சொன்ன சொல்லை ஏன் மறுக்கிறாய்? பித்தன் என்று உன்னைச் சொல்வது தகும் போலும்!’ எனக் கோபத்துடன்

கூறினேன். ‘நாளை வந்து இவ்வேலையைச் செய்கிறேன்’ என்றான். ‘இதனை இப்பொழுது செய்கிறாயா இல்லையா?’ என்று கடுமையாகக் கேட்டேன். ‘இல்லை’ என்று உடனே கூறினான். திடீரெனக் கண் சிவந்து, ‘சீ! இனி என்முன் ஒரு போதும் வராதே ‘போ’ என்று அளவற்ற கோபத்துடன் சொன்னேன். அவனும் எழுந்து போனான்.

கண்ணீர் உகுத்து ‘மகனே! வாழ்க்காந்; நின்னைத் தேவர் காத்திடுக. நின்னை நன்நெறிப்படுத்தற்காக அறிவுரை பல கூறினேன். தோற்று விட்டேன்’ என்று அமைதியாகக் கூறினேன். அவன் சென்றனன். சிறிது நேரத்தில் எழுது கோலுடன் வந்தான்! சொல்லிய பகுதியை அழகாக எழுதினான். ‘ஜயனே’ நின்னறிவுரை அனைத்தும் ஏற்றேன். இனித் தொழில்பல செய்வேன். துன்பம் எதுவும் என்னால் இனி வராது’ எனச் சொல்லி மறைந்தான்! ஒரு கணத்துள் மீண்டும் வந்தான். என் உள்ளத்திலே நின்று ‘மகனே! ஒன்றை ஆக்குதலும் மாற்றுதலும் அழித்தலும் நினது செயல்கள்ல. தோற் றேன் எனக் கூறுதல் வெற்றியே ஆகும். உலகிலே தொழில்களை ஆசையும் பற்றுமின்றிச் செய்து வாழ்க!’ என்றான். அவன் வாழ்க.

இப்பகுதி உணர்த்தும் உண்மைகள்:-

★ கண்ணன் இறைவனே.

★ இறைவன் - உயிராயும் உயிரல்லாத பிறபொருளாயும் இவைகளின் வேறாயும் உரையும் உணர்வும் சுட்ட இயலாத பொருளாயும் உளன்.

★ தன்னை வெல்லாதவன் உலகினை வெல்ல இயலாது. தன் உணர்வை விடாதவன் பிறரின் துன்பத்தை

நீக்கி அவர்களை இறைவனிடத்தில் நிலைக்கச் செய்ய இயலாது. தன் உள்ளத்தில் தெளிவும் மகிழ்ச்சியும் இல்லாதவன் பிறரின் துன்பம் நீக்கிப் பேரின்பத்திற்கு வழிப் படுத்த இயலாது.

* தேவஇயல்பு பெறாவிட்டனும் மானுட இயல்புதவறாது காத்தல் வேண்டும்.

* மாந்தர் தம் செயல் எல்லாம் அவர்தம் சேர்க்கையின்படியே ஆகும்.

* தொழிலில்லாமை சோம்பலைத் தரும்.

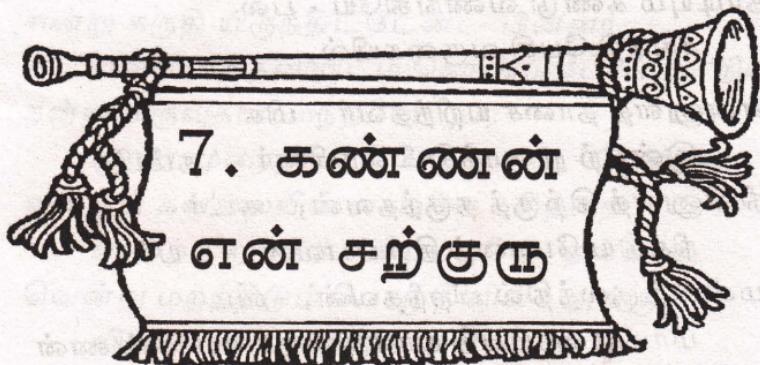
* ஒன்றை ஆக்குதல், மாற்றுதல், அழித்திடல் எல்லாம் உயிரின் செயல்கள் அல்ல.

* தோற்றேன் என்பது வென்றேன் என்பதாம்.

* தொழில்களை ஆசையும் தாபமும் இன்றிச் செய்தல் வேண்டும்.

* கண்ணன் தன் அன்பர்க்கு உள்ளத்தில் நின்று உணர்த்துவான்.

பாரதியார் தம்மைச் சீடனாகவும் கண்ணனைக் குருவாகவும் கொண்டு பாடியது. சற்குரு = சத்+குரு. சத்- உண்மை. குரு-அஞ்ஞானத்தை நீக்கி ஞானத்தைக் கொடுப்பவர்.

சாத்திரங் கள்பல தேடினேன் - அங்கு

சங்கையில் லாதன சங்கையாம் - பழங்

கோத்திரங்கள் சொல்லு மூடர்தம் - பொய்மைக்

கூடையில் உண்மை கிடைக்குமோ? - நெஞ்சில்
மாத்திரம் எந்த வகையிலும் - சக

மாயம் உணர்ந்திடல் வேண்டுமே - என்னும்
ஆத்திரம் நின்ற திதனிடை - நித்தம்

ஆயிரந் தொல்லைகள் குழ்ந்தன -

1

நாடு முழுதிலுஞ் சுற்றிநான் - பல

நாட்கள் அலைந்திடும் போதினில், - நிறைந்
தோடும் யழுனக் கரையிலே - தடி

ஊன்றிச் சென்றாரோர் கிழவனார்; - ஒளி
கூடுமுகமும், தெளிவுதான் - குடி

கொண்ட விழியும், சடைகளும், - வெள்ளைத்

தாடியும் கண்டு வணங்கியே - பல

சங்கதி பேசி வருகையில்,

2

என்னுளத் தாசை யறிந்தவர் - மிக

இன்புற் றுரைத்திட லாயினர் - ‘தம்பி,
நின்னுளத் திற்குத் தகுந்தவன், - சுடர்

நித்திய மோனத் திருப்பவன், - உயர்
மன்னர் குலத்தில் பிறந்தவன், - வட

மாமது ரெப்பதி யாள்கின்றான்; - கண்ணன்
தன்னைச் சரணைன்று போவையேல் - அவன்
சத்தியங் கூறுவன்’ என்றனர்.

3

மாமது ரெப்பதி சென்றுநான் / - அங்கு

வாழ்கின்ற கண்ணனைப் போற்றியே / - என்றன்
நாமமும் / ஊரும் / கருத்துமே / - சொல்லி

நன்மை / தருகென வேண்டினன்; - அவன்
காமனைப் போன்ற வடிவமும் - இளங்
காளையர் நட்பும் பழக்கமும் - கெட்ட
ழுமியைக் காக்குந் தொழிலிலே - எந்தப்
போதுஞ் செலுத்திடுஞ் சிந்தையும்,

4

ஆடலும் பாடலும் கண்டுநான் - ‘முன்னர்

ஆற்றங் கரையினில் கண்டதோர் - முனி
வேடந் தரித்த கிழவரைக் - கொல்ல

வேண்டு மென் றுள்ளத்தில் எண்ணினேன் - சிறு
நாடு புரந்திடு மன்னவன் - கண்ணன்

நாளுங் கவலையில் மூழ் கினோன்; - தவப்
பாடுபட்ட டோர்க்கும் விளங்கிடா - உண்மை

பார்த்திவன் எங்ஙனம் கூறுவான்?’

5

என்று கருதி யிருந்திட்டேன்; - பின்னர் கூவ கூவ
 என்னைத் தனியிடம் கொண்டுபோய், - ‘நினை
 நன்று மருவுக! மைந்தனே! - பர
 ஞான முரைத் திடக் கேட்டபெந்; - நெஞ்சில்
 ஒன்றுங் கவலையில் லாமலே - சிந்தை
 ஊன்ற நிறுத்திக் களிப்புற்றே - தன்னை
 வென்று மறந்திடும் போழ்தினில் - அங்கு
 விண்ணை யளக்கும் அறிவுதான்!

6

சந்திரன் சோதி யுடையதாம்; - அது
 சத்திய நித்திய வஸ்துவாம்; அதைச்
 சிந்திக்கும் போதினில் வந்துதான் - நினைச்
 சேர்ந்து தழுவி அருள்செயும்; - அதன்
 மந்திரத் தாலிவ் வுலகெலாம் - வந்த
 மாயக் களிப்பெருங் கூத்துக்காண் - ‘இதைச்
 சந்ததம் பொய்யென் றுரைத்திடும் - மடச்
 சாத்திரம் பொய்’ யென்று தள்ளடா!

7

‘ஆதித் தனிப்பொருளாகுமோர்; - கடல்
 ஆருங் குமிழி உயிர்களாம்; - அந்தச்
 சோதி யறிவென்னும் ஞாயிறு - தன்னைச்
 சூழ்ந்த கதிர்கள் உயிர்களாம் - இங்கு
 மீதிப் பொருள்கள் எவையுமே - அதன்
 மேனியில் தோன்றிடும் வண்ணங்கள்; - வண்ண
 நீதி யறிந்தின்பம் எய்தியே - ஒரு
 நேர்மைத் தொழிலில் இயங்குவார்;
 ‘சித்தித்தி லேசிவம் நாடுவார், - இங்கு
 சேர்ந்து களித்துல காளுவார்; - நல்ல

8

மத்த மதவெங் களிறுபோல் - நடை
 வாய்ந்திறு மாந்து திரிருவார்; - 'இங்கு
 நித்தம் நிகழ்வ தனைத்துமே - எந்தை
 நீண்ட திருவருளால்வரும் - இன்பம்
 சுத்த சுகந்தனி யாநந்தம்' - எனச்
 சூழ்ந்து கவலைகள் தள்ளியே,

9

'சோதி அறிவில் விளங்கவும் - உயர்
 சூழ்ச்சி மதியில் விளங்கவும் - அற
 நீதி முறைவழு வாமலே எந்த
 நேரமும் பூமித் தொழில் செய்து - கலை
 ஒதிப் பொருளியல் கண்டுதாம் - பிறர்
 உற்றிடுந் தொல்லைகள் மாற்றியே - இன்பம்
 மோதி விழிக்கும் விழியினார் - பெண்மை
 மோகத்தில், செல்வத்தில், கீர்த்தியில்,

10

'ஆடுதல், பாடுதல், சித்திரம் - கவி
 யாதி யினைய கலைகளில் - உள்ளம்
 ஈடுபட்ட டென்றும் நடப்பவர் - பிறர்
 ஈன நிலைகண்டு துள்ளுவார் - அவர்
 நாடும் பொருள்கள் அனைத்தையும் - சில
 நாளினில் எய்தப் பெறுகுவார் - அவர்
 காடு புதரில் வளரினும் - தெய்வக்
 காவனம் என்பதைப் போற்றலாம்.

11

'ஞானியர் தம் மியல் கூறினேன் - அந்த
 ஞானம் விரைவினில் எய்துவாய்' - எனத்
 தேனி வினிய குரவிலே - கண்ணன்
 செப்பவும் உண்மை நிலைகண்டேன் - பண்டை

என மனிதக் கனவெலாம் - எங்ஙன்
ஏகி மறைந்தது கண்டிலேன்: - அறி
வான தனிச்சுடர் நான் கண்டேன்; - அதன்
ஆட வுலகென நான் கண்டேன்! 12

1.(ப-ரை) சங்கை - மதிப்பு. கோத்திரம் - குலம். சகம்-
உலகம். மாயம் - மயக்கும் இயல்பு. நின்ற திதனிடை =
நின்றது + இதனிடை

(வி-ரை) உலகின் இயல்பை அறிதற்காக நூல்களைத்
தேடி அலைந்ததையும், அதனால் அடைந்த துன்பங்களையும்
இப்பாடலிற் கூறுகிறார். மக்களிடை வேறுபாடு கூறுவோர்
'மூடர்' எனவும், அவர் சொல்லிய நூல்களைப் 'பொய்ம்மைக்
கூடை' எனவும், அவைகளில் உண்மை காண இயலா
தென்பான், 'உண்மை கிடைக்குமோ' எனவும், தொல்லைகள்
எண்ணில் என்பான், 'நித்தம் ஆயிரந் தொல்லைகள் சூழ்ந்தன'
எனவும் கூறினார். பொய்ம்மைக்கூடை - உருவக அணி.
ஓ-எதிர்மறை.

2. (ப-ரை) யழுனை - வட இந்தியாவில் உள்ள நதி.
தான் - சாரியை. சங்கதி - சம்பவம், செய்தி, குடிகொள்ளல்-
நிலைத்திருத்தல்.

(வி-ரை) நீரின் மிகுதியை 'நிறைந்தோடும் யழுனை'
எனவும் நதிக்கரையில் கண்ட கிழவனாரின் அறிவின் உயர்வை
'ஓளி கூடும் முகமும்', 'தெளிவுதான் குடிகொண்ட விழியும்'
எனக் கூறினார். வருகை - தொழிற்பெயர். இல்-எழுன் உருபு.
கிழவனார் ஒருவரைக் கண்டதையும் அவர் சிறப்பையும்
இச்செய்யுள் கூறிற்று.

3. (ப-ரை) உளத்தாசை = உளத்து + ஆசை. சுடர் -
ஓளி. நித்தியம் - எப்போதும். மோனம் - மெனனம். 'மோனம்

என்பது ஞான வரம்பு' (ஆத்திகுடி) சரண் - அடைக்கலம்; உயிர், உடல், பொருள் மூன்றையும் ஒப்படைத்தல். சத்தியம்- உண்மை (ஞானம்). மா-சிறப்பு.

(வி-ரை) கிழவனார் குருவிடம் வழிப்படுத்தியதை இச்செய்யுள் கூறுகிறது. பயனிலை - என்றனர். எழுவாய்- அறிந்தவர். அறிந்தவர் - வினையாலணையும் பெயர். தென் மதுரை ஒன்று இருத்தலின் வடமதுரை என்றார். கண்ணன் பிறந்த சிறப்புடைப் பதி ஆதலின் 'மா மதுரைப் பதி' எனவும், அவரது ஞானத்து உயர்வு உணர்த்துவான் 'நித்திய மோனத்திருப்பவன்' எனவும், அவரது துறவின் உயர்வை உணர்த்துவான் 'உயர் மன்னர் குலத்திற் பிறந்தவன்' எனவும், சரணாக அடைந்தாற்றான் அவனைக் குருவாகப் பெறலாம் என்பான் 'சரணைன்று போவையெல்' எனவும் கூறினார். போவையேல் - எதிர்கால வினையெச்சம். சத்தியம் - பண்புப்பெயர்.

4. (ப-ரை) நாமம் - பெயர். தருகென = தருக+என. காமன் - மன்மதன். காளையர் - இளைஞர், கெட்ட - துன்புற்ற. போது - காலம். போற்றுதல் - துதித்தல்.

(வி-ரை) கண்ணனை அடைந்தமையும் அவனின் இயல்பும் இச்செய்யுளிற் கூறுகின்றார். 'காமனைப் போன்றவடிவம்' 'காளையர் நட்பு' 'பூமிகாக்குத் தொழிலில் எந்தப் போதும் செலுத்திடும் சிந்தை' என்பன கண்ணனின் இயல்பை உணர்த்துவன. நட்பு, பழக்கம், தொழிற் பண்புப் பெயர்கள். வடிவம் - பண்புப் பெயர். இச்செய்யுள் அடுத்த செய்யுளுடன் நிறைவூறும்.

5. (ப-ரை) வேடம் - உடை. புரத்தல் - காத்தல். தவப்பாடு - தவமுயற்சி. படல் - செய்தல். பார்த்தியன் - அரசன். பார்த்து + இவன் எனவும் கொள்க.

(வி-ரை) கிழவர் உலகியற் றொடர்பற்ற துறவை விரும்பிய தன்னை உலகியற் றொடர்புள்ள கண்ணனிடம் வழிப்படுத்தியமையினை ‘கிழவரைக் கொல்ல வேண்டும் என்றுள்ளத்தில் எண்ணினேன்’ என்றார். தவம் மிகக்கோருக்கும் விளங்கிடா உண்மை ஞானம் அரச்சுக்கு விளங்காது என்பான் ‘உண்மை பார்த்திவன் எங்ஙனம் கூறுவான்’ எனவும், பூமியை ஆளுவதிலேயன்றி ஞானத்திற் கண்ணனுக்குக் கருத்தில்லை என்பான் ‘நாடு புரந்திடும் மன்னவன் கண்ணன் நாளும் கவலையுள் மழைகினான்’ எனவும் கூறினார். ஆடல், பாடல்-தொழிற் பெயர்கள் வேடம், கவலை - தொழிற் பண்புப் பெயர்கள். அரசனான கண்ணனிடம். தவத்தினர்க்கு உரிய ஞானம் உண்டாகுமோ என ஐயம் உண்டானது.

6. (ப-ரை) மருவுதல் - பொருந்துதல். பரஞானம் - உயர்ஞானம். ஊன்றல் - பதித்தல். தன்னை வெல்லுதல்-தற்பற்றை விடல். மறந்திடல் - தான் எனும் உணர்வை நீக்குதல். விண்ணனை அளத்தல் - விண்வெளியின் அளவுக்கு உயர்ந்து பரந்து இருத்தல்.

(வி-ரை) உயர் ஞானம் உண்டாகும் முறைகையைக் கண்ணன் தன் சீடனுக்குக் கூறினான். மருவுக - வியங்கோள் வினைமுற்று. கேட்டபை - முன்னிலை ஒருமை வினை முற்று. அறிவின் பெருமை தோன்ற விண்ணனை அளக்கும் அறிவுதான் என்றார். ஊன்ற - வினையெச்சம்.

7. (ப-ரை) சோதி - ஓளி. நித்தியம் - நிலையுள்ளது. வஸ்து - பொருள். மந்திரம் - ஆற்றல். சந்ததம் - எப்போதும். மடம் - அறிவின்மை. தள்ளடா - தள்ளு + அடா.

(வி-ரை) உலகின் இயல்புகளை உணர்த்தவந்தவர் இச்செய்யுளில் சக்தியின் இயல்புகளை உணர்த்தினார். சந்திரன் - சக்தியைக் குறிக்கும் உருவகம். உலகு, சக்தியின்

கூறுபாடு என்பான் ‘உலகெலாம் வந்த மாயக் களிப் பெருங்கூத்து’ எனவும், ஞானத்தைக் குருமுகத்தாற் பெறுவதேயன்றி வெறும் சாத்திர நூல்களினாற் பெற முடியாது என்பான், ‘மடச் சாத்திரம் பொய் என்று தள்ளடா’ எனவும் கூறினார்.

8. (ப-ரை) ஆர்தல் - நிறைதல். தனி - ஏகமான; ஓப்பற்ற. மேனி - உடல். வண்ணம் - நிறம், நீதி - தன்மை. நேர்மை - உண்மை. தொழில் - செயல். இயங்குதல் - தொழிற்பட்டுதல்.

(வி-ரை) சக்தி, உயிர் ஆகியவை பற்றிய உண்மைகளை, இச்செய்யுளில் உணர்த்தினார். சக்தியின் உயர்வை உணர்த்துவான் ‘ஆதித் தனிப் பொருள்’ என்றார். சக்திக்குக் கடல் - ஞாயிறு - என்பனவும், உயிர்களுக்குக் குமிழி, கதிர் என்பனவும் உவமைகள். பொருள்கள் யாவும் சக்தியின் தோற்றமே என்பான், ‘மீதிப் பொருள்கள் எவையுமே அதன் மேனியில் தோன்றிடும் வண்ணங்கள்’ என்றார். வண்ண நீதி அறிதல் - அவைகளின் கூறுபாடுகளை அறிதல். ஏ - தேற்றம். ‘இயங்குவார்’ வினையாலணையும் பெயர். இஃது அடுத்த செய்யுளில் உள்ள நாடுவார் என்னும் பயனிலையொடு முடியும்.

9. (ப-ரை) சித்தம் - அறிவு. சிவம் - இறைவன். மத்தமதமிகச் செருக்கு உள்ள. வெம் - விரும்பத்தக்க, கொடிய. இறுமாந்து - பெருமை கொண்டு. நிகழ்வது - நிகழும் செயல். எந்தை - இறைவன். சுத்த - தெய்வீக. சுகம் - நலம். ஆனந்தம் - துன்பமற்றநிலை. சூழ்தல் - துணிதல். தள்ளுதல் - நீக்குதல்.

(வி-ரை) ஞானத்தைப் பெற்றாரின் இயல்பும் அவர் பெறும் பயனும் இச்செய்யுளிற் கூறினார். ஞானத்தின் உயர்

சிறப்பை உணர்த்துவான், 'களி த்துலகாளுவார்', 'இறுமாந்து திரிகுவார்' எனவும், அதன் உயர் பயன் உணர்த்துவான், 'நித்தம் நிகழ்வதனைத்தும் எந்தை திருவருளால் வரும்', 'இன்பம் சுத்தசுகந்தனியாநந்தம்' எனவும், திருவருளின் இயல்பை 'நீண்ட திருவருள்' எனவும் கூறினார். எழுவாய் - நாடுவர். பயனிலைகள் - ஆளுவார், திரிகுவார். முன்னையது வினையாலணையும் பெயர். பின்னைய இரண்டும் எதிர்கால வினைமுற்றுகள். ஞானம் பெற்றவருக்கு மதவெம் களிறு உவமை.

10. (ப-ரை) சூழ்ச்சி - செயல். மதி- சந்திரன். முறை-வழி, வழுவுதல் - விலகுதல். விழியனார் - விழியை ஒத்தவர்; விழித்த நிலையில் இருப்பவர். பூமித் தொழில் - உலகியல் வாழ்வு. கலை ஒதுதல் - கலைகளை அறிதல். மோகம் - ஆசை. சோதி - இறைவன்.

(வி-ரை) உயர் ஞானம் பெறுதற்குரிய வழிகளை இச் செய்யுள் கூறுகிறது. இறைவன் அறிவும், சக்தி ஆற்றனும், ஆதலின் 'சோதி அறிவில் விளங்க', 'சூழ்ச்சி மதியில் விளங்க' எனவும், உலகியல் வாழ்வுக்கு அறம் முக்கிய மாதலின் 'அற நீதிமுறை வழுவாமலே' எனவும், முயற்சி செய்தே ஞானத்தை அடைய வேண்டுமாதலின் 'எந்த நேரமும் பூமித் தொழில் செய்து', 'கலை ஒதிப் பொருளியல் கண்டு' எனவும், பிறர் துன்பம் துடைத்தல் ஞானத்திற்கு வழி என்பான், 'பிறர் உற்றிடும் தொல்லைகள் மாற்றியே' எனவும் கூறினார்.

11. (ப-ரை) இனைய - இத்தகைய. ஈடுபடல் - ஒன்றுபடல். நடப்பவர் - ஒழுகுபவர். ஈனநிலை - இழிந்த

நிலை. துள்ளுதல் - உணர்வுமிகுதல். புதர் - பற்றை. காவனம் = கா+வனம் = சோலை. என்றதை = என்று + அதை. என்று-என்று சிறப்பித்து.

(வி-ரை) ஞானம் முதலியவைகளை அடையும் முறையை இச்செய்யுளிற் கூறினார். நடப்பவர்களும், துள்ளுபவர்களும் அதனை எய்தப் பெறுவர். அவ்வாறு எய்தப் பெற்றவர் தெய்வக்காவனத்தைப் பெறுவர். நடப்பவர், துள்ளுவார் - வினையாலணையும் பெயர்கள். இவை எழுவாய்; பெறுகுவார் - பயனிலை. அவர் - எழுவாய்; பெறலாம் - பயனிலை. ஆடுதல், பாடுதல் என்னும் தொழிற்பெயர்கள் ஆகுபெயர்களாய்க் கலைகளை உணர்த்தின. காடுபுதர் - உம்மைத் தொகை. என்றது - சொல்லுருபு.

12. (ப-ரை) ஞானியார் - ஞானத்தைப் பெற்றவர். இயல் - தன்மை செப்புதல் - சொல்லுதல். ஏகுதல் - செல்லுதல். ஆடல் - இயக்கம், தனிச்சுடர் - பரம்பொருள். அது - அறிவான தனிச்சுடர்.

(வி-ரை) ஞானத்தைப் பெற்றவர் நிலையை இச்செய்யுள் உணர்த்துகிறது. உலகியல் வாழ்வு துன்பமும் நிலையற்றதும் ஆதலின் ‘பண்டை என மனிதக் கனவெலாம்’ எனவும், ஞான உணர்வு தோன்ற மனிதக் கனவெலாம் தானாக விலகும் ஆதலின் ‘ஏகி மறைந்தது கண்டிலேன்’ எனவும், மனிதக் கனவு விலக ஞான ஒளி உதயமாகும் என்பதேன், ‘அறிவான தனிச்சுடர் கண்டேன்’ எனவும் கூறினார். மனிதக் கனவு - ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை. ஆடல் உலகு என்பதில், உலகு - பயனிலை, ஆடல் - எழுவாய். இப்பகுதி அற்புதம், பக்தி ஆகிய சுவைகளை உடையது.

கண்ணன் சற்குருவாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்:

உலக இயல்பை அறிய வேண்டும் என்னும் ஆவல் காரணமாகச் சாத்திரங்கள் பல தேடினேன். அதனால் நாடோறும் எண்ணற்றுன்பங்கள் கிடைத்தன. மக்களிடையே வேறுபாடு கூறும் பொய் நூல்களில் உண்மை கிடைக்க வில்லை. நாடு முழுவதும் பல நாட்கள் சுற்றித் திரிந்தேன். யமுனை நதிக்கரையிலே கிழவர் ஒருவரைக் கண்டேன். அவர் ஒளியுள்ள முகமும், தெளிவு கொண்ட கண்களும், வெள்ளளத் தாடியும், சடையும் உள்ளவர். அவருடன் உரையாடினேன். என் உள்ளத்து ஆசையை அறிந்த அவர், மன்னர் குலத்தவனும், எப்போதும் ஞானதியானத்து விளங்குபவனும், வடமதுரையை ஆள்பவனும் ஆகிய கண்ணன்ன அடைந்தாயாயின், அவன் உண்மை ஞானத்தை உணர்த்துவன் எனக் கூறினார்.

அவருரைப்படி வடமதுரை சென்று கண்ணனைக் கண்டு எனது பெயரும் ஊரும் நோக்கமும் கூறினேன். அவனது தோற்றம் மன்மதனை ஒத்திருந்தது. இளைஞருடன் நட்பு டையன். பூமியை ஆட்சி புரிவதிலேயே அவனது சிந்தனை இருந்தது. ஆடலினும் பாடலினும் பொழுது போக்கு பவனாகியிருந்தான். இவைகளைக் கண்ட யான் அவனிடம் வழிப்படுத்திய கிழவனைக் கொல்ல எண்ணினேன்.

சிறு நாட்டை ஆள்பவனும் எப்போதும் கவலையுள் உள்ளவனுமான கண்ணன், மிக்க தவம் படைத்த முனிவர்களாலும் சொல்ல இயலாத ஞான உண்மைகளைக் கூறத் தக்கவன் அல்லன் என நினைத்தேன். கண்ணன் என்னைத் தனிமையாக வைத்து ‘மகனே! நீ உன்னிடத்திலே

நன்றாகப் பொருந்தி நில். ஞானத்தை நீ அறியும்படி சொல்கிறேன். உள்ளத்தில் கவலை எதுவுமின்றியிரு. உள்ளத்தை எப்போதும் மகிழ்ச்சியில் நிலைபெற வைத்துக் கொள்-தற் பற்றை விட்டுத் தன்னையும் மறப்பின் உயர்ந்த ஞானம் தோன்றும். இறைவன் ஓளி வடிவானவர். அவர் என்றும் நிலையுள்ள பொருள். அதனை உள்ளத்துள் உன்னின் அது வலிய வந்து அருள் செய்யும். இறைவனது சக்தியினாலேயே உலகம் யாவும் இயங்குகிறது. இறைவனது சக்தி கடல் போன்றது. உயிர்கள் அதிற் தோற்றும் குழியிகள் போன்றன. இறைவனைச் சூரியனாகக் கொள்ளின் உயிர்கள் அதன் கதிர்கள் போன்றன. உலகப் பொருள்யாவும் அக்கதிர்களிற் தோன்றும் வண்ணங்கள் போன்றன.

‘உலகப் பொருள்களின் தன்மைகளை அறிந்து உயிய முறையில் ஒழுகுவோர் உள்ளத்திலே இறைவனைக் காண்பார். இங்கு மகிழ்ந்து உலகை ஆளுவர். மதம் மிக்க யானையைப் போலப் பெருமையுடன் உலாவுவர். இங்கு வேண்டிய அனைத்தும் இறை அருளால் கிடைக்கும். சுத்த ஒப்பற்ற ஆனந்தம் உளதாகும்.

‘ஞான ஓளியும், அருள்வழிச்செயலும், தொழில் புரிதலும் வேண்டும். கலைகளைக் கற்று அவைகளின் உண்மைப் பொருளாறிதல் வேண்டும். பிறரின் துள்பங்களை நீக்க வேண்டும். அன்பு - செல்வம் - புகழ் - ஆடல் - பாடல்-ஒவியம் - கவி ஆகியவைகளில் உள்ளத்தை ஒன்று படுத்தியோர், பிறர் துன்பத்தைக்கண்டு வேதனையறுவார், வேண்டிய பொருள்கள் அனைத்தும் சில நாள்களிற் பெறுவார். அத்தகையோர் வாழும் இடம் காடாக இருப்பினும் தெய்வச் சோலையாகும். ஞானியர் இயல்பு இதுவாம். நீ ஞானத்தை

விரைவில் பெறுவாய்' எனக் கண்ணன் இனிய குாலிற் கூறினான். உண்மை ஞானநிலை உணர்ந்தேன். இழிந்த மனித இயல்பு யாவும் மறைந்தன. இறைஒளி தோன்றியது. அதன் இயக்கமே உலகம் என உணர்ந்தேன்.

இப்பகுதி உணர்த்தும் உண்மைகள்:-

ஞானத்தை அறிய முயல் வோருக்கு ஆரம்பத்திலே தொல்லைகள் பல உண்டாகும். மக்களிடையே வேறுபாடு கூறுவோரிடத்தில் உண்மை ஞானம் இல்லை. மிக்க தவத்தினரும் ஞானத்தை வரையறுத்தல் அரிது. புறத்தோற்றம் முதலியவை ஞான உணர்வுக்கு முக்கியமல்ல; அக உணர்வே முக்கியம். ஞானம் என்பது ஒருவனது உள்ளத்திலேயே உள்ளது. கவலையை விடுதல், பொருள்களின் தன்மையை அறிந்து ஒழுகுதல், பிறர்துள்பங்கண்டு அதனை நீக்குதல், ஆகியவை ஞானத்தைப் பெறுதற்கான படிகள். உலகம் இறைவனின் இயக்கத்தினால் இயங்குவது. ஞானியினால் உலகம் தெய்வ மயமாகிறது.

8. கண்ணன் என் குழந்தை

கண்ணனைப் பெண் குழந்தையாகவும் தம் மைத் தாய் - தந்தையாகவும் வைத்துப்பாடியது. குழந்தையின் பெயர் கண்ணம் மா.

சின்னஞ் சிறு கிளியே, - கண்ணம் மா!

செல்வக் களஞ்சியமே!

என்னைக் கவிதீர்த்தே - உலகில்

ஏற்றம் புரிய வந்தாய்!

பிள்ளைக் கனியமுதே, - கண்ணம் மா

பேசும் பொற் சித்திரமே!

அள்ளி யணைத்திடவே - என்முன்னே

ஆடி வருந் தேனே!

2

ஓடி வருகையிலே - கண்ணம் மா!

உள்ளங் குளிரு தட!

ஆடித்திரிதல் கண்டால் - உன்னைப் போய்

ஆவி தழுவ தட!

உச்சி தனை முகந்தால் - கருவம்

ஓங்கி வளரு தட!

3

மெச்சி யுனையூரார் - புகழ் ந்தால்

மேனி சிலிர்க்கு தடை!

4

கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் - உள்ளந்தான்

கள்வெறி கொள்ளு தம!

உன்னைத் தழுவிட்ட லோ - கண்ணம் மா!

உன்மத்த மாகு தடை!

5

சற்றுன் முகஞ் சிவந்தால் - மனது

சஞ்சல மாகு தம

நெற்றி சுருங்கக் கண்டால் - எனக்கு

நெஞ்சம் பதைக்கு தடை!

6

உன்கண்ணில் நீர்வழிந்தால் - என்னெஞ்சில்

உதிரங் கொட்டு தடை!

என்கண்ணிற் பாவையன்றோ? - கண்ணம் மா

என்னுயிர் நின்ன தன்றோ!

7

சொல்லு மழுலையிலே - கண்ணம் மா!

துன்பங்கள் தீர்த்திடு வாய்;

முல்லைச் சிரிப்பாலே - எனது

மூர்க்கந் தவிர்த்திடு வாய்

8

இன்பக் கதைக் கொல்லாம் - உன்னைப் போல்

ஏடுகள் சொல்வ துண்டோ?

அன்பு தருவதிலே - உனைநேர்

ஆகுமோர் தெய்வ முன்டோ?

9

மார்பில் அனிவதற் கே - உன்னைப் போல்

வெர மனிக் ஞஞ்டோ?

சீர்பெற்று வாழ்வதற் கே - உன்னைப் போல்

செல்வம் பிறிது முன்டோ?

10

(ப-ரை) களஞ்சியம் - சேமம்; கலி - துன்பம், வறுமை; ஏற்றம் - உயர்வு; அள்ளி அணைத்தல் - அன்புடன் தழுவுதல்; பொன் - அழகு; சித்திரம் - உருவம்; ஆவி - உயிர்; ஆடித்திரிதல் - விளையாடுதல்; கனி அமுது - கனியின் கவை; உச்சி - தலை; முகத்தல் - முத்தமிடல்; கருவம் - பெருமை; மெச்சுதல் - புகழ்தல்; மேனி - உடல்; சிலிர்த்தல் - பூரித்தல்; நேர் - ஒப்பு; உன்மத்தம் - மயக்கம்; சற்று - சிறிது; சஞ்சலம் - துன்பம்; உதிரம் - குருதி; மழலை - குழந்தைமொழி; ஏடு - நூல்; வைரம் - ஓன்பது மணிவகைகளுள் ஓன்று; மூர்க்கம் - கொடுமை; சீர் - சிறப்பு; பிறிது - வேறு.

(வி-ரை) சின்னஞ்சிறு - மிகச்சிறிய; கிளி, களஞ்சியம், அமுது, சித்திரம், தேன், பாவை இவை யாவும் உவமை ஆகுபெயர்கள்; உருவகங்கள் எனினுமாம். பிள்ளைக்கனி - உருவகம்; சிவந்தால் - வினையெச்சம்; என்னுயிர் = என் + உயிர்; மூல்லைச்சிரிப்பு - உவமை. உண்டோ என்பதில் ‘ஒ’ - எதிர்மறை; தவிர்த்திடுவாய் - முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று. வைரமணி - உருவகம். சின்னம் சிறு - ஜிரட்டை மொழி. முகஞ்சிவத்தல், நெற்றி சுருங்குதல், கண்ணில் நீர் வழிதல் என்பன துன்பத்தின் குறிகள், கிளி - செல்வக் களஞ்சியம் - அமுது - தேன் - பொற்சித்திரம் முதலிய விளிகளும், மேனி சிலிர்த்தல் - கள் வெறி கொள்ளல் - உன் மத்தமாகுதல் - உள்ளம் குளிருதல் - நெஞ்சம் பதைத்தல் - உதிரம் கொட்டுதல் என்னும் சொற்றொடர்களும் குழந்தை யிடத்திற் புலவர் கொண்ட பேரன்பினை வெளிப்படுத்துவன, பிள்ளைகளினாற் பெற்றோரின் துன்பங்கள் நீங்குதலால் ‘என்னைக் கலி தீர்த்தே’ எனவும், மக்கட் செல்வமே சிறந்த செல்வமாதலின் ‘உன்னைப்போல் செல்வம் பிறிதுண்டோ?’ எனவும், குழந்தையைத் தெய்வமாகக் கண்டார் ஆதலின்

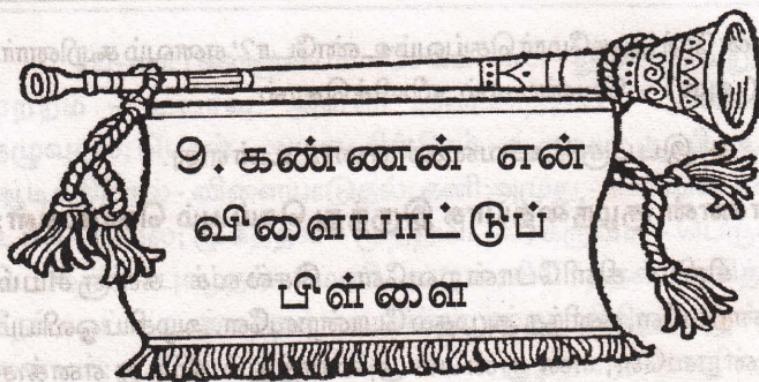
‘உனை நேர் ஆகுமோர் தெய்வம் உண்டோ?’ எனவும் கூறினார்.
தட (அட) - பெண்பால் விளிச்சொல்.

* இப்பகுதி உவகைச் சுவை உள்ளது.

கண்ணன் குழந்தையாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்:

சிறிய கிளிபோன்றவளே, செல்வக் களஞ்சியம் போன்றவளே, கனிந்த அழுதம் போன்றவளே, அழகியல்லியம் போன்றவளே, என் துன்பம் அனைத்தும் தீர்த்து எனக்கு உயர்வுதாய்! நீ என் மார்பில் அணியும் வைரமணி போன்றவள்! நீ நடக்கும் போது உள்ளம் குளிருகிறது. நீ ஆடிவரும் போது என் உயிர் உன்னைத்தழுவி மகிழும். நீ சிறிது துன்புறினும் எனக்குத் துன்பம் ஆகும். உள்ளம் பதை பதைக்கும், எனது உயிர் நின் உயிர் ஆகும். நினது மழலைச் சொற்கள் என் துன்பத்தை நீக்கும். நல்ல கதைகள் கூறுவாய். உன்னைவிட, வேறு செல்வம் எனக்கு இல்லை. உனக்கு ஒப்பான தெய்வமும் வேறு இல்லை!

9. கண்ணன் என் விளையாட்டுப் பிள்ளை

(கண்ணனைச் சிறு பிள்ளையாகவும் தம்மைத் தாயாகவும் வைத்துப் பாடியது)

தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை - கண்ணன் தெருவிலே பெண்களுக் கோயாத தொல்லை. (தீராத)

1. தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான்; - பாதி
தின்கின்ற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான்;
என்னப்பன் என்னையன் என்றால் - அதனை
ஏச்சிற் படுத்திக் கடித்துக் கொடுப்பான். (தீராத)

2. தேனொத்த பண்டங்கள் கொண்டு - என்ன
செய்தாலும் எட்டாத உயரத்தில் வைப்பான்;
மானொத்த பெண்ணடி என்பான் - சற்று
மனமகிழும் நேரத்தி வேகிள்ளி விடுவான்; (தீராத)

3. அழகுள்ள மலர்கொண்டு வந்தே - என்னை
அழஅழச் செய்துபின், “கண்ணை மூடிக் கொள்,
குழவிலே சூட்டுவேன்” என்பான் - என்னைக்
குருடாக்கி மலரினைத் தோழிக்கு வைப்பான். (தீராத)

4. பின்னலைப் பின்னின் றிமுப்பான்; - தலை
பின்னே திரும்புமுன் னேசென்று மறைவான்;
வன்னப்புதுச்சேலை தனிலே - புழுதி
வாரிச் சொரிந்தே வருத்திக் குலைப்பான். (தீராத)
5. புல்லாங் குழல் கொண்டு வருவான்! - அமுது
பொங்கித் ததும்புநற் கீதம் படிப்பான்;
கள்ளால் மயங்குவது போலே - அதைக்
கண்மூடி வாய்திறந் தேகேட் டிருப்போம்; (தீராத)
6. அங்காந் திருக்கும்வாய் தனிலே - கண்ணன்
ஆறேழு கட்டெறும் பைப்போட்டு விடுவான்;
எங்காகிலும் பார்த்த துண்டோ? - கண்ணன்
எங்களைச் செய்கின்ற வேடிக்கை யொன்றோ? (தீராத)
7. விளையாட வாவென் றழைப்பான்; - வீட்டில்
வேலையென் றாலதைக் கேளா திமுப்பான்;
இளையாரோ டாடிக் குதிப்பான்! - எம்மை
இடையிற் பிரிந்துபோய்வீட்டிலே சொல்வான் (தீராத)
8. அம்மைக்கு நல்லவன் கண்ணர்! - மூளி
அத்தைக்கு நல்லவன், தந்தைக்கு மஃதே,
எம்மைத் துயர்செய்யும் பெறியோர் - வீட்டில்
யாவர்க்கும் நல்லவன் போலே நடப்பான். (தீராத)
9. கோஞக்கு மிகவும் சமர்த்தன் - பொய்ம்மை
குத்திரம் பழிசொலக் கூசாச் சமுக்கன்;
ஆளுக் கிசைந்தபடி பேசித் - தெருவில்
அத்தனை பெண்களையும் ஆகாதடிப்பான். (தீராத)

1. (ப-ரை) தீராத - நீங்காத. அப்பன் ஜயன் - குழந்தைகளிடம் உள்ள பேரன்பினாலே கூறும் சொற்கள். அப்பன் - தந்தை. ஜயன் - தலைவன்.

(வி-ரை) சிறு பிள்ளைகள் எப்போதும் விளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டு இருப்பர். குறும்புச் செயல்களும் அவர்களிடம் இருக்கும். பழங்கொண்டு தருதல் அவன் அன்பினை உணர்த்துவது. பெண்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்தல், உண்ணும் போது தட்டிப்பறித்தல், பாதி எச்சிற்படுத்திக்கொடுத்தல் என்பன அவனது குறும்புத் தன்மைகளை உணர்த்துவன.

2. (ப-ரை) பண்டம் - பொருள்; ஒத்த - போன்ற.

(வி-ரை) தேன் - பண்டங்களுக்கும், மான் - பெண்ணுக்கும் உவமைகள். பண்டங்கொண்டதல், அவனது பேரன்பை உணர்த்தும். எட்டாத உயரத்தில் வைத்தல் கிள்ளிவிடுதல் என்பன அவனது குறும்புச் செயல்கள்.

3. (வி-ரை) ‘மலர் கொண்டதல்’ அவனது அன்பை உணர்த்தும், அழச்செய்தல், கண்ணை மூடச்சொல்லல், மலரைத் தோழிக்குச் சூடல் - அவனது குறும்புச் செயல்கள். துண்புறுத்தலின் மிகுதிப்பாட்டை உணர்த்த ‘அழ’ என்பது இரட்டி வந்தது.

4. (ப-ரை) வன்னம் - அழகு; வாரி - அள்ளி; தலையின்னே திரும்புதல் - திரும்பிப்பார்த்தல்.

(வி-ரை) பின்னலை இழுத்தல், மறைதல், புதுச் சேலையிற் புழுதி சொரிதல் - அவனது குறும்புச் செயல்கள்.

5. (ப-ரை) அமுது - சுவை; கள் - தேன்; கீதம் - இசை.

(வி-ரை) கீதம் படித்தல் - அவனது அன்புச் செயல். கீதத்தின் இனிமை தோன்றக் 'கண்மூடி வாய்திறந்து கேட்டிருப்போம்' என்றார்.

6. (ப-ரை) அங்காத்தல் - வாயை அகலத்திறத்தல்.

(வி-ரை) வாயில் ஏறும்பைப்போடல் - அவனது குறும்புச் செயல்.

7. (ப-ரை) இளையார் - சிறுவர்.

(வி-ரை) விளையாட அழைத்தலும், ஆடிமகிழ்தலும் - அவனது அன்பை உனர்த்துவன். இடையிற் பிரிந்துபோதல், வேலைசெய்ய விடாது இழுத்தல் - அவனது குறும்புச் செயல்கள்.

8. (ப-ரை) அம்மை - தாய்; பாட்டி. மூளி - தீயவள். அஃதே - அத்தன்மையன். அத்தை - மாமி.

(வி-ரை) 'யார்க்கும் நல்லன்' என்பது அவனது நல்லியல்பையும், 'மூளி அத்தை' - மாமி.

(வி-ரை) 'யார்க்கும் நல்லன்' என்பது அவனது நல்லியல்பையும், 'மூளி அத்தைக்கும் நல்லவன்', 'எம்மைத் துயர் செய்யும் பெரியோர் வீட்டில் யார்க்கும் நல்லவன்' என்பதனால் அவனுக்குப் பகை - நட்பு, நல்லவர் - தீயவர் என்னும் வேறுபாடு இல்லை என்பதையும் உணர்த்தினார்.

9. (ப-ரை) கோள் - கோள் சொல்லுதல்; குத்திரம் - வஞ்சனை; சழக்கன் - பொய்யன்.

(வி-ரை) கோள் - பொய் - பழி ஆகியவைகளைச் சொல்லல், வாயில் வந்தபடி பெண்களை வைது அடித்தல்

என்பன அவனிடத்து உள்ள மிகக் கொடிய குறும்புச் செயல்கள்.

இப்பகுதி அற்புதம், உவகை ஆகிய சுவைகளை உடையது.

கண்ணன் விளையாட்டுப்பிள்ளையாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்:

கண்ணன் சிறுபிள்ளை. அவன் எப்போதும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டு இருப்பான். தெருவிலே செல்லும் பெண்களுக்கு ஓயாத தொல்லை கொடுப்பான். உண்பதற்குப் பழங்கள் கொண்டு வருவான். உண்ணும் போது தட்டிப் பறிப்பான். மீண்டும் கேட்டால் எச்சிற்படுத்திக் கொடுப்பான். இனிய உணவுகளை உயர்த்தில் வைப்பான். ‘மானை ஒத்தவள்’ எனப் புகழ்வான். கையினாற் கிள்ளிவிட்டுத் தெரியாததுபோல் இருப்பான்.

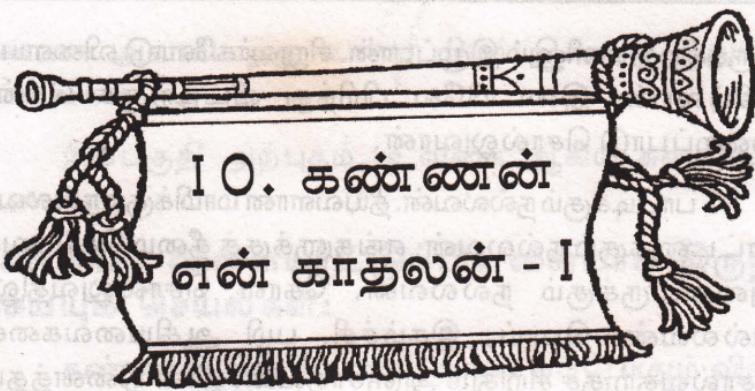
அழகிய மலர்களைக் கொண்டுவருவான். தன் குறும்புகளினால் என்னை அழச்செய்வான். ‘கண்ணை மூடு; மலர் சூடுவேன்’ என்பான். கண்ணை மூட, மலர்களை என் தோழிக்குச் சூட்டுவான். பின்னலை இழுப்பான். திரும்பிப் பார்க்குமுன் மறைந்துவிடுவான். புதுச்சேலையில் மன்னலைச் சொரிவான். சீலையைக் குலைப்பான். புல்லாங்குழல் கொண்டு வருவான். சுவையுள்ள கீதங்களை இசைப்பான், அவை மிகக் வெறியைத் தரும். ஆனந்தத்தினாற் கண்மூடி வாயைத் திறந்தபடி கேட்போம்.

திறந்திருக்கும் வாயிலே கட்டெறும்புகளைப் போடுவான். அவன் செய்யும் வேடிக்கைகளை வேறு எங்கும் பார்க்க இயலாது. விளையாட வரும்படி அழைப்பான். வேலை

இருக்கிறது எனினும் இழுப்பான். சிறுவர்களோடு விளையாடி மகிழ்வான். இடையிலே பிரிந்து வீட்டிற்குச் சென்று முறைப்பாடு சொல்லுவான்.

பாட்டிக்கும் நல்லவன். தீயவளான மாமிக்கும் நல்லவன். பாட்டனுக்கும் நல்லவன். எங்களுக்குத் தீமை செய்பவன், அனைவருக்கும் நல்லவன். கோள் சொல்லுவதிலும் வல்லவன். பொய், இகழ்ச்சி, பழி ஆகியவைகளைச் சொல்வதற்குச் சிறிதும் அஞ்சாதவன். தான் நினைத்தபடி தெருவிற் செல்லும் பெண்களை வைது முறைகேடாக அடிப்பான்.

I O. கண்ணன்

என் காதலன் - I

கண்ணனை நாயகனாகவும் தன்னைத் தலை
வியாகவும் வைத்துப் பாடியது. கண்ணனது பேரழகில்
உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த தலைவி தன் தோழிக்குக்
கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

தூண்டிற் புழுவினைப் போல் - சகியே

சுடர் விளக்கினைப் போல்,

நீண்ட பொழுதாக - எனது

நெஞ்சந் துடித்த தல!

கூண்டுக் கிளியினைப் போல் - தனிமை

கொண்டு மிகவும் நொந்தேன்;

வேண்டும் பொருளை யெல்லாம் - மனது

வெறுத்து விட்டதல!

1

பாயின் மிசை நானும் - தனியே

படுத் திருக்கையிலே,

தாயினைக் கண்டாலும் - சகியே!

சலிப்பு வந்த தல!

வாயினில் வந்த தெல்லாம், - சகியே

வளர்த்துப் பேசிடுவீர்;

நோயினைப் போலஞ் சினேன்; - சகியே!

நுங்க ஞறவை யெல் லாம்.

2

உணவு செல்லவில்லை; - சகியே

உறக்கங் கொள்ளவில்லை.

மனம் விரும்பவில்லை; - சகியே!

மலர் பிடிக்கவில்லை;

குண முறுதி யில்லை; - எதிலும்

குழப்பம் வந்த தடை!

கணமும் உளத்திலே - சகமே

காணக் கிடைத்ததில்லை.

3

பாலுங் கசந்த தடை! - சகியே!

படுக்கை நொந்த தடை

கோலக் கிளிமொழியும் - செவியில்

குத்த லெடுத்த தடை!

நாலு வயித்தியரும் - இனிமேல்

நம்புதற் கில்லை யென்றார்;

பாலத்துச் சோசியனும் - கிரகம்

படுத்து மென்று விட்டான்.

4

கனவு கண்டதிலே - ஒரு நாள்

கண்ணுக்குத் தோன்றாமல்,

இனம் விளங்கவில்லை - எவனோ

என்னகந் தொட்டு விட்டான்,

வினவக் கண் விழித் தேன்; - சகியே

மேனி மறைந்து விட்டான்;

மனதில் மட்டிலுமே - புதிதோர்

மகிழ்ச்சி கண்டதடை!

5

உச்சி குளிர்ந்ததம! - சகியே!

உடம்பு நேராச்ச,

மச்சிலும் வீடுமெல்லாம் - முன்னைப்போல்
மன + துக் கொத்ததம!

இச்சை பறந்ததம-எதிலும்

இன்பம் விளைந்ததம!

அச்ச மொழிந்ததம! - சகியே!

அழகு வந்ததம!

6

என்னும் பொழுதிலெல்லாம் - அவன்கை

இட்ட விடத்தினி லே

தண்ணைன் றிருந்த தம - புதிதோர்

சாந்தி பிறந்ததம!

என்னி யெண்ணிப் பார்த்தேன்; - அவன்தான்

யாரெனச் சிந்தை செய் தேன்;

கண்ணன் திருவுருவம் - அங்ஙனே

கண்ணின் முன் நின்றதம!

7

1. (ப-ரை) கண்ணனின் பேரழகினால் உண்டான உணர்ச்சிகளைப் பாரதியார் இப்பகுதியிற் கூறுகிறார். நெஞ்சு துடித்தலுக்குத் தூண்டிற் புழு துடித்தலும், வெளிச்சூடர் விளக்கின் அசைவும் உவமைகள். உள்ளம் நோதலுக்குக் கூண்டுக்கிளியின் துன்புறுதல் உவமை. ‘உள்ளம் துடித்தல்’ - கண்ணனை அடையவிரும்பும் ஆர்வத்தையும், ‘உள்ளம் நோதல்’, ‘வேண்டும் பொருளை எல்லாம் மனம் வெறுத்தல்’ என்பன அவனை அடையாமையால் உள்ள துன்ப மிகுதியையும் உணர்த்துவன.

2. (ப-ரை) மிசை - மேல், சகி - தோழி;

(வி-ரை) கண்ணன் ஒருவனே விருப்பத்திற்கு உரியன்; ஏனையோர் வெறுப்புக்குரியர்; ஆதலின் ‘தாயினைக்

கண்டாலும் சலிப்பு வந்தது’ எனவும், ‘நோயினெப்போல் அஞ்சினேன் உங்கள் உறவை எல்லாம்’ எனவும் கூறினார். உம் - உயர்வு சிறப்பு; மிசை - ஏழாம் உருபு.

3. (ப-ரை) மணம் - வாசனை; குணம் - பண்பு

(வி-ரை) கண்ணனைக் காணாத துன்ப மிகுதியை உணர்த்துவான், ‘உணவு செல்லவில்லை’, ‘உறக்கம் கொள்ளவில்லை’, ‘மணம் விரும்பவில்லை’, ‘மலர் பிடிக்கவில்லை’, ‘குணம் உறுதி இல்லை’, ‘கணமும் உளத்திலே சுகம் காணக்கிடைத்ததில்லை’, ‘குழப்பம் விளைந்தது’ எனக் கூறினார்;

4. (ப-ரை) நொந்தது - துன்பமானது; கோலம் - அழகு; குத்தல் - துன்புறுத்தல்; நாலு - பலவகை; சோசியன் - சோதிடன்; படுத்தல் - பலன் செய்யாதிருத்தல்.

(வி-ரை) பால் கசத்தல், படுக்கை நோதல், கிளிமொழிகுத்தல், இனிமேல் நம்புதற்கில்லை என வைத்தியர் கூறியமை, கிரகம் படுத்தும் எனச் சோசியன் கூறியமை என்பன கண்ணனை அடையாமையினால் வந்த துன்ப மிகுதியை உணர்த்தின. ‘உம்’மைகள் - உயர்வுச் சிறப்பு.

5. (ப-ரை) இனம் - தன்மை. அகம் - உடல். உள்ளம், என்னகம் = என் + அகம்;

(வி-ரை) தன் துன்பத்தின் காரணத்தையும் அதை நீக்கும் வழியையும் தலைவி தோழிக்குக் கூறுகிறாள்; நனவின் விருப்பு வெறுப்புகள் கனவிலே தொழிற்படுதல் இயல்பு; கனவு ஆதலின் அவன் யாரென அவள் நன்கு

அறியவில்லை; ஆதலின், ‘இனம் விளங்கவில்லை எவனோ ஒருவன்’ எனக்கூறினாள்; ‘எவனோ ஒருவன் என்னகம் தொட்டு விட்டான்’ என்பதனால் தன் துண்பத்தின் காரணத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்தினாள். அந்திகழ்ச்சி தனக்கு மகிழ்ச்சி தந்தது என்பான், ‘புதிதோர் மகிழ்ச்சி கண்டதா’ என்றாள். இதனால் தன் துண்பம் நீக்கும் வாயில் உணர்த்தினாள்.

6. (ப-ரை) நேர் - நலம்; ஆச்சு - ஆகியது; மச்சு - மேல் மாடம்; இச்சை - விருப்பம்; அச்சம் - பயம்; ஒத்தல் - விருப்பத்திற்கு உரியதாதல்.

(வி-ரை) உச்சி குளிர்தல், உடம்பு நேராதல், எல்லாம் முன்போல் மனத்திற்கு ஒத்தல், இன்பம் விளைதல், விருப்பம் உளதாதல், அச்சம் ஓழிதல், அழகு காணல் என்பன அவள் அடைந்த மகிழ்ச்சியை உணர்த்தின. அவன் தொட்டதினால் இத்தகைய மகிழ்ச்சி நிலை உண்டானது என்பதை உணர்த்தினாள். ஆச்சி என்பது பேச்சுவழக்கு. துண்பமிக்கபோது ‘பாலுங் கசந்தது’ எனக் கூறியவள் அவன் (கண்ணன்) தொட்டதினால் ‘இச்சைபிறந்தது’ என்றாள்.

7. (ப-ரை) தண்மை - குளிர்மை. சாந்தி - ஆனந்தம். எண்ணுதல் - சிந்தித்தல்.

(வி-ரை) அவன் தொட்டதின் உயர்வையும் பயனையும் உணர்த்துவாள். ‘அவன் கை இட்ட இடத்திலே தண்ணென்று இருந்ததா’, புதிதோர் சாந்தி பிறந்ததா’, தன் உள்ளம் கவர்ந்தவன் யார் என்பதனையும் இச்செய்யுளினால் உணர்த்தினார்.

இப்பகுதி அவலச்சவை உள்ளது.

கண்ணன் காதலனாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்: (பகுதி - 1)

‘தோழியே! தூண்டிலிற்பட்ட புழு துடிப்பதுப் போலவும், வெளி விளக்கின் கூடர் காற்றில் அலைதல் போலவும், நீண்ட நாளாக எனது உள்ளம் ஏதோ ஒன்றை விரும்பித் துடிக்கிறது; அதனைப் பெறாமையால், கூட்டில் அடைபட்டு வருந்தும் கிளி துன்புறுதல் போலத் துன்புறுகின்றேன்; எனக்கு வேண்டிய இனிய பொருள்கள் யாவும் வெறுப்புக்கு உரியனவாகி விட்டன; எதினும் மனம் செல்லாமையாற் படுக்கையில் இருக்கின்றேன்; பெற்ற தாயைக் கண்டாலும் மகிழ்ச்சி வரவில்லை; உங்கள் நட்புக்கூட எனக்கு நோயைப் போலத் துன்பத்திற்குரிய தாகியது; உணவு உண்பதிலும் விருப்பம் இல்லை; நித்திரையும் வரவில்லை; நறுமணத்திலும் விருப்பமில்லை. மலர்கள் வெறுப்புக்கு உரியனவாயின; எனது இயல்பு, நிலையானதாக இல்லை; ஒரு கணந்தானும் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி இல்லை; ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது.

‘இனிய சுவையான பாலும் கசப்பாகிவிட்டது; மலர்ப் படுக்கை துன்பம் செய்வதாக இருக்கிறது; அழகிய கிளியின் இனிய சொல்லும் செவியிற் துன்பத்தைச் செய்கிறது; இனிமேல் இந்நோயை நம்புவதற்கு இல்லை என வைத்தியர் பலரும் கூறிவிட்டனர்.’ கிரகங்கள் பாதிக்கும் எனச் சோதிடரும் சொல்லிவிட்டனர்.

‘ஒரு நாள் கனவு ஒன்று கண்டேன்; தோழி! இன்னான் என அறிய முடியாத ஒருவன் என் உடலிலே தீண்டனான்; அவன் உடனே மறைந்து விட்டான்; அவனைக் கண்டதனால் மனதில் புதிய மகிழ்ச்சி உண்டாகியது; உச்சி குளிர்ந்தது,

உடல் நலம் பெற்றது; வீடும் வீட்டுப் பொருள்களும் முன் போல் என் மனதில் மகிழ்ச்சி தந்தன; விருப்பம் உண்டானது; இன்பம் உண்டாயது; பயம் நீங்கியது; அழகு தோன்றியது. பலமுறை அவனை யார் என நினைத்தேன்; அப்போது கண்ணனின் அழகிய உருவம் என் கண்முன் தோன்றியது;

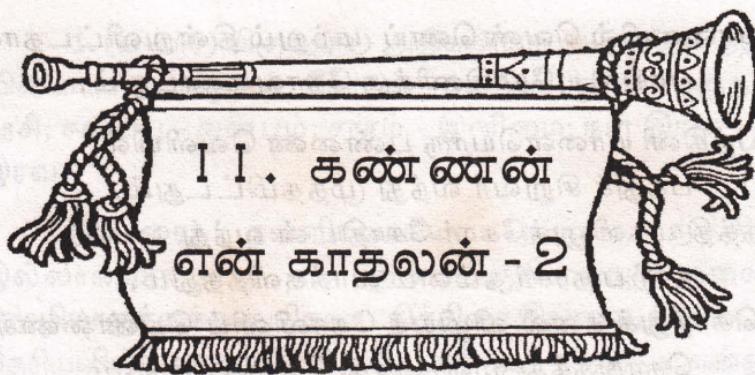
இப்பகுதி உணர்த்தும் உண்மைகள்:-

★ உள்ளத்திலே மிக்க துயர் உண்டானால் மகிழ்ச்சிக்குரிய பொருள்கள் கூட வெறுப்புக்கு உரியனவாகும்; எதிலும் மனம் செல்லாது.

★ நோய், துன்பம் - என நீடித்து இருந்தால் வைத்தியம், சோதிடம் ஆகியவைகளின் உதவியை நாடுதல் வழக்கம்.

★ நனவின் விருப்பு வெறுப்புகள் கனவாகத் தொழிற்படும்.

**துவைவி துவைவனைக் காணாமையால் உண்டான
தன் ஆற்றாமையைத் தோழிக்குச் சொல்லியதாக
அமைந்தது.**

நேரம் மிகுந்ததின்னும் நித்திரையின்றி - உங்கள்
நினைப்புத் தெரியவில்லை, கூத்தடிக்கிறீர்;
சோரன் உறங்கிவிழும் நள்ளிரவிலே - என்ன
தூளி படுகுதடி, இவ்விடத்திலே,
ஊரை யெழுப்பிவிட/நிச்சயங்/கொண்டார் - அன்னை
ஒருத்தியுண் டென்பதையும் மறந்து விட்டார்:
சாரம் மிகுந்த தென்று வார்த்தை சொல்கிறீர், - மிகச்
சலிப்புத் தருகுதடி சகிப் பெண்களே!

1

நானும் பல தினங்கள் பொறுத்திருந்தேன் - இது
நாளுக்கு நாளதிக மாகி விட்டதே;
கூன னொருவன் வந்திந் நாணி பின்னலைக்
கொண்டை மலர்சிதற நின்றிழுத்ததும்,
ஆனைமதம் பிடித்திவ் வஞ்சி யம்மையின்;
அருகினி லோட இவள் மூர்ச்சை யற்றதும்,

பானையில் வெண்ணெய் முற்றும் தின்றுவிட்டதால்
பாங்கி யுரோகினிக்கு நோவு கண்டதும், 2

பத்தினி யாளையொரு பண்ணை வெளியில்
பத்துச் சிறுவர் வந்து முத்தமிட்டதும்.

நத்தி மகளினுக்கோர் சோதிடன் வந்து
நாற்பதரசர் தம்மை வாக்களித்ததும்,
கொத்துக் கனல் விழியக் கோவினிப் பெண்ணைக்
கொங்கத்து மூளிகண்டு கொக்கரித்ததும்,
வித்தைப் பெயருடைய வீணியவரும்
மேற்குத்திசை மொழிகள் கற்று வந்ததும், 3

எத்தனை பொய்களாடி! என்ன கதைகள்!

என்னை உறக்கமின்றி இன்னல் செய்கிறீர்!
சத்தமிடுங் குழல்கள் வீணைக ஜெல்லாம்
தாளங்க லோடுகட்டி மூடிவைத் தங்கே,
மெத்த வெளிச்சமின்றி ஒற்றை விளக்கை
மேற்குச் சுவரருகில் வைத்ததன் பின்னர்
நித்திரை கொள்ளளனைத் தனியில் விட்டோ
நீங்களெல் லோருமுங்கள் வீடு செல்லுவீர். 4

கண்கள் உறங்கவொரு காரண முண்டோ,
கண்ணனை இன்றிரவு காண்பதன் முன்னே?
பெண்களெல் லோருமவர் வீடு சென்றிட்டார்
பிரிய மிகுந்த கண்ணன் காத்திருக்கின்றான்;
வெண்கல வாணிகரின் வீதி முனையில்
வேலிப் புறத்திலெனைக் காணடி யென்றான்;
கண்கள் உறங்கலெனுங் காரிய முண்டோ,
கண்ணனைக் கையிரண்டுங் கட்ட வின்றியே? 5

1. (ப-ரை) மிகுந்தது - அதிகமாயது; கூத்து அடித்தல்-விளையாடி மகிழ்தல்; சோரன் - கள்வன்; தூளி - பூந்தாது, தூசி; சலிப்பு - துன்பம்; சாரம் - இனிமை; நள் இரவு - நடுஇரவு.

(வி-ரை) நள்ளிரவாகியும் தனக்கு நித்திரை இல்லாமையையும் தன் துன்பமிகுதியையும் தலைவி தோழிமாருக்குக் கூறுகிறாள். ‘நித்திரை இல்லை, நினைப்புத் தெரியவில்லை, தூளி படுகுதடி, சலிப்புத் தருகுதடி’ என்னும் தொடர்கள் அவளது துன்பநிலையை உணர்த்துவன். நள்ளிரவின் தன்மையைச் ‘சோரன் மயங்கி விழும் நள்ளிரவு’ எனவும், தோழியரின் உரைகள் வெறுப்புக் கொடுத்தன ஆதவின் ‘கூத்தடிக்கின்றீர்’ எனவும், அன்னை கண்டிப்பாள் என்பான், ‘அன்னை ஒருத்தி உண்டென்பதையும் மறந்து விட்டீர்’ எனவும் கூறினாள். ஊர் - இட ஆகுபெயர்.

2. (ப-ரை) கூனன் - கூனல் உருவத்தன். நாணி - நாணத்தை உடையவள். பாங்கி - தோழி, ஆணை - யானை. அஞ்சிஅம்மை - அச்சம் உள்ளவளாய் பெண்.

(வி-ரை) தோழிகள் அந்நள்ளிரவில் அகன்றபின் தலைவி தனக்குள் தன் துன்பத்தைச் சொல்லி வருந்தியதை இச்செய்யுளும் பின்வரும் செய்யுள்களும் உணர்த்துகின்றன. பலநாள் பொறுத்திருந்தமையும், நாளுக்குநாள் அதியமாகி யமையும் துன்பத்தின் மிகுதியை உணர்த்துவன். கொண்டை மலர் சிதறப் பின்னலை இழுத்தமை, வெண்ணெண்ய முற்றும் உண்டமை - கண்ணனின் குறும்புச் செயல்கள். நாணி = பண்பால் வருபெயர்.

3. (ப-ரை) பண்ணை - வயல்; பத்தினியாள் - கற்புள்ள பெண்; நத்தி - விரும்பி; கனல் - தீ; கோவினி -

இடைக்குலத்தவள்; கொங்கம் - தமிழகத்தில் அயல் நாடு; கொத்து - திரள்; விழிய = விழி + அ; அ-கோபினிப் பெண்ணெனக் சுட்டிநின்றது. கொக்களித்தல் - ஆரவாரம் செய்தல்; வித்தை - கல்வி; வீணி - தொழிலில்லாதவள். மூளி - உடற்குறைபாடுடையவள்.

(வி-ரை) பத்தினியாளைப் பத்து வயதுச் சிறுவர் முத்தமிட்டது. நத்திமகளுக்கு ஒரு சோதிடன் நாற்பது அரசரை வாக்களித்தது, கோவினிப் பெண்ணெனக் கொங்கத்து மூளி கண்டு கொக்களித்தது, வீணியவள் மேற்குத் திசைமொழிகள் கற்றது ஆகியவை தலைவியின் துன்பந்தீரத் தோழியர் கூறிய அற்புதக்கதைகள். இவ்வாறு கதைகள் கூறியும் அவளுக்கு நித்திரை வரவில்லை. வீணி - காரணப்பெயர்.

4. (ப-ரை) இன்னல் - துன்பம். மெத்த - மிகவும். சத்தமிடுங்குழல் - புல்லாங்குழல் முதலியன.

(வி-ரை) தோழியர் சொன்ன ஆறுதல் மொழிகள், கதைகள் ஆகியன தலைவியின் துயரத்தை நீக்கில ஆதலின் அவைகளை ‘எத்தனை பொய்கள், என்ன கதைகள்’ எனவும், தோழியர் கூறிய யாவும் அவளுக்குத் துன்பத்தை மேலும் மிகுவித்தன ஆதலின் ‘என்னை உறக்கமின்றி இன்னல் செய்கிறீர்’ எனவும், தோழியர் அளித்த இன்னிசைகளும் இன்பம் அளித்தில ஆதலின் ‘குழல்கள் வீணைகள் எல்லாம் தாளங்களோடு கட்டிமுடிவைத்தங்கே’ எனவும், அவர்களின் சொற்களும் செயல்களும் அவளுக்கு வெறுப்பைக் கொடுத்தன. ஆதலின் ‘நித்திரை கொள்ள என்னைத் தனியில் விட்டு... வீடு செல்லுவீர்’ எனவும் கூறினாள்.

ஒளி உருவில் கண்ணனைக் காண்பாள் ஆதலின் ‘ஓற்றை விளக்கை மேற்குச் சுவரருகில் வைத்து’ என்றாள்.

5. (ப-ரை) வெண்கல வாணிகர் - வெண்கலப் பொருள்களை விற்பனை செய்வோர். வீதிமுனை - வீதியின் அந்தம், பிரியம் - ஆசை. காரியம் - முயற்சி. கையிரண்டும் கட்டல் - கையிரண்டிற்கும் அகப்படுதல்.

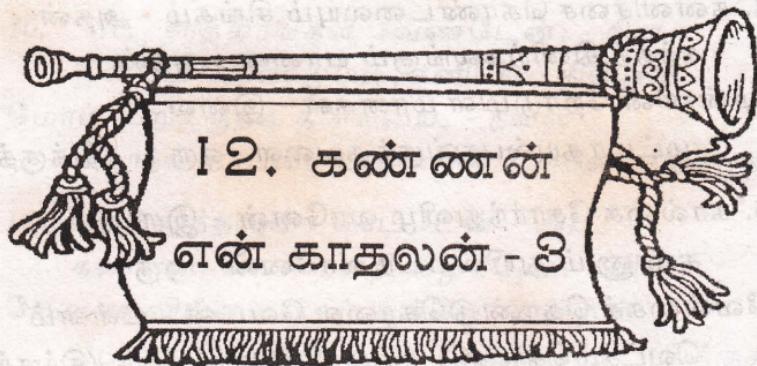
(வி-ரை) தலைவி தனிமையில் தனக்குள் கூறியதை இச்செய்யுள் கூறுகிறது. நித்திரை வராமைக்கும் தன் துன்பத்திற்கும் உரிய காரணத்தை இச்செய்யுளில் வெளிப்படுத்துகிறாள். காரணம் நிகழா வழிக் காரியம் கைகூடாதலின். ‘கண்ணனைக்கைகளிரண்டும் கட்டலின்றிக் கண் உறங்கல் எனும் காரியம் உண்டோ?’ என்றாள். கட்டல், உறங்கல் - தொழிற் பெயர்கள். இரண்டும் என்பதில் முற்றுஉம்மை, ஓ - எதிர்மறை. இப்பகுதி அவலச் சுவையை உடையது.

கண்ணன் காதலனாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்:
(பகுதி - 2)

தோழியரே! கள்வரும் அஞ்சும் நடு இரவாகியும் எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. உங்களது நினைப்பும் இப்போது எனக்கு இல்லை. நீங்களோ மகிழ்ந்து விளையாடுகிறீர்கள். பூந் துகள்கள் என்னை உறுத்துகின்றன. உங்களின் ஆரவாரம் அயலவரை நித்திரையிலிருந்து எழுச்செய்யும். எமது அன்னை இத்தனை ஆரவாரம் இந்த நேரம் செய்தற்காக உங்களைக் கண்டிப்பார். எனக்கு இவை இனிமை செய்யும் என்கிறீர். ஆனால் இவை துன்பத்தை மிகச் செய்கின்றன.

பலநாள் பொறுத்து இருந்தேன். கணன் ஒருவன் பின்னலை இழுத்தமை, அவன் ஒடுஒரு பெண் மூர்ச்சை உற்றது, பானையில் இருந்த வெண்ணென்ற முழுதும் அவன் உண்டது, ஒரு பெண்ணெனப் பத்து வயதுச் சிறுவன் முத்தமிட்டது, ஒருபெண்ணைக்கு ஒரு சோதிடன் வாக்களித்தது, கொங்கத்து மூளி கொக்கிரித்தது, ஒரு பெண் மேற்றிசை மொழிகள் கற்றது ஆகிய பொய்க் கதைகள் பல கூறுகிறார்கள். இவை எனக்குத் துன்பத்தையே செய்கின்றன. நீங்கள் அளித்த இன்னிசைகளும் எனக்கு உறக்கத்தைத் தரவில்லை. ஆதலின் இவைகள் யாவையும் நிறுத்தி நீங்கள் அனைவரும் உங்கள் இடங்களுக்குச் செல்லுங்கள். ஓற்றை விளக்கு, சுவர் ஓரம் இருந்தால் போதும். (தனக்குள்) கண்ணனைக் காணுமுன் கண்கள் நித்திரையாக மாட்டா.

12. கண்ணன் என் காதலன் - 3

காட்டிலே அவனைத் தேடித் திரிந்ததாக இக்கூற்றுகள் அமைந்து உள்ளன. தலைவி தனக்கு உற்றதைத் தோழிக்கு உரைத்தல் என்னும் துறையாக இப்பகுதி உள்ளது.

திக்குத் தெரியாத காட்டில் - உனைத் தேடித் தேடி இளைத்தேனே.

1. மிக்க நலமுடைய மரங்கள், - பல விந்தைச் சுவையடைய கனிகள், - எந்தப் பக்கத்தையும் மறைக்கும் வரைகள், - அங்கு பாடி நகர்ந்து வரு நதிகள், - ஒரு (திக்குத்)
2. நெஞ்சிற் கனல் மணக்கும் பூக்கள், - எங்கும் நீளக் கிடக்குமிலைக் கடல்கள் - மதி வஞ்சித் திடுமகழிச் சுனைகள், - முட்கள் மண்டித் துயர்கொடுக்கும் புதர்கள், - ஒரு (திக்குத்)
3. ஆசை பெறவிழிக்கும் மான்கள், - உள்ளம் அஞ்சக் குரல்பழகும் புலிகள், - நல்ல நேசக் கவிதைசொலும் பறவை, - அங்கு நீண்டே படுத்திருக்கும் பாம்பு, - ஒரு (திக்குத்)

4. தன்னிச்சை கொண்டலையும் சிங்கம் - அதன்
சத்தத் தினிற்கலங்கும் யானை - அதன்
முன்னின் ரோடுமில மான்கள் - இவை
முட்டாதயல்பதுங்குந் தவளை - ஒரு (திக்குத்)
5. கால்கை சோர்ந்துவிழ லானேன் - இரு
கண்ணும் துயில்படர லானேன் - ஒரு
வேல்கைக் கொண்டுகொலை வேடன் - உள்ளம்
வெட்கம் கொண்டொழியவிழித்தான் - ஒரு (திக்குத்)
6. “பெண்ணே உனதழகைக் கண்டு - மனம்
பித்தங்கொள்ளு” தென்று நகைத்தான் - “அடி
கண்ணே, எனதிருகண் மணியே - உனைக்
கட்டித் தழுவமனம் கொண்டேன் (திக்குத்)
7. சோர்ந்தே படுத்திருக்க லாமோ? - நல்ல
துண்டக் கறிசமைத்துத் தின்போம் - சுவை
தேர்ந்தே கனிகள் கொண்டு தருவேன் - நல்ல
தேங்கள் ஞண்டினிது களிப்போம்” (திக்குத்)
8. என்றே கொடியவிழி வேடன் - உயிர்
இற்றுப் போகவிழித் துரைத்தான் - தனி
நின்றே இருகரமுங் குவித்து - அந்த
நீசன் முன்னர் இவை சொல்வேன்: (திக்குத்)
9. “அண்ணா உனதடியில் வீழ் வேன் - எனை
அஞ்சக் கொடுமைசொல்ல வேண்டா - பிறன்
கண்ணாலஞ் செய்துவிட்ட பெண்ணை - உன்றன்
கண்ணாற் பார்த்திடவுந் தகுமோ?” (திக்குத்)

10. “ஏடி, சாத்திரங்கள் வேண்டேன்; - நின்
துன்பம் வேண்டுமடி, கனியே:- நின்றன்
மோடி கிறுக்குதடி தலையை, - நல்ல
மொந்தைப் பழையகள்ளைப் போலே” (திக்குத்)

11. காதா விந்தவரை கேட்டேன் - அட
கண்ணா! வென்றலறி வீழ்ந்தேன் - மிகப்
போதாக வில்லையிதற் குள்ளே - என்றன்
போதந் தெளியநினைக் கண்டேன். (திக்குத்)

12. கண்ணா! வேடுனெங்கு போனான்? - உனைக்
கண்டே யலறிவிழுந் தானோ? - மனி
வண்ணா! என தபயக் குரலில் - எனை
வாழ்விக்க வந்தஅருள் வாழி! (திக்குத்)

1. (ப-ரை) நலம் - அழகு, பயன், விந்தை - அதிசயம்.
வரை - மலை. திக்கு - திசை, இளைத்தல் - களைத்தல்,
(வி-ரை) காட்டின் இயற்கை அழகையும் வளத்தையும்
இச்செய்யுளிற் கூறுகின்றார். மிககநலம் மரங்களுக்கும்;
விந்தைச் சுவை கனிகளுக்கும்; எப்பக்கத்தையும் மறைத்தல்
மலைகளுக்கும்; பாடி வருதல் நதிகளுக்கும் சிறப்பியல்பு
களாம்.

2. (ப-ரை) கனல் - வெம்மை, இலைக்கடல் - இலை
நிறம் போன்ற கடல். வஞ்சித்தல் - ஏமாற்றல். அகழிச்சுனை-
ஆழமான நீர் நிலை. மண்டுதல் - நிறைதல்,

(வி-ரை) காட்டிலுள்ள பூக்கள், இலைகள், புதர்கள்
ஆகியவைகளினது தன்மைகளை இச்செய்யுளில் கூறுகிறார்.

நெஞ்சு உள்ளத்தைக் குறித்தவின் ஆகுபெயர், மலர் மணம் அவளுக்கு வெம்மையைக் கொடுத்தமையின் ‘கனல் மணக்கும் பூக்கள்’ எனவும், எங்கும் இலைகள் நிறைந்து பரந்து இருந்தமையால் ‘இலைக்கடல்’ எனவும், சுனைகள் வட்ட வடிவினவாகவும் அவைகளின் நீர் தெளிந்தன வாகவும் இருந்தமையால் ‘மதி வஞ்சித்திடும் அகழிச் சுனை’ எனவும், அவளது துன்பத்தின் உறுத்துதல் முள்ளை நினைவுறுத் தினமையினால் ‘முட்கள் மண்டித் தூயர்கொடுக்கும்’ எனவும் கூறினாள். மலர்களுக்கு இல்லாத வெம்மை உள்ளதாகக் கூறல் அபாவ அணி. இலைக்கடல் - உருவகம். சந்திரன் சுனைகளுக்கும் முட்கள் துன்பத்திற்கும் உவமைகள்.

3. (ப-ரை) குரல் பழகுதல் - சத்தமிடல். நேசம் - அன்பு.

(வி-ரை) மான், புலி, பறவை, பாம்பு ஆகியவைகளின் தன்மைகளை இச்செய்யுளிற் கூறுகின்றார். மானின் பார்வையின் சிறப்பை ‘ஆசை பெற விழிக்கும்’ எனவும், புலியின் சத்தத்தை ‘உள்ளம் அஞ்சக்குரல் பழகும்’ எனவும், பறவைகளின் குரலை ‘நல்ல நேசக் கவிதை சொலும்’ எனவும், பாம்பின் இயல்பை ‘நீண்டு படுத்திருக்கும்’ எனவும், - இவ்வாறாக அச்சமும் மகிழ்வும் கலந்த இயற்கை நிலையினைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறார்.

4. (ப-ரை) தன்னிச்சை = தன் + இச்சை. இச்சை - விருப்பம். அலைதல் - திரிதல். முட்டாது - தீண்டாது. பதுங்குதல் - ஒதுங்குதல்,

(வி-ரை) சிங்கம் தன்னிச்சை கொண்டு திரிதலும், அதன் சத்தத்தினால் யானை கலங்குதலும், மான்கள் அஞ்சி ஓடுதலும் முதலியன காட்டில் இயல்பாக நிகழ்வன.

5. (ப-ரை) படர்தல் - மிகுதல். வேடன் - காட்டில் வாழ்பவன். வேடன் = வேள் + தன். (வேள் - மன்மதன்.) வெட்கம் - நாணம். ஓழிய - இன்றி. விழித்தல் - நோக்குதல்.

(வி-ரை) கால்கை - உம்மைத் தொகை. வேடன் - சிலேடைச் சொல். துன்புறுத்தும் தன்மையனாதவின் 'கொலை வேடன்' என்றார். அவன் நாணமின்றி நோக்கிய தனாற் கைகால்கள் சோர்ந்தன எனவும், கண்களிற்துயில் படர்ந்தது எனவும் கூறினாள். சோர்தலுக்கும் துயிலலுக்கும் பறத்து நிகழ்ச்சிகள் ஏதுவாயின.

6. (ப-ரை) பித்தம் - பைத்தியம். எனதிருகண் = எனது+இரு கண். கட்டித்தமுவல் - அணைத்தல்.

(வி-ரை) வேடனது பித்தத்திற்கு இவளது அழகு காரணமாயிற்று. இஃது அதிசய ஏது. நகைத்தல் - உவமையின் குறி.

7. (ப-ரை) துண்டம் - துண்டு. தேர்ந்து - தெரிந்து. தேங்கள் = தேம் + கள். தேம் - இனிமை. கள் - தேன்.

(வி-ரை) ஓ - எதிர்மறை. நல்ல கறி சமைத்து உண்ணல், சுவைக் கனிகள் கொண்டதல், தேம்கள் உண்ணல் என்பன மகிழ்ச்சிக்கு உரியன. நல்ல, சுவை, தேம் என்பன முறையே கறி, கனி, கள் என்பவற்றின் சிறப்பை உணர்த்துவன. களிப்போம், தின்போம் - உள்ப்பாட்டுத் தன்மை வினை முற்றுகள்.

8. (ப-ரை) விழி - கண். இற்று - அழிந்து - அழைத்து. நீசன் - தீயவன்.

(வி-ரை) அவனது பார்வையும் உரையும் துன்பத்தை விளைத்தன ஆதவின் 'கொடிய விழி' 'உயிர் இற்றுப் போக

விழித்து’ எனவும், சொல்லத்தகாதன சொன்னான் ஆதவின் அவனை ‘நீசன்’ எனவும் கூறினார். இற்று - வினையெச்சம். இறு + உ.

9. (ப-ரை) கண் ஆலம் செய்தல் - கண்ணால் நோக்குதல்.

(வி-ரை) சகோதர அன்புரிமையை ஊட்டற்காக ‘அண்ணா’ எனவும், பணிவைத் தெரிவித்தற்காக ‘உனதியில் வீழ்வேன்’ எனவும், அவனது சொற்கள் அவனை அஞ்சச் செய்தன ஆதவின் ‘கொடுமை சொல் வேண்டா’ எனவும், பிறன் ஒருவனுக்கு முன்பே உரிமையாகியதை உணர்த்தப் ‘பிறன் கண்ணாலம் செய்துவிட்ட பெண்’ எனவும், பிறனுக்கு உரிய பெண்ணை இன்னொருவர் விரும்புதல் தகாது என உணர்த்தக் ‘கண்ணாற் பார்த்திடவும் தகுமோ’ எனவும் கூறினார். ஓ-எதிர்மறை. உம் - எச்சவும்மை.

10. (ப-ரை) ஏடி - பெண்பால் விளி. மோடி - அழுகு. கிறுக்குதல் - துன்புறுத்தல்.

(வி-ரை) கண்ணாற் பார்த்திடவும் தகுமோ என்றதற்கு இணங்காமையை உணர்த்தச் ‘சாத்திரங்கள் வேண்டேன்’ எனவும், தனது உள்ளக் கருத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்துவான் ‘நின்றன் மோடி கிறுக்கு தடி’ எனவும் கூறினார். அவனது அழகினால் உண்டாகிய மயக்கத்திற்குப் பழைய கள்ளினால் உண்டாய மயக்கத்தை உவமையாகக் கூறினார். கனியைப் போல மிகச்சுவை பயத்தவின் அவனைக் கனியாக உருவகித்தார். இது வேடன் கூற்று. மோடி, கிறுக்குதல், மொந்தை, பழைய கள் போல என்பன பேச்சுவழக்கு.

11. (ப-ரை) அலறுதல் - சத்தமிடல். போது - பொழுது ஆகல் - ஆகுதல், போதம் - அறிவு. அட - ஆண்பால் விளி.

(வி-ரை) எதிர்பாராத சொற்கள் என்பான் ‘காதால் இந்தவுரை கேட்டேன்’ எனவும், அவ்வுரை அவளுக்குத் தாங்கற்கு அரிய கஷ்டத்தை உண்டாக்கித் துன்புறுத்தியது ஆதலின் ‘அட கண்ணா என்றலறி வீழ்ந்தேன்’ எனவும், கண்ணனை அடைய விரும்பினள் என்பான் ‘போதந் தெளிய நினைக் கண்டேன்’ எனவும் கூறினார். நினை - கெடுதல் விகாரம். என்றன் = என் + தன். தன் - சாரியை.

12. (ப-ரை) மணி வண்ணன் - நீல மணி போன்ற நிறத்தினன். எனதுபய = எனது + அபய. அபயம் - அடைக்கலம்.

(வி-ரை) அன்பின் உரிமையினாற் ‘கண்ணா’ எனவும், வேடன் கண்ணனுக்குப் பயந்து ஓடி விட்டான் என்பான் ‘வேடன் எங்குப் போனான்?’ எனவும், நீல நிறத்தினன் ஆதலின் மணிவண்ணன் எனவும், தன்னை ஆபத்திலிருந்து காத்தமைக்கு அவனது அருளே காரணம் ஆதலின் ‘எனை வாழ்விக்க வந்த அருள் வாழி!’ என்வும் புலவர் கூறினார். அருளை வாழ்த்தலே அவனை வாழ்த்தியது ஆயிற்று.

இப்பகுதி அச்சம், மருட்கை ஆகிய சுவைகளை உடையது.

கண்ணன் நாயகனாக வந்தமை: (பகுதி - 3)

“திக்குத்திசை தெரியாத காட்டில் உன்னைத் தேடி அலைந்தேன். அங்கு பயன்தரு மரங்களும் சுவைதரு கனிகளும் நிறைந்து இருந்தன. மலைகள் நீண்டு உயர்ந்து இருந்தன. நதிகள் ஓலிசெய்து ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

“மலர்கள் உள்ளத்தில் வெம்மையை ஊட்டின. மரங்களின் இலைகள் கடல்போல எங்கும் பரந்து இருந்தன. அகழிச் சுனைகள் அறிவை மயக்கி வஞ்சனை செய்தன.

புதர்கள் முட்களுடன் துயர் தந்தன. மான்களின் நோக்கு ஆசையை ஊட்டின. புலிகளின் சூரல் உள்ளத்திற்கு அச்சத்தை உண்டாக்கியது. பறவைகள் நல்ல பாடல்களைப் பாடின. பாம்புகள் நீண்டு படுத்திருந்தன. விலங்கரசனான சிங்கம் கர்ச்சனை புரிய அதன் கொடுரோமான ஓலி கேட்டு யானை அஞ்சி ஒதுங்கியது. மான்கள் அஞ்சி ஓடின. இவைகளின் கால்களுக்கு அகப்படாது தவளைகள் ஒதுங்கின.

“பயத்தினால் எனது கால்களும் கைகளும் சோர்ந்தன. கண்களில் நித்திரை வந்து கவிந்தது. வேலைக் கையிலே தாங்கிய வேடன் ஒருவன் நாணம் சிறிதும் இன்றி வந்தான். ‘பெண்ணே! உனது அழகைக் கண்டு பித்தன் ஆனேன். உன்னை அடைய விரும்புகிறேன். நீ துயரூற வேண்டியது இல்லை. நல்ல உணவைச் சமைத்து உணரும் சுவையான கனிகளைச் சுவைத்தும் இனிய தேனைப் பருகியும் மகிழ் வோம்’ என அக்கொடியவன் கூறினான். அவனது சொற்கள் எனது உயிரை அழிப்பன போல இருந்தன.

“அவன் முன் இருகையும் குவித்து நின்று ‘அண்ணா! உன் இரு பாதங்களிலும் வணங்குகின்றேன். யான் அஞ்சும்படி கொடிய சொற்களைச் சொல்லாதே. யான் பிறன் ஒருவனுக்கு உரியவன். என்னை நீ விரும்புதல் தகாது’ என்று கூறினேன்.

‘பெண்ணே! சாத்திர நீதி மொழிகள் எனக்கு வேண்டாம். நின்னையான விரும்புகிறேன். உன் தோற்றம் பழைய கள்ளைப் போல எனக்கு மயக்கத்தைத் தருகின்றது’ என்று வேடன் கூறினான். உடனே ‘கண்ணா!’ என உன்னை அழைத்துச் சத்தமிட்டு வீழ்ந்தேன். சிறிது நேரத்துள் என்முன் உன்னைக் கண்டேன். என் உள்ளம் தெளிந்தது. வேடன் உடனே எங்கு

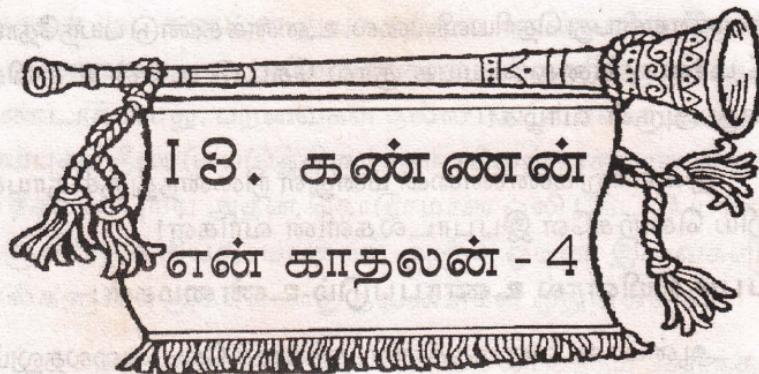
போனான் என்பது தெரியவில்லை. உணக்கண்டு பயந்தோடி விட்டானா? எனது அபயக் குரல் கேட்டு உடன் உதவிய உனது அருள் வாழ்க!”

இவ்வாறு கண்ணனை மனதுள் நினைந்துருகி நாயகி கூறிய சொற்களே இப்பாடல்களின் வரிகள்!

இப்பகுதியினால் உணரப்படும் உண்மைகள்:-

ஆன்மா கடவுளைக் காண்பதற்காகத் தேடி அலைதலும், அந்நிலையில் உருவாகும் இன்னல்களும், கடவுள் வெளிப்பட்டு அருள் புரிதலும், ஆன்மா கடவுளைடு சேருதலும் ஆகியவைகளை இப்பகுதி உணர்த்துகிறது. மரங்கள், கனிகள், இலைகள், நதிகள் என்பன நலந்தரும் நல்வினைகளாம். முட்புதர், புலி, சிங்கம், பாம்பு, யானை, வேடன் முதலியன மலங்களின் தொழிற்பாடுகள். கண்ணன்திருவருள்; காடு - உலகம்.

**கண்ணனிடம் தோழியைத் தூது விடுத்தலாக
இது அமைந்துள்ளது.**

கண்ணன் மனநிலையைத் தங்கமே தங்கம்

(அடி தங்கமே தங்கம்)

கண்டுவர வேணுமடி தங்கமே தங்கம்;
எண்ண முரைத்துவிடில்தங்கமேதங்கம் தங்கம் - பின்னர்
ஏதனிலுஞ் செய்வமடி தங்கமே தங்கம். 1

கன்னிகை யாயிருந்து தங்கமே தங்கம் - நாங்கள்

காலங் கழிப்பமடி தங்கமே தங்கம்;

அன்னிய மன்னர் மக்கள் பூமியிலுண்டாம் - என்னும்
அதனையுஞ் சொல்லிடடி தங்கமே தங்கம். 2

சொன்ன மொழிதவறும் மன்னவ னுக்கே - எங்கும்
தோழமை யில்லையடி தங்கமே தங்கம்;

என்ன பிழைகளிங்கு கண்டிருக்கின்றான் - அவை
யாவும் தெளிவுபெறக் கேட்டு விட ட! 3

மையல் கொடுத்துவிட்டுத் தங்கமே தங்கம் - தலை
மறைந்து திரிபவர்க்கு மானமு முன்டோ?

பொய்யை யுருவமெனக் கொண்டவ னென்றே - கிழப்
பொன்னி யுரைத்ததுண்டு தங்கமே தங்கம். 4

ஆற் றங் கரையதனில் முன்னமொருநாள் - எனெ

அழைத்துத் தனியிடத்தில் பேசிய தெல்லாம்
தூற்றி நகர்முரசு சாற்றுவ னென்றே

சொல்லி வருவையடி தங்கமே தங்கம்.

5

சோர மிழைத்திடையர் பெண்களுடனே - அவன்

குழ்ச்சித் திறமை பல காட்டுவ தெல்லாம்

வீரமறக்குலத்து மாதரிடத்தே

வேண்டிய தில்லையென்று சொல்லி விடட! 6

பெண்ணென்று பூமிதனில் பிறந்துவிட்டால் - மிகப்

பீழை யிருக்குதடி தங்கமே தங்கம்;

பண்ணொன்று வேய்ந்குழவில் ஊதிவந்திட்டான் - அதைப்

பற்றி மறக்கு தில்லை பஞ்சை யுள்ளமே. 7

நேர முழுதிலுமப் பாவி தன்னையே - உள்ளம்

நினைத்து மறுகுதடி தங்கமே தங்கம்,

தீர ஒருசொலின்று கேட்டு வந்திட்டால் - பின்பு

தெய்வ மிருக்குதடி தங்கமே தங்கம்! 8

1-8. (ப-ரை) தங்கம் - தோழியின் பெயர். ஏது எனிலும் - எதுவாக இருப்பினும். மையல் - மயக்கம். வர - வருதல், பொய் - பொய் சொல்லல். உருவம் - இயல்பு. உரைத்தது உண்டு - முன்னம் சொல்லியதுண்டு. தூற்றுதல் - இகழ்தல். முரசு அறைதல் - பலரும் அறியும்படி சொல்லுதல். சோரம் - களவு. இழைத்தல் - செய்தல். மறக்குலம் - வீரர்குலம். பீழை - துன்பம். பண் - இசை. ஒன்றுதல் - பொருந்துதல். பஞ்சை - ஏழைமை. மறுகுதல் - வருந்துதல். தீர - உறுதியாக. ஒரு சொல் - பதில். நேரம் - நாள். பாவி - கண்ணன். கிழப்பொன்னி - அயலிலுள்ள ஒரு கிழவி. அடி - பெண்பால் விளி. சிருங்காரம் - அழகு - உவகை.

(வி-ரை) ‘மையல் கொடுத்துவிட்டு’, ‘எனை அழைத்துத் தனியிடத்தில் பேசியதெல்லாம்’ என்பதனாற் துன்பத்தின் காரணத்தையும், ‘நேர முழுவதிலும் பாவிதன்னையே உள்ளம் நினைத்து மறுகுதடி’ என்பதனாற் துன்பத்தின் தன்மையையும், ‘பஞ்சை உள்ளம்’ தன் பெண்மை இயல்பையும், ‘பொய்யை உருவம் எனக்கொண்டவன்’, ‘சொன்ன மொழி தவறும் மன்னவன்’, ‘சோரம் இழைத்து... சூழ்ச்சித் திறம்பல காட்டுவது’, ‘தலைமறைந்து திரிபவர்’ என்பவைகளினால் அவனது இயல்புகளையும் உணர்த்தினார். துன்புறுத்திய வனாதலின் அவனைப் ‘பாவி’ எனவும், தன் துன்பந் தீர் அவனது இணக்கத்தைப் பெற வேண்டும் என்பான் ‘கண்டு வர வேணுமடி’, ‘தீர் ஒரு சொல் கேட்டு வந்திட்டால்’, ‘தெளிவு பெறக்கேட்டுவிடடி’ எனவும், அவனுக்குப் பிழை எதுவும் செய்தது இல்லை என்பான் ‘என்ன பிழைகள் இங்கு கண்டிருக்கிறான்’ எனவும், அவனின் சூழ்ச்சிகள் தன்னிடத்து வாய்க்கா என்பான் ‘வீர மறக்குலத்து மாதரிடத்தே வேண்டிய தில்லை’ எனவும், சொன்ன சொல்லை மறுப்பின் உலகம் இகழும் என்பான் ‘மறைந்து திரிபவர்க்கு மானம் உண்டோ?’ எனவும், அவன் மறுப்பின் வேறு எவரையும் மனம் செய்யாது இருப்பாள் என்பான் ‘கண்ணிகையாயிருந்து’ எனவும், அவனின் பண்பற்ற செயல்களைப் பலரும் அறியச் செய்வேன் என்பான் ‘எல்லாம் தூற்றி நகர் முரசு சாற்றுவன்’ எனவும், இறைவன் உதவி செய்வான் என்பான் ‘தெய்வம் இருக்குதடி’ எனவும் கூறினார். வேணும் என்பது பேச்சு வழக்கு. கழிப்பம், செய்வம்-உள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. பொய்-ஆகுபெயர். யைமல் - மொழிமுதற் போலி. கிழவிகள் கூட அவனை இகழ்வர் என்பான் ‘கிழப் பொன்னி உரைத்தது உண்டு’ என்றார். இப்பகுதி உவகை - வெறுப்பு என்னும் சுவைகளை உடையது.

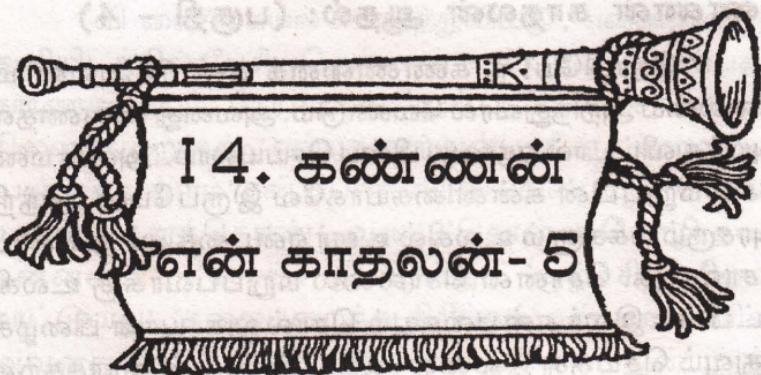
கண்ணன் காதலன் ஆதல்: (பகுதி - 4)

“தோழியே! நீ கண்ணனைக் கண்டு அவன் மன நிலையை அறிந்துவரல் வேண்டும். அவனது என்னத்தை அறிந்துவிட்டால் ஏதாவது பின்பு செய்யலாம். ‘அவன் மனைம் செய மறுப்பின் கன்னிகையாகவே இருப்பேன். அந்நிய அரசரும் மக்களும் உலகில் உள்ள என்பதையும் அவனிடம் சொல்லுக. சொன்ன சொல்லை மறுப்பவர்க்கு உலகில் நட்பினர் இலர் என்பதையும் சொல்லுக. யான் பிழைகள் எதுவும் செய்தது இல்லை ஆதவின் அவன் வராததற்குக் காரணத்தைத் தெளிவாக அறிதல் வேண்டும்.

மயக்கத்தை உண்டாக்கிவிட்டு மறைந்து திரிபவர்க்கு மானம் இல்லை. பொய்கள் சொல்லும் இயல்பினன் எனக் கிழவிகளும் கண்ணனை இகழ்வர். ஒரு நாள் ஆற்றங் கரையில் என்னைத் தனியே அழைத்து உரையாடினான். அதனை இப்போது பலருமறியச் சொல்லி இகழ்ச்சியை உண்டாக்குவேன், இடைக்குலப் பெண்களுக்குக் காட்டும் சூழ்ச்சிகள் மறக்குல மகளிரிடம் பலிக்கா எனச் சொல்லுக. பெண்ணாகப் பூமியிலே பிறந்தால் துன்பம் உண்டு. கண்ணன் வேய்ங்குழலில் இசையை உண்டாக்கி வந்தமை என் ஏழை உள்ளத்தைத் துன்பம் உறுகின்றது. துன்பந்தீர உறுதியான பதிலைப் பெற வேண்டும். அவன் மறுப்பின் எனக்குத் துணைசெய்ய இறைவன் உளன்.

இப்பகுதி உணர்த்தும் உண்மைகள்:

சொன்ன சொல் மறப்பவர்க்கு எங்கும் தோழிமை இல்லை. மயல் கொடுத்து விட்டு மறைந்து திரிபவர்க்கு மானம் இல்லை. சூழ்ச்சித் திறமை மறக்குல மாதரிடம் வேண்டியதில்லை. பெண் என்று பூமியிற் பிறந்திட்டால் மிகப்பீழை உண்டு. தெய்வம் இருக்கிறது.

கண்ணனைக் காணாமல் உண்டாய
ஆற்றாமையைத் தோழிக்குக் கூறுவதாக உள்ளது.

ஆசை முகமறந்து போச்சே - இதை

ஆரிடம் சொல்வேண்டி தோழி?

நேச மறக்கவில்லை நெஞ்சம் - எனில்

நினைவு முகமறக்க லாமோ? 1

கண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் - அதில்

கண்ண னழகுமுழு தில்லை!

நண்ணு முகவடிவு காணில் - அந்த

நல்ல மலர்ச்சிரிப்பைக் காணோம் 2

ஓய்வு மொழிதலுமில் லாமல் - அவன்

உறவை நினைத்திருக்கும் உள்ளம்;

வாயு முரைப்பதுண்டு கண்டாய் - அந்த

மாயன் புகழினையைப் போதும். 3

கண்கள் புரிந்துவிட்ட பாவம் - உயிர்க்

கண்ண னுருமறக்க லாச்சு;

பெண்க லினத்திலிது போல - ஒரு

பேதையை முன்புகண்ட துண்டோ? 4

தேனெ மறந் திருக்கும் வண்டும் - ஓளிச்

சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்

வானை மறந் திருக்கும் பயிரும் - இந்த

வைய முழுதுமில்லை தோழி!

5

கண்ணன் முகமறந்து போனால் - இந்தக்

கண்க ஸிருந்து பயனுண்டோ?

வண்ணப் படமுமில்லை கண்டாய் - இனி

வாழும் வழியென்னடி தோழி?

6

1 - 3. (ப-ரை) ஆர் - எவர். நேசம் - அன்பு. நண்ணுதல்-அடைதல். மலர்ச்சிரிப்பு - மலர்போன்ற சிரிப்பு. ஓய்வு மொழிதலும் - ஓய்வும் ஓலிரலும் = இடையீடு. உறவு-நட்பு. மாயன் - கண்ணன். பேதை - அறியாமை.

(வி-ரை) 'ஆசைமுகம் மறந்து போச்சே', 'நேசம் மறக்கவில்லை நெஞ்சம்', 'ஓய்தலும் ஓழிதலும் இல்லாமல் அவன் உறவை நினைத்திருக்கும்' என்பவைகள் அவளது துயர நிலையையும், 'கண்கள் புரிந்து விட்ட பாவம்', 'கண்ணில் தெரியது ஒரு தோற்றம்' என்பவைகள் துன்பத்தின் காரணத்தையும், 'ஆரிடம் சொல்வேன்', 'வாழும் வழி என்னடி?', 'கண்களிருந்து பயன் உண்டோ', 'இதுபோல் ஒரு பேதையைக் கண்டது உண்டோ' என்பவைகள் அவளது ஆற்றாமையையும் உணர்த்துவன். மலர்ச்சிரிப்பு - உவமைத் தொகை. தேன் - ஓளி - வானம் என்பன தலைவ (கண்ண) னுக்கும், வண்டு - பூ - பயிர் என்பன பாரதியாருக்கும் (தலைவிக்கும்) உவமைகள். தலைவனை விட்டுத் தலைவி வாழ்தல் இயலாது என்பதை இவ்வுவமைத் தொடர்கள் உணர்த்தின. போச்சு - பேச்சு வழக்கு.

இப்பகுதி அவலச் சுவையை உடையது.

கண்ணன் காதலனாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்: (பகுதி - 5)

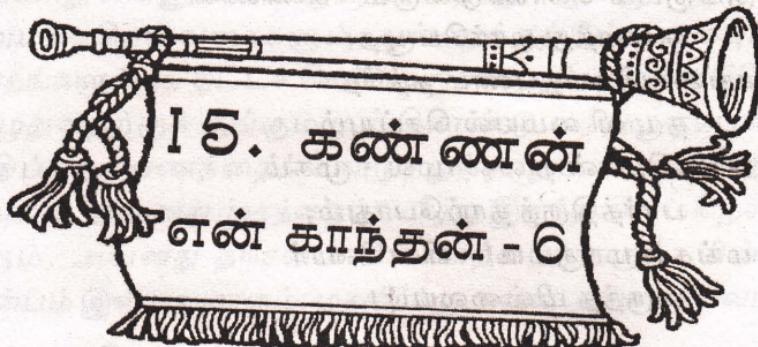
“தோழியே! கண்ணனின் ஆசைமுகம் மறந்து போனேன். இத்துயரத்தை யாரிடம் சொல்வேன்? அவனது அன்பை என் உள்ளாம் மறக்கவில்லை. ஆனால் அவனின் நினைவு முகத்தை மறந்துவிட்டேன்! கண்ணின் முன் ஒரு தோற்றம் தெரிகிறது. அதில் கண்ணனின் முழு உருவமும் இல்லை. அவனது முகம் தோற்றினால் அதில் மலர்ச் சிரிப்பைக் காணலாம். இடையீடு இல்லாமல் எப்போதும் அவனது நட்பை உள்ளாம் விரும்பியபடி உள்ளது. அவனது புகழை எப்போதும் வாயினால் உரைப்பேன். கண்கள் செய்த பாவத்தினால் இத்துயர் உண்டானது. கண்ணனின் உருவத்தை மறந்துவிட்டேன். பெண்களிடம் இதுபோல் அறியாமையும் துயரமும் முன்பு உண்டானது இல்லை!

“தேனே மறந்து வண்டும், சூரிய ஒளியை மறந்து பூவும், மழையை மறந்து பயிரும் வாழாமை போலக் கண்ணன் இன்றி வாழ இயலாது. கண்ணனின் உருவத்தை மறப்பின் இக்கண்கள் பயனில்வாகும். பார்த்து மகிழ அவனது அழகிய படமும் இல்லை. இனி வாழும் வழி எது எனத் தோழியே சொல்.”

இப்பகுதி உணர்த்தும் உண்மைகள்:

கண்ணன் இன்றி இவ்வையம் இல்லை. கண்ணன் மாயன்!

குரு

15. கண்ணன் என் காந்தன் - 6

**துலைவனான கண்ணனின் சிறப்பைப் தோழிக்குத்
தலைவி சொல்வதாக அமைந்துள்ளது. காந்தன் - நாயகன்**

கனிகள் கொண்டுதரும் - கண்ணன்

கற்கண்டு போவினிதாய்;

பனிசெய் சந்தனமும்-பின்னும்

பல்வகை அத்தர்களும்,

குனியும் வாண்முகத்தான் - கண்ணன்

குலவி நெற்றியிலே

இனிய பொட்டிடவே - வண்ணம்

இயன்ற சவ்வாதும் -

கொண்டை முடிப்பதற்கே - மணங்க

கூடு தயிலங்களும்,

வண்டு விழியினுக்கே - கண்ணன்

மையுங் கொண்டுதரும்

தண்டைப் பதங்களுக்கே - செம்மை

சார்த்துசெம் பஞ்சதரும்;

பெண்டிர் தமக்கெல்லாம் - கண்ணன்

பேசருந் தெய்வமால்

குங்குமங் கொண்டுவரும் - கண்ணன்

குழைத்து மார்பெழுத;

சங்கையிலாதபணம் தந்தே

தழுவி மையல் செய்யும்,

பங்கமொன் றில்லாமல் - முகம்

பார்த்திருந்தாற் போதும்;

மங்கள மாகுமடி! - பின்னோர்

வருத்த மில்லையடி!

3

(1-3) (ப-ரை) பனி செய் - குளிர்மைசெய்கின்ற. அத்தர், சவ்வாது, தயிலம் - நறுமணப் பொருள்கள். தண்டை - காலில் அணிவது. பதம் - பாதம். செம்மை - சிறப்பு. மார்பு எழுத - மார்பில் எழுத. சங்கை - மதிப்பு. பங்கம் - குற்றம். மங்களம் - சிறப்பு.

(வி-ரை) கனிகளுக்குக் கற்கண்டு உவமை, பொதுத் தன்மை - இனிமை. சந்தனம் குளிர்மைதருவதால் 'பனிசெய் சந்தனம் எனவும், உள்ளத்திற்கு மகிழ்ச்சி தருதலினால் 'இனிய பொட்டு' எனவும், கண்ணனிடத்திற் பெண்கள் கொண்ட அன்பை உணர்த்த 'பேசருந் தெய்வம்' எனவும் கூறினார். விழிக்கு வண்டு உவமை. பொதுத்தன்மை - நிறம். இவை உவகைச் சுவை உடையன.

கண்ணன் காந்தனாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்:
(பகுதி - 6)

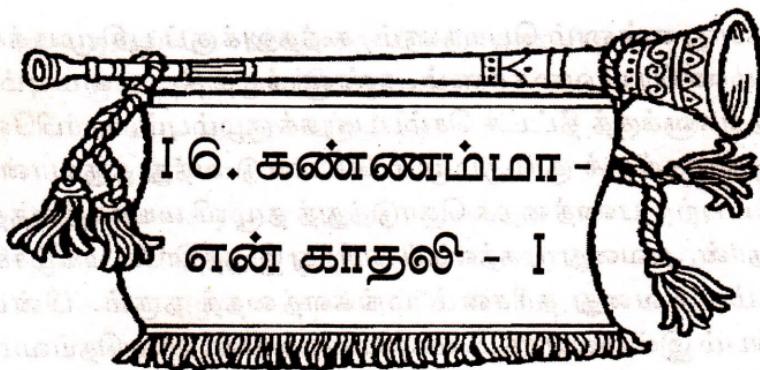
கண்ணன் கற்கண்டு போல் இனிமையான பழங்கள் கொண்டு வந்து தருவான். குளிர்மைதரும் சந்தனமும், பல்வகை நறுமண அத்தர் என்பனவும், ஒளி பொருந்திய வளைந்த நெற்றியிலே மகிழ்வைத்தரும் பொட்டை இடச்

சவ்வாது என்னும் பொருளும், கூந்தலுக்குப் பூசி முடிக்க நறுமண நெய் வகைகளும், கண்ணுக்குத் தீட்ட மையும், பாதங்களுக்குத் தீட்டச் செம்பபஞ்சக் குழம்பும், மார்பிலே எழுதுவதற்குக் குங்குமமும் கொண்டு வந்து தருவான். மதிப்பற்ற பணத்தைக் கொடுத்துத் தழுவி மயக்கத்தைத் தந்தான். அவனது முகத்தைப் பார்த்து இருந்தாலே மகிழ்ச்சி தரும். அவனது தரிசனம் மங்களத்தைத் தரும். பின்பு துன்பம் இல்லையாகும். மகளிர்க்கு அவன் அரிய தெய்வம்.

இப்பகுதி தரும் உண்மை:

கண்ணன் தேவையான அனைத்தும் கேளாமலே தந்து மகிழ்ச்சி தருவன். கண்ணன் மகளிர்க்குத் தெய்வம். கண்ணுக்கு மையும் பாதத்திற்குச் செம்பஞ்சக்குழம்பும் மார்பிற்குக் குங்குமமும் தீட்டுதல் பண்டைய வழக்கம்.

I 6. கண்ணம்மா -

என் காதலீ - I

கண்ணனைத் தன் நாயகியாக வைத்துப் பாடியது.
தலைவன்தலைவிக்குக் கூறுவதாக அமைந்தது. காட்சியில்
வியப்பு என்னும் துறை.

சுட்டும் விழிச்சுடர்/தான், - கண்ணம்மா!

குரிய சந்திரரோ? வட்டக் கரிய விழி - கண்ணம்மா!

வானக் கருமை கொல்லோ?

பட்டுக் கருந்லைப் - புடவை

பதித்த நல் வயிரம்

நட்ட நடு நிசியில் - தெரியும்

நட்சத் திரங்க ளா!

1

சோலை மல ரொளியோ - உனது

சுந்தரப் புன்னகை தான்?

நீலக் கடலலையே - உனது

நெஞ்சி வலைக ளா!

கோலக் குயி லோசை - உனது

குரலி னிமை யா!

வாலைக் குமரி யா-கண்ணம்மா!

மருவக் காதல் கொண்டேன்.

2

சாத்திரம் பேச கிறாய், - கண்ணம்மா!

சாத்திர மேதுக்கடி!

ஆத்திரங் கொண்டவர்க்கே, - கண்ணம்மா!

சாத்திர முண்டோ ஈ!

மூத்தவர் சம்மதியில் - வதுவை

முறைகள் பின்பு செய்வோம்;

காத்திருப் பேனோ ஈ - இதுபார்,

கன்னத்து முத்த மொன்று!

3

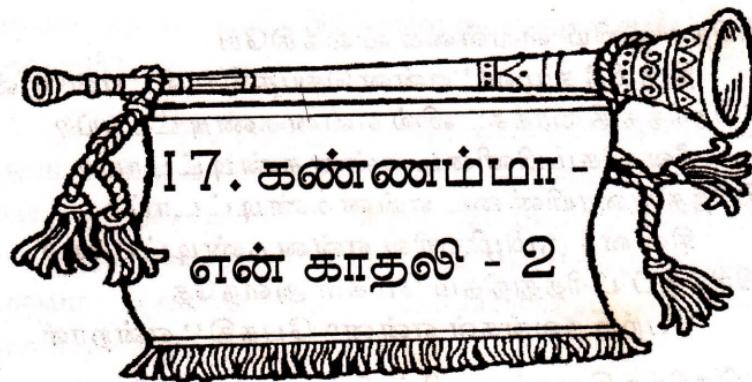
1-3. (ப-ரை) விழி - கண். சுடர் - ஓளி. சுட்டுதல் - குறிப்பிடல். புடவை பதித்த - புடவையில் பதித்த. வயிரம் - ஒன்பது வகை மணி ஒன்று. சந்தரம் - அழகு. புன்னகை = புன்னமை + நகை - சிறிய சிரிப்பு. குமரி, வாலை - இளம் பெண்: பெண் மருவுதல் - தழுவுதல். காதல் - அன்பு. சாத்திரம் - நீதி, விதி, ஏதுக்கு - எதற்கு. மூத்தவர் - முதியோர். வதுவை - திருமணம். ஆத்திரம் - கோபம். நட்ட நடுநிசி - மிக்கநடு இரவு. கோலம் - அழகு.

(வி-ரை) விழிகளுக்குச் சூரிய சந்திரரும், கண்ணின் கருமை நிறத்திற்கு வானத்தின் கருமையும், வைர மணிகளுக்கு நட்சத்திரங்களும், புன்னகைக்கு மலர்களின் ஓளியும், உள்ளத்தின் எண்ண அலைகளுக்குக் கடலின் அலைகளும், குரலுக்குக் குயிலோசையும் உவமைகள். ஆவல் மிக்கவர்க்குச் சாத்திரம் பயனற்றதாதலின் ‘சாத்திரம் உண்டோ’ எனவும், சாத்திர முறைப்படி திருமணம் புரிதல் தனக்கும் விருப்பமே என்பான் ‘மூத்தவர் சம்மதியில் வதுவை முறைகள் பின்பு செய்வோம்’ எனவும் கூறினார். ஆவல் மிகுதியை ‘ஆத்திரம்’ என்னும் சொல் குறிக்கின்றது. மூத்தவர் சம்மதியில் நடைபெறும் திருமணம் பிரமம், ஆரிடம்

முதலாயின. அன்பு முறையில் நிகழும் மணம் ‘அன்பினைந் தினை’ எனவும் ‘காந்தரவம்’ எனவும் பெயர் பெறும். சூரிய சந்தரர் - உம்மைத் தொகை. கொல் - ஐயப் பொருளில் வந்தது - ஓ- அசைநிலை. வாலைக்குமரி - இருபெயரொட்டு, ஏதுக்கு என்னும் வினா பயனில்லை என்னும் விடையைத் தந்தது. காத்திருப்பேனோ என்பதில் வரும் ஒகாரம் எதிர்மறைப்பொருள். முத்தமொன்று என்பதில் நல்கினாள் என்பது தொக்கி நின்றது. கன்னத்து = கன்னம் + அத்து. அத்து - சாரியை. ‘கண்ணம்மா’ என்னும் சொல். கண்ணனைப் பெண்ணாகக் குறித்து வரும் விளிப் பெயர். வயிரம் - மொழிமுதற் போலி. சாத்திரம் என்பது அவற்றில் உள்ள நீதி முறைகளை உணர்த்துகிறது. இப்பகுதி உவகைச் சுவை உள்ளது.

கண்ணன் கவிஞரின் காதவியாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்: (பகுதி - 1)

கண்ணம்மா! ஊடுருவிச் செல்லும் ஒளியுடைமையினால் நின் விழிகள் சூரியசந்திரர்களைப் போன்றன. அவ்விழிகளின் கரிய நிறம் கருமேகத்தின் கருமையைப் போன்றது. உனது பட்டு உடையிற் பதித்த வயிர மணிகள் நடுநிசியில் தோன்றும் வெள்ளிகளைப் போன்றன. உனது அழகிய புன்னகை சோலைகளின் ஒளியைப் போன்றது, உனது உள்ளத்தின் அலைகள் கடலின் அலைகளைப் போன்றன. உனது குரலின் இனிமை சூயிலின் குரலின் இனிமையைப் போன்றது. நீ வாலைக் குமரியை ஒத்தவள். உன்னை அடைதற்காக அன்பு கொண்டேன். நீ சொல்லும் சாத்திர முறைகள் எமக்குப்பயன்தரா. ஆத்திரம் உள்ளவர்க்கு இவை பயன்படா. முத்தவர் உடன்பாட்டின்படி பின்புதிருமணம் புரிவோம். ஆனால் அதுவரை காத்திருத்தல் இயலாது.

I 7. கண்ணம்மா -
என் காதலீ - 2

துலைவன் தலைவிக்குக் கூறியதாக அமைந்தது.
பின்வந்து நின்று கண் மறைத்தல் என்னும் துறை.

மாலைப் பொழுதிலொரு மேடை மிசையே

வானையும் கடலையும் நோக்கி யிருந்தேன்;

மூலைக் கடவினையவ் வான வளையம்

முத்தமிட் டேதழுவி முகிழ்த்தல் கண்டேன்;

நீல நெருக்கிடையில் நெஞ்சு செலுத்தி,

நேரங் கழிவ திலும் நினைப் பின்றியே

சாலப் பலபல நற்பகற் கனவில்

தன்னை மறந்தலயந் தன்னில் இருந்தேன். 1

ஆங்கப் பொழுதிலென் பின்பு றத்திலே,

ஆள்வந்து நின்றை எதுகண் மறைக்கவே,

பாங்கினிற் கையிரண்டுந் தீண்டி யறிந்தேன்

பட்டுடை வீசுகமழ் தன்னி லறிந்தேன்;

ஓங்கிவரு முவகை யூற்றி லறிந்தேன்;

ஒட்டுமி ரண்டுளத்தின் தட்டி லறிந்தேன்;

“வாங்கி விடடிகையை யேடி கண்ணம்மா!

மாய மெவரிடத்தில்?’’ என்று மொழிந்தேன். 2

சிரித்த ஒலியில் வவள்கை விலக்கியே

திருமித் தழுவி ‘என்ன செய்திசொல்’ என்றேன்;
‘நெரித்த திரைக்கடவில் என்ன கண்டிட்டாய்?

நீல விசம் பினிடை என்ன கண்டிட்டாய்?

திரித்த நுரையினிடை என்ன கண்டிட்டாய்?

சின்னக் குமிழிகளில் என்ன கண்டிட்டாய்?

பிரித்துப் பிரித்துநிதம் மேகம் அளந்தே

பெற்ற நலங்கள் என்ன? பேசுது’ என்றாள். 3

‘நெரித்த திரைக்கடவில் நின்முகங் கண்டேன்;

நீல விசம் பினிடை நின்முகங் கண்டேன்;

திரித்த நுரையினிடை நின்முகங் கண்டேன்;

சின்னக் குமிழிகளில் நின்முகங் கண்டேன்;

பிரித்துப் பிரித்துநிதம் மேகம் அளந்தே

பெற்றதுன் முகமன்றிப் பிறிதொன் றில்லை;
சிரித்த ஒலியினி ஹன்கை விலக்கியே,

திருமித் தழுவியதில் நின்முகங் கண்டேன்.’’ 4

1. (ப-ரை) மூலை - ஒருபுறம். வளையம் - வட்ட வரை. முகிழ்த்தல் - தோன்றுதல். நெருக்கு - நெருக்கம். சால - மிக. லயம் - ஒருமைப்பாடு. பகற்கனவு - கற்பனை கண்ணம்மா - பராசக்தி.

(வி-ரை) ‘வானையும் கடலையும் நோக்கி இருந்தேன்’ என்பதனால் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளில் உள்ளம் ஈடுபட்டிருந்ததையும், ‘சாலப் பற்பல நற்பகற் கனவு’ என்பதனால் கற்பனைத் திறனையும், ‘முத்தமிட்டே முகிழ்த்தல் கண்டேன்’ என்பதனால் அந்நிகழ் வுகளிலிருந்து உண்மை காணும் இயல்பினையும் உணர்த்தினார். வானமும் கடலும் தழுவுதல் போல யானும் நீயும் தழுவுதல் வேண்டும் என்பது குறிப்புரை. லயம் - வடசொல். இறை சக்தியே கண்ணனாகவும் உள்ளது

என்பார். ‘அரியலாற் தேவியில்லை ஜயாறனார்க்குகே’ (அப்பார் தேவாரம்).

2. (ப-ரை) ஆங்கு - அங்கு. பாங்கு - பக்கம். கமழ் - மணம். உவகை - மகிழ்ச்சி. ஊற்று - ஊற்றுநீர். ஒட்டுதல் - பொருந்துதல். உளம் - உள்ளம். தட்டுதல் - தீண்டுதல். வாங்குதல் - எடுத்தல். மாயம் - ஏமாற்றுகை. ஆள் - மனித உருவம்; (கண்ணம் மா). கையிரண்டும் - கைகள் இரண்டினாலும்.

(வி-ரை) தீண்டியவர் யார் என்பதை அறிந்த முறையினை இச்செய்யுளிற் கூறுகின்றார். மாயம் ‘எவரிடத்தில்’ என்னும் வினா கண்மறைத்து நிற்பதை விடும்படி உணர்த்திற்று. கமழ் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

3. (ப-ரை) திருமி - திரும்பி. விசம்பு - ஆகாயம். திரித்தநுரைத்த. நிதம் - நாள்தோறும். நலம் - நன்மை. ஓலியில் - ஓலியினால். அளத்தல் - அவதானித்தல். பிரித்தல் - வகுத்தல்.

(வி-ரை) ‘என்ன’ என்பது வினா. பேசுதி - முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று. திரைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தொடர்தலின் ‘நெறித்த’ எனவும், திரிபோல நுரை வெண்ணிறம் உடைமையால் ‘திரித்த’ எனவும் கூறினார். திரித்த, சின்ன என்னும் அடைகள் முறையே நுரை, குழிழ் ஆகியவைகளின் நுண்மையையும், பிரித்து என்னும் சொல் அடுக்கு சிந்தனையின் திறனையும் உணர்த்துவன.

4. (ப-ரை) பிறிது - வேறு.

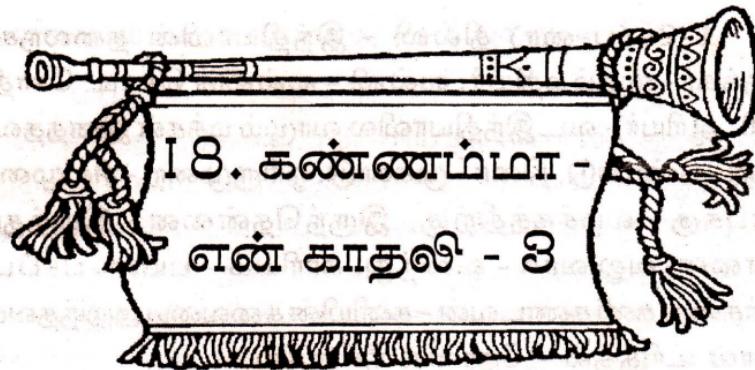
(வி-ரை) ‘என்ன கண்டாய்’ என்னும் வினாவுக்குக் கண்ணம் மா கூறிய விடையை இச்செய்யுள் உணர்த்து கின்றது. இப்பகுதி உவகைச்சுவை உள்ளது.

கண்ணன் காதலியாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்: (பகுதி - 2)

“மாலை நேரத்திலே வானத்தையும் கடலையும் அவதானித்த படிஒரு மேடையின்மேல் இருந்தேன். கடலினை வானம் முத்தமிட்டுத் தழுவிய மகிழ்வதைக் கண்டேன். அந்தத் தழுவுதலில் உள்ளத்தை விட்டு மிகப் பல பல கற்பனைகள் செய்து நேரம் கழிவதையும் என்னையும் மறந்து, ஒருமை நிலையில் இருந்தேன். அப்பொழுது அந்த இடத்திற் பின்புறமாக ஒர் ஆள் வந்து என் கண்களை மறைத்தார். பக்ஞகளிற் கைவிட்டுத் தொட்டதினாலும், உடுத்திருந்த பட்டு உடையின் நறுமணத்தினாலும், மிக்குவரும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினாலும், இரு உள்ளங்களின் ஒருமையினாலும், கண்களைப் பொத்தியவர் யாரென அறிந்தேன்.

‘கண்ணம் மா! பொத்திய கையை எடுத்துவிடு. இத்திறமையை என்னிடத்திலா காட்டுகிறாய்?’ என்று கூறினேன். சிரிப்பின் இடையே அவளது கைகளை விலக்கித் திரும்பி நின்று என்ன செய்தி சொல் எனக் கேட்டேன். ‘நெருங்கிய திரைகளையுடைய கடலில் என்ன கண்டாய், நீல விசும்பில் யாது கண்டாய். வெண்ணிற நுரைகளிலும் சிறிய குழியிகளிலும் யாது கண்டாய். மேகங்களை, வகுத்துப் பார்த்துக் கண்ட நன்மை எது? சொல்’ என்றேன்.’

“திரைகள் நெருங்கிய கடலிலும், நீல வானத்திலும், வெண் நுரையிலும், சிறிய நீர்க்குழியிகளிலும் உனது முகத்தையே கண்டேன், மேகங்களை நாள்தோறும் வகுத்து அவதானித்தபோதும் உனது முகமே அங்கு தோன்றியது. வேறு எதனையும் அங்கு காணவில்லை. சிரிப்பின் இடையே கைகளை விலக்கித் திருப்பியபோதும் உனது முகமே கண்டேன்.”

I 8. கண்ணம்மா -

என் காதலீ - 3

துலைவன் துலைவிக்குக் கூறியதாக அமைந்தது.
துறை - முகத்திரை களைதல் (மெய் தொட்டுப் பயிறல்)

தில்லித் துருக்கர் செய்த வழக்கமல! - பெண்கள்

திரையிட்டு முகமலர் மறைத்து வைத்தல்;

வல்லி யிடையினையும் ஒங்கி முன்னிற்கும் - இந்த

மார்பையும் மூடுவது சாத்திரங் கண்டாய்;

வல்லி யிடையினையும் மார்பி ரண்டையும் - துணி

மறைத்தத னாலழுகு மறைந்த தில்லை;

சொல்லித் தெரிவ தில்லை மன்மதக்கலை - முகச்

சோதி மறைத்து மொரு காதலிங் குண்டோ? 1

ஆரியர் முன்னெறிகள் மேன்மை யென்கிறாய் - பண்டை

ஆரியப் பெண்களுக்குத் திரைகள் உண்டோ?

ஓரிரு முறைகண்டு பழகிய பின் - வெறும்

ஓப்புக்குக் காட்டுவதிந் நான் மென்னால்?

யாரிருந் தென்னை யிங்கு தடுத்திடுவார் - வலு

வாக முகத்திரையை அகற்றி விட்டால்?

காரிய மல்லையடி வீண்ப சப்பிலே - கனி

கண்டவன் தோலுரிக்கக் காத்திருப்பனோ? 2

1-2. (ப-ரை) தில்லி - இந்தியாவின் தலைநகர். துருக்கர் - முகம் மதியர். வல்லி - வல்லிக் கொடி. சோதி-ஒளி. ஆரியர் - வட இந்தியாவில் வாழும் மக்கள் இனத்தவர். நெறி - பண்பாடு, திரை - முக்காடு. ஓரிருமுறை - சிலமுறை. ஒப்புக்கு - வழக்கத்திற்கு, இருந்தென்னென - இருந்து + என்னென. வலுவாக - வலிந்து, காரியம் - பயன். பசப்பு - வார்த்தை. கனி கண்டவன் - கனியின் சுவையை அறிந்தவன். தோல் உரித்தல் - தோலை நீக்குதல்.

(வி-ரை) முக்காடு இட்டு முகத்தை மறைத்தல் இடையில் வந்த வழக்கம் என்பான் ‘தில்லித் துருக்கர் செய்த வழக்கம்’, ‘ஆரியப் பெண்களுக்குத் திரைகள் உண்டோ?’ எனவும், அன்புள்ளார் மாட்டுக் காட்டும் நாணம் பயனற்று என்பான் ‘பழகியபின் வெறும் ஒப்புக்குக் காட்டுவது இந்நாணம்’ எனவும், முக்காடு இடுவதனால் அழகு மறையாது என்பான் ‘துணி மறைத்ததனால் அழகு மறைத்ததில்லை’ எனவும், வார்த்தையினால் பயன் இல்லை என்பான் ‘காரியம் இல்லை வீண்பசப்பிலே’ எனவும் கூறினார். முகமலர் - உருவக அணி. வல்லி இடை - உவமையணி. மார்பு - ஆகு பெயர். காட்டுவது - தொழிற் பெயர். ஓகாரங்கள் - எதிர் மறைப் பொருளைத் தருவன. கனி கண்டவன் தோலுரிக்குமளவும் பார்த்திரான். உடனே அருந்துவன். அதுபோல உபசார வார்த்தைகள் முடியும் வரை பொறுத்திருத்தல் இயலாது. உனது அழகை அருந்த வேண்டும் என்பதாம். கனி அவனையும், தோல் உபசாரச் சொற்களையும் குறிப்பன. இஃது ஒட்டனி.

இப்பகுதி உவகைச் சுவையடையது.

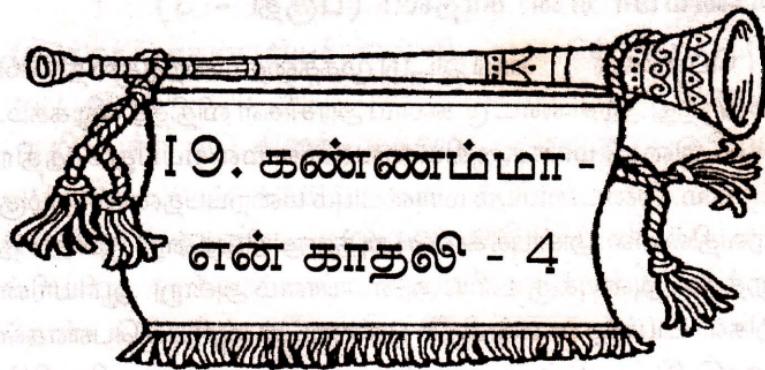
கண்ணம்மா என் காதலி: (பகுதி - 3)

பெண்கள் காடு இட்டு முகத்தை மறைத்தல் தில்லி நகரிலிருந்து அரசாண்ட முகலாய அரசர்கள் விதித்த வழக்கம். அழகிய இடை, மார்பு ஆகியவைகளை மறைப்பது சாத்திர முறைமை. இடையையும் மார்பையும் மறைப்பதனால் அழகு மறைவதில்லை. அன்புக்கலை படித்து அறிவுதன்று. முகத்தை மறைத்தல் அன்புக்கு உரிய அடையாளம் அன்று. ஆரியரின் நெறிகள் உயர்ந்தன என்கிறீர். பண்டைய ஆரியப் பெண்கள் முக்காடு இட்டதில்லை. ஓரிருமுறை கண்டு பழகியபின் வெறும் ஒப்புக்கும் காட்டுவதாகும் இந்நாணம் வலிந்து உனது முக்காட்டையான் அகற்றினால் என்னை எவரும் தடுத்தல் இயலாது. வீண் சொற்களில் பயன் இல்லை. கனிகண்டவன் தோலுரிக்கும் நேர அளவுவரை பொறுத்து இரான். உடனே உண்பான்.

இப்பகுதி தரும் உவமைகள்:

1. ஆரியர் நெறி உயர்ந்தது. பெண்கள் முக்காடு இடல் பண்டைய ஆரியரிடம் இருக்கவில்லை. முகலாய மன்னர் காலத்தில் வந்த வழக்கம். உடலை மறைத்தலினால் அழகு மறையாது. அன்பு நிலையில் சொற்கள் பயனில். பொறுத்திரான் உடனே அதனை அடைவான்.

துலைவன் தலைவிக்குக் கூறியது. நாணிக் கண்
புதைத்தல் என்னும் துறை,

— மன்னர் குலத்தினிடைப் பிறந்தவளை - இவன்
மருவ நிகழ்ந்ததென்று நாண முற்றதோ?
சின்னஞ் சிறுகுழந்தை யென்ற கருத்தோ? - இங்கு
செய்யத் தகாத செய்கை செய்தவருண்டோ?
வள்ள முகத்திரையைக் களைந்தி டென்றேன்-நின்றன்
மதங்கண்டு துகிலினை வலிதுரிந்தேன்
என்ன கருத்திலெடி கண்புதைக்கிறாய்? - எனக்
கெண்ணப் படுவதில்லை யேடி கண்ணம்மா! 1
கன்னி வயதிலுனைக் கண்டதில்லையோ? - கண்னங்
கன்றிச் சிவக்கமுத்த மிட்ட தில்லையோ!
அன்னிய மாகநம் மூள் எண்ணுவதில்லை - இரண்
டாவியுமொன்றாகுமெனக் கொண்டதில்லையோ?
பன்னிப் பலவுரைகள் சொல்லுவ தென்னே? - துகில்
பறித்தவள் கைபறிக்கப் பயங்கொள்வனோ?
என்னைப் புறமெனவுங் கருதுவதோ? - கண்கள்
இரண்டினில் ஒன்றையொன்று கண்டு
வெள்குமோ? 2

நாட்டினிற் பெண்களுக்கு நாயகர் சொல்லும் - சுவை
நெந்தபழங்கதைகள் நானுரைப்பதோ?

பாட்டுஞ் சுதியு மொன்று கலந்திடுங்கால் - தம்முட
பன்னி யுபசரணை பேசுவதுண்டோ?

நீட்டுங் கதிர்களாடு நிலவு வந்தே - விண்ணை
நின்று புகழ்ந்து விட்டுப் பின்மருவுமோ?

மூட்டும் விறகினையச் சோதி கவ்வங்கால் - அவை
முன்னுப்பாரவகை மொழிந்திடுமோ? 3

சாத்திரக்காரரிடம் கேட்டு வந்திட்டேன்; - அவர்
சாத்திரஞ் சொல்லியதை நினக்குரைப்பேன்;

நேற்று முன்னாளில் வந்த உறவன்றல! - மிக
நெடும்பண்டைக் காலமுதல் தேர்ந்து வந்ததாம்.

போற்றுமிராமனை முன்புதித்தனை, - அங்கு
பொன்மிதிலைக் கரசன் பூமடந்தை நான்; கண்ணன்
ஊற்றமு தென்னவொரு வேய்ந்குழல் கொண்டோன்.

உருவம் நினக்கமையப் பார்த்தன் அங்குநான் 4

முன்னை மிகப்பழமை யிரணியனாம் - எந்தை
மூர்க்கந் தவிர்க்க வந்த நரசிங்கன் நீ

பின்னையொர் புத்தனை நான் வளர்ந்திட்டேன் - ஒளிப்
பெண்மை அசோதரையென்றுன்னையெய்தினேன்.

சொன்னவர் சாத்திரத்தில் மிக வல்லவர் காண்; - அவர்
சொல்லிற் பழுதிருக்கக் காரணமில்லை;

இன்னுங் கடைசிவரை ஓட்டிருக்குமாம் - இதில்
ஏதுக்கு நானுமற் றுக்கண் புதைப்பதே? 5

1. (ப-ரை) மதம் - செருக்கு. எண்ணப்படுதல் -
நினைவிக்கப்படுதல், துகில் - உடை. புதைத்தல் - மறைத்தல்.

(வி-ரை) முகத்திரை இடற்குக் காரணத்தை இச்செய்யுள்கற்பிக்கின்றது. இடை - ஏழங்கருபு. ஒகாரங்கள்-வினாப் பொருளன.

2. (ப-ரை) கன்றுதல் - காயமுறல். அன்னியம் - வேறுபாடு. ஆவி - உயிர். பன்னுதல் - உரைத்தல். புறம் - வேறு. கருதல் - நினைத்தல். வெள்குதல் - நாணுதல்.

(வி-ரை) அன்பு நிலையில் இருவரும் ஒருவரே என்பதனை பாடல் வலியுறுத்துகிறது,

ஒகாரம் முதல் மூன்றும் வினா; பின் மூன்றும் எதிர்மறை.

3. (ப-ரை) நாயகர் - தலைவர். நெநந்த - கனிந்த. சுதி-தாளம், உபசாரணை - உபசாரம். கவ்வுதல் - பற்றுதல்.

(வி-ரை) பாட்டும் சுதியும் கலத்தல், நிலவு வின்னை மருவுதல், விறகினைச் சோதி கவ்வுதல் என்பன தலைவனும் தலைவியும் ஒன்றாதலை விளக்குவதற்கான எடுத்துக்காட்டு உவமைகள். அன்பு உண்டாகுமாயின் உபசாரச் சொற்கள் பயனில் என்பதாம். ஒகாரங்கள் - எதிர் மறை. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு நாணம் உறலாகாது என்பான் ‘கண்கள் இரண்டில் ஒன்றை ஒன்று கண்டு வெள்குமோ’ என்றார். இருவருக்கும் இரு கண்களும் உவமை.

4. (ப-ரை) பூ மடந்தை - அழகிய பெண் (சீதை,) பார்த்தன் - அருச்சுனன். பொன் - செல்வம். மிதிலைக்கு அரசன் - சனகன்.

(வி-ரை) இருவர்க்கும் உள்ள அன்பு மிகத் தொன்மையானது என்பதை இச் செய்யுள்களின்கண் விளக்கிக் கூறினார். முன்னாள் - முன் + நாள் ‘னலமுன்

றளவும் ணனமுன் டணவும் ஆகும் தக்கன் ஆயுங்காலே’
(நன்; சூத்) இதில் இராமன், கண்ணன் ஆகிய அவதாரங்கள்
குறிப்பிடப்பட்டுள.

5. (ப-ரை) மூர்க்கம் - கொடுமை. நரசிங்கன் - பாதி
மக்கள் உருவும் பாதி சிங்க உருவும் கொண்ட ஓர் உருவும்.
பழுது - தவறு. ஒட்டு - தொடர்பு. அசோதரை-புத்தர் துறவு
பெறு முன் அவரின் மனைவியாக இருந்தவள். கடைசிவரை-
உலகு உள்ளளவும்.

(வி-ரை) இதில் நரசிங்கம், புத்தர் ஆகிய அவதாரங்கள்
குறிப்பிடப்பட்டுள. இருவர்க்கும் உள்ள அன்பு தொடக்கமும்
முடிவும் இல்லாதது என்பதை உணர்த்தினார். ஆதலின் நாணம்
உறுதற்கும் கண் புதைத்தற்கும் காரணம் இல்லை என்பதாம்.
இரணியன் மிக்க தவத்தினால் அழியாவரம் பெற்றவன்.
அனைவரும் தன்னையே வணங்க வேண்டுமெனக் கட்டளை
இட்டவன். மனிதரையும் தேவரையும் கொடுமைப்
படுத்தியவன். இவனது மகன் இவனது கட்டளையை ஏற்க
மறுத்தான். எனவே மகனுக்குக் கொடுமை பல செய்தான்.
திருமால் நரசிங்க உருவமாகி இரணியனைக் கொன்றார்.

இப்பகுதி உவமைச் சுவை உள்ளது.

கண்ணம்மா என் காதலி: (பகுதி - 4)

“மன்னர் குலத்தில் பிறந்த கண்ணம்மாவை இவன்
மருவுதல் தகாதென நாணினையோ? சின்னம் சிறு குழந்தை
என நினைத்தனையோ? செய்யத்தகாத செயல்களைச்
செய்தவர் உள்ளனரோ? ‘அழகிய முகத்தை மறைக்கும்
முக்காட்டினை நீக்கு’ என்றேன். நீ அதனைச் செய்யாததினால்
வலிந்து திரையை நீக்கினேன். எதற்காக நீ கண்களைக்

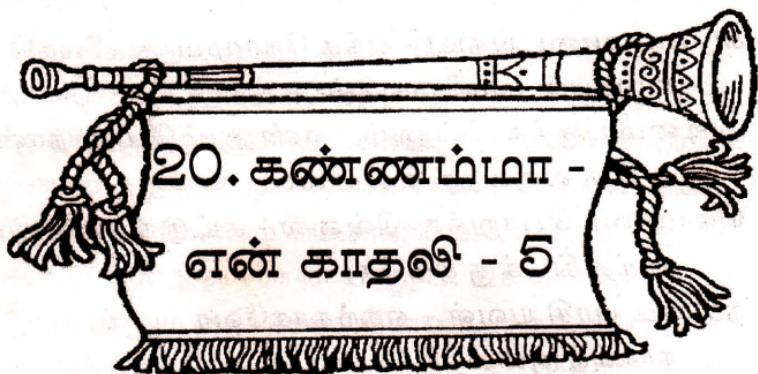
கைகளினால் மறைத்திருக்கிறாய்? நீ கண் புதைப்பதன் காரணம் விளங்கவில்லையே!

இளம் வயதில் உன்னைக் கண்டிருக்கிறேன். அப்போது உனது கண்ணம் சிவக்கும்படி முத்தம் இட்டிருக்கிறேன். அப்போது இருவரும் வேறானவர் என நாங்கள் என்னிய தில்லை, இருவர் உயிரும் ஒன்று எனவே என்னினோம். பல சொற்களை மீண்டும் சொல்லிப் பயன் இல்லை. உடையையும் கைகளையும் நீக்க யான் அஞ்சமாட்டேன். என்னை அந்நியன் என நினையாதே. இரு கண்களும் ஒன்றை ஒன்று கண்டு நாணம் உறா.

நாட்டிலே பெண்களுக்கு அவர்கள் நாயகர் சொல்வது போலப் பழங்கதைகள் நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. பாட்டும் தாளமும் ஒன்று சேர்ந்தால் அவைகளுக்கு இடையில் உபசாரங்கள் சொல்வது பயனற்றது. கதிர்களுடன் நிலவு வந்து வானத்தைப் புகழ்ந்த பின் அதனை மருவுவதில்லை. விறகினைத்தீபற்றிய பின் உபசாரங்களைச் சொல்வதில்லை.

சாத்திரக்காரரிடம் கேட்டேன். அவர் சொல்லிய வைகளைச் சொல்லுகின்றேன். எங்கள் உறவு அண்மையில் வந்த உறவு அன்று, மிகத் தொன்மையானது, இராமனாக நீபிறந்தபோது யான் சீதையாகப் பிறந்தேன். நீ கண்ணனாகப் பிறந்தபோது நான் பார்த்தனாகப் பிறந்தேன்.

பழங்காலத்தில் இரண்ணியன் என்பவனது மூர்க்கத்தை நீக்குவதற்கு நாசிங்கமாக நீ தோன்றினாய். யான் புத்தனாகப் பிறந்தபோது யசோதரையாக நீ பிறந்தாய். சொன்னவர் சாத்திரத்தில் வல்லவர். அவர் சொல் பழுதாகாது. மேலும் இருவருக்கும் தொடர்பு இருக்கும். ஆதலின் எதற்காக நாணமுற்றுக் கண்ணைப் புதைக்கின்றாய்?

துலைவன் குறியிடம் தவறி ஆற்றாமையற்றுத்
தனக்குள் கூறியதாகவும் அமைந்தது.

தீர்த்தக் கரையினிலே - தெற்கு மூலையில்
செண்பகத் தோட்டத்திலே
பார்த்திருந்தால் வருவேன் - வெண்ணிலாவிலே
பாங்கியோடென்று சொன்னாய்
வார்த்தை தவறிவிட்டாய் - அடி கண்ணம்மா!
மார்பு துடிக்கு தடை!
பார்த்த விடத்திலெல்லாம் - உன்னைப் போலவே
பாவை தெரிய தடை!

மேனி கொதிக்கு தடை - தலை சுற்றியே
வேதனை செய்கு தடை!

வானி விடத்தை யெல்லாம் - இந்த வெண்ணிலா
வந்து தழுவது பார்!

மோனத் திருக்கு தடை! இந்த வையகம்
மூழ்கித் துயிலினிலே,

நானொருவன் மட்டிலும் - பிரி வென்பதோர்
நரகத் தழுவுவதோ?

1

2

கடுமை யடையதடை! - எந்த நேரமும்
 காவலுன் மாளிகையில்;
 அடிமை புகுந்த பின்னும் - எண்ணும் போது நான்
 அங்கு வருவதற் கில்லை;
 கொடுமை பொறுக்க வில்லை - கட்டுங் காவலும்
 கூடிக் கிடக்கு தங்கே;
 நடுமை யரசி யவள் - எதற்காகவோ
 நாணிக் குலைந்திடுவாள்.

3

கூடிப் பிரியாமலே - ஓரி ராவெலாம்
 கொஞ்சிக் குலவியங்கே,
 ஆடி விளை யாடியே, - உன்றன் மேனியை
 ஆயிரங் கோடி முறை
 நாடித் தழுவி மனக் - குறை தீர்ந்து நான்
 நல்ல களி யெய்தியே,
 பாடிப் பரவசமாய் - நிற்கவே தவம்
 பண்ணிய தில்லை யடி!

4

1-4 (ப-ரை) தீர்த்தம் - நீர். பாங்கி - தோழி. பாவை-
 உருவம். மோனம் - மெளனம். நகரம் - துன்பம். கட்டு -
 கட்டுப்பாடு. நடுமை - நடுநிலைமை. குலைதல் - ஒதுங்குதல்.
 கொஞ்சிக் குலவுதல் - மகிழ்தல். களி - மிக்க மகிழ்ச்சி.
 பரவசம் - ஆனந்தம். பண்ணுதல் - செய்தல். தவம் -
 நல்வினை.

(வி-ரை) 'தீர்த்தக் கரையினில்... வருவென்' என்பது
 குறியிடம் கூறல். 'வார்த்தை தவறிவிட்டாய்' என்பது
 குறியிடம் தவறியதை உணர்த்திற்று. மார்பு துடிக்குதடி,
 பார்த்தவிட மெல்லாம் உன்னைப் போல் பாவை தெரியுதடி,

மேனி கொதிக்குதடி, தலைசுற்றி வேதனை செய்யுதடி, நானோருவன் மட்டிலும் பிரிவென்பதோர் நரகத்துழல்வதோ என்பன அவரது ஆற்றாமையை உணர்த்துவன். ஆற்றாமையின் மிகுதியினால் அத்துன்பத்தை நரகத்துன்பமாகக் கூறினார். ‘வானிவிடத்தை யெல்லாம் வெண்ணிலவு வந்து தழுவுதுபார்’ எனக் கூறியமை இதுபோல யானும் உன்னைத் தழுவ வேண்டும் என்னும் குறிப்பைக் கொண்டிருத்தலின் இஃது ஒட்டணி (பிறிது மொழிதல் அணி). கட்டுக்காவலின் மிகுதியினால் ‘கொடுமை பொறுக்கவில்லை’ என்றார். கூடிப்பிரியாமை, கொஞ்சிக் குலவுதல், மேனி ஆயிரங்கோடிமுறை தழுவுதல், நல்ல களி எய்தல், பாடிப்பரவசமாதல் என்பன அவரின் அன்பு மிகுதியை உணர்த்துவன். இவை கிடையாமைக்குக் காரணம் யான் ‘தவம் பண்ணியதில்லை’ என்றார். மார்பு - ஆகுபெயர்.

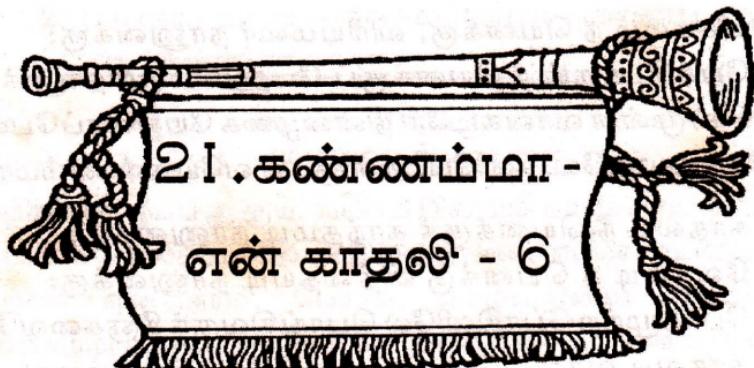
இப்பகுதி அவலச் சுவையை உணர்த்துகிறது.

கண்ணம்மா காதலியாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்:
(பகுதி - 5)

‘தீர்த்தக்கரையில் செண்பகத்தோட்டத்தில் தெற்கு மூலையில் வெண்ணிலவில் இரு; தோழியுடன் வருவேன் என்றாய். நீ வரவில்லை. சொன்ன சொல் தவறிவிட்டாய், உள்ளம் துடிக்கிறது. பார்த்த இடமெல்லாம் உன்னைப் போல் உருவம் தெரிகிறது. உடலில் வெம்மை மிகுந்துவிட்டது. தலை சுழன்று வேதனை செய்கிறது. வான வெளியை வெண்ணிலவு தழுவி மகிழுகிறது. இந்த உலகம் ஆனந்த மகிழ்வு எதியுள்ளது. யான் ஒருவன் மட்டும் இவ்வாறு நரகத்துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமா? எந்த நேரமும்

உன்னு மாளிகையிலே கட்டும் காவலும் மிகக்கடுமையாக உள்ளன. உள்ளே யான் வர இயலாது. இந்தக் கொடுமையைப் பொறுக்க இயலாது. நடு நிலைமையுள்ள தலைவி எதற்காக நாணமுற்று உள்ளே இருக்கிறாள். அவனை யான் பிரியாமல் இருக்கவேண்டும். அவனை கூடிக்குழாவி மகிழ்வேண்டும். எனது உள்ளத்தின் குறைகள் யாவும் நீங்கவேண்டும். பாடிப்பரவி ஆனந்தம் அடையவேண்டும். இவைகிடைத்தற்கு யான் தக்க நல்வினை முன் செய்திலேன் போலும்.'

2 I .கண்ணம்மா -

என் காதலீ - 6

தலைவன் தலைவியின் நலம் பாராட்டல் என்னும் துறை

பாயுமொழி நீ எனக்குப் பார்க்கும் விழி நானுனக்கு;
தோயும் மது நீ யெனக்குத் தும்பியடி நானுனக்கு;
வாயுரைக்க வருகுதில்லை வாழிநின்றன் மேன்மையெல்லாம்;
தூயசுடர் வாளெனாளியே! சூறையமுதே! கண்ணம்மா! 1

வீணையடி நீ எனக்கு மேவும் விரல் நானுனக்கு; வு
ழுணும் வடம் நீ யெனக்கு, புது வயிரம் நானுனக்கு
கானுமிடந் தோறு நின்றன் கண்ணி ளெரளி வீசுதா;
மாணுடைய பேரரசே! வாழ்வு நிலையே! கண்ணம்மா! 2

வானமழை நீ யெனக்கு, வண்ணமயில் நானுனக்கு;
பானமடி நீ எனக்குப் பாண்டமடி நானுனக்கு;
ஞானவொளி வீசுதடி, நங்கை நின்றன் சோதிமுகம்;
ஊனமறு நல்லமுகே! ஊறுசுவையே! கண்ணம்மா! 3

வெண்ணிலவு நீ யெனக்கு, மேவுகடல் நானுனக்கு
பண்ணுசுதி நீயெனக்கு, பாட்டினிமை நானுனக்கு
எண்ணியெண்ணிப் பார்த்திடிலோர் எண்ணமிலை
நின்சுவைக்கே;
கண்ணின் மணிபோன்றவளே! கட்டியமுதே! கண்ணம்மா! 4

வீசுகமழ் நீ யெனக்கு, விரியமலர் நானுனக்கு;
பேசுபொருள் நீ யெனக்குப் பேணுமொழி நானுக்கு;
நேசுமுள்ள வான்சுட்டரே! நின்னழகை யேதுரைப்பேன்?
ஆசைமதுவே, கனியே, அள்ளு சுவையே கண்ணம்மா! 5

காதலடி நீ யெனக்குக் காந்தமடி நானுனக்கு;
வேதமடி நீ யெனக்கு வித்தையடி நானுனக்கு;
போதமுற்ற போதினிலே பொங்கிவருந் தீஞ்சவையே!
நாதவடி வானவளே; நல்லவுயிரே கண்ணம்மா! 6

நல்லவுயிர் நீ யெனக்கு, நாடியடி நானுனக்கு;
செல்வமடி நீயெனக்கு சேமநிதி நானுனக்கு;
எங்லையற்ற பேரழகே! எங்குநிறை பொற்சுட்டரே!
மூல்லை நிகர் புன்னகையாய்! மோதுமின்பமே!
கண்ணம்மா! 7

தாரையடி நீ யெனக்குத் தண்மதியம் நானுனக்கு;
வீரமடி நீ யெனக்கு, வெற்றியடி நானுனக்கு;
தாரணியில் வானுலகில் சார்ந்திருக்கும் இன்பமெலாம்
இருருவமாய்ச் சமைத்தாய்! உள்ளமுதே! கண்ணம்மா! 8

1. (ப-ரை) பாய்தல் - பரவுதல், தோய்தல் - கலத்தல்.
மது - தேன். தும்பி - வண்டு. வருகுதில்லை-எழவில்லை.
சுறை - சுழல்காற்று.

(வி-ரை) ஓளியும் மதுவும் கண்ணம்மாவுக்கும், விழியும்
தும்பியும் புலவருக்கும் உவமைகள். வாளெனாளி - சுறையமது
என்பன உருவகங்கள். கண்ணம்மாவினால் வரும் மகிழ்ச்சி
அளவிடற்கு அரியது ஆதலின் ‘வாய்வரக்க வருகுதில்லை’
என்றார்.

2. (ப-ரை) வடம் - மாலை. மாண் - மாண்பு.

(விரை) வீணை, வடம் என்பன கண்ணம்மாவுக்கும், விரல் - வயிரம் என்பன புலவருக்கும் உவமைகள். கண்ணம்மா தரும் மகிழ்ச்சி வீணையின் இசை தரும் மகிழ்ச்சிக்கு ஒப்பு ஆகும். வயிரம் இல்வழி வடம் சிறப்பைப் பெறாமை போலத் தலைவன் இல்வழி கண்ணம்மா சிறப்பைப் பெறாள் என்பதாம். பேரரசு, வாழ்வுநிலை என்பன கண்ணம்மாவுக்கு உருவகங்கள். அவன் இல்வழி தன் வாழ்வு இல்லையாகும் ஆதலின் 'பேரரசே வாழ்வு நிலையே' என அவளைக் கூறினார்.

3. (ப-ரை) பானம் - நீர். பாண்டம் - பாத்திரம். ஊனம் - குறை.

(விரை) மழை - பானம் என்பன கண்ணம்மாவுக்கும், மயில் - பாண்டம் என்பன புலவருக்கும் உவமைகள். மழை மயிலுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தல் போலக் கண்ணம்மா புலவருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கின்றாள். பாண்டம் இல்வழி நீர் நிற்றல் இல்லாமை போலத் தலைவன் இல்வழி தலைவி பயனற்றவள் ஆவள் என்பதாம். நல்லழகு, ஊறு சுவை என்பன கண்ணம்மாவுக்கு உருவகங்கள். அழகின் மிகுதியினால் கண்ணம்மாவின் முகத்தைச் சோதிமுகம் எனக் கூறினார்.

4. (ப-ரை) பண்ணுதல் - உண்டாகுதல். சுதி - தாளம். எண்ணம் - நினைவு. கட்டி - கற்கண்டு.

(விரை) நிலவு - சுதி என்பன கண்ணம்மாவுக்கும், கடல் - பாட்டு என்பன புலவருக்கும் உவமைகள், நிலவினாற் கடல் பொங்குதல் போலக் கண்ணம்மாவினாற் புலவர்

மகிழ்ச்சிறார். சுதி பாட்டுக்கு இனிமை கொடுத்தல் போலக் கண்ணம் மா புலவருக்கு இனிமை கொடுக்கிறாள். கண் புலவருக்கும், மணி கண்ணம் மாவுக்கும் உவமைகள். அழுது கண்ணம் மாவுக்கு உவமை.

5. (ப-ரை) கமழ் - வாசனை. வான்சுடர் - வானத்து ஒளி.

(வி-ரை) கமழ், பொருள் என்பன கண்ணம் மாவுக்கும் மலர், மொழி என்பன புலவருக்கும் உவமைகளே. வாசனை இல்வழி புலவர் பயனற்றவர் ஆவர். பொருள் இல்வழி மொழி இல்லையாதல் போலக் கண்ணம் மா இல்லாத புலவரும் பயனற்றவர் ஆவர். வான்சுடர், மது, கனி, சுவை என்பன கண்ணம் மாவுக்கு உருவகங்கள்.

6. (ப-ரை) காதல் - அன்பு. காந்தம் - கவரும் தன்மை. வித்தை - கல்வி. போதம் - அறிவு, தீம் - இனிமை. நாதம் - ஒலி.

(வி-ரை) காதல், வேதம் என்பன கண்ணம் மாவுக்கும், காந்தம் - வித்தை என்பன புலவருக்கும் உவமைகள். காதல் நிலைபெறுதற்குக் காந்த இயல்பு காரணம் ஆகிறது. வித்தை இல்வழி வேதம் பயன்படாதவாறு போலத்தலைவன் இல்வழி தலைவியின் நலம் பயனற்றாகும். வேதத்திலிருந்தே வித்தை தோன்றியது போல் கண்ணம் மா இல்வழி புலவரின் தொழிற்பாடு இல்லை. சுவை, நாதம், உயிர் என்பன கண்ணம் மாவுக்கு உருவகங்கள்.

7. (ப-ரை) நாடி - குருதியை உறுப்புகளுக்கு எடுத்துச் செல்வது. சேமம் - சேமிப்பு. பொற்சுடர் - அழகிய ஒளி. நிகர் - ஒத்த. மோதுதல் - தாக்குதல்.

(வி-ரை) உயிர் - செல்வம் என்பன. கண்ணம்மாவுக்கும், நாடி - சேமநிதி என்பன புலவருக்கும் உவமைகள். உயிர் இல்வழி நாடி பயனற்றதாதல் போலக் கண்ணம்மா இல்வழி புலவர் பயனற்றவர் ஆவர். பேரழகு, பொற்சுடர், இன்பம் என்பன கண்ணம்மாவுக்கு உருவகங்கள். இவ்வுருவகங்கள் கண்ணம்மாவின் சிறப்பை உணர்த்துவன. மூல்லை மலர் புன்னகைக்கு உவமை.

8. (ப-ரை) தரை - பூமி. மதியம் - சந்திரன்தூரணி- உலகு.

(வி-ரை) தரை, வீரம் என்பன கண்ணம்மாவுக்கும், மதியம், வெற்றி என்பன புலவருக்கும் உவமைகள். மதியத்தினால் தரை சிறப்பைப் பெறுகிறது போலத் தலைவனால் தலைவி சிறப்புப் பெறுவன். வீரம் இல்வழி வெற்றி உண்டாகாமைபோலக் கண்ணம்மாவின் அருள் இல்வழி புலவரின் தொழிற்பாடு இல்லையாகும். உள்ளமுது- உருவகம். கண்ணம்மாவின் எல்லையில் சிறப்பை உணர்த்துவான் ‘தூரணியில் சார்ந்திருக்கும் இன்பமெலாம் ஓர் உருவமாய்ச் சமைத்தாய்’ என்றார்.

இப்பகுதி உவகைச் சுவையை உடையது.

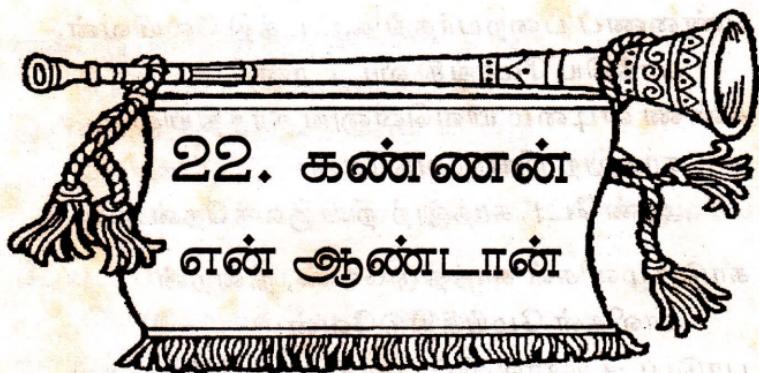
கண்ணம்மா காதலியாக இருந்து செய்யும் செயல்கள்:
(பகுதி - 6)

கண்ணம்மா! நீ எனக்கு ஒளியாயின் யான் உனக்கு விழி. நீ எனக்கு தேன் ஆயின் யான் அதனை உண்ணும் வண்டு. மழைமேகம் ஆயின் யான் மயில். நீ பால் ஆயின் அதனைத்தாங்கும் பாத்திரம் யான். நீ வீணையாயின் அதில் இசை இன்பத்தை உண்டாக்கும் விரல் யான். நீ மாலையாயின்

அதனை அழகு செய்யும் வயிரயணி யான். நீ நிலவு ஆயின் அதனால் மகிழும் கடல் யான். பண்ணின் சுதி நீ ஆயின் அஃதுமைந்த பாட்டின் இனிமை யான். நீ நறுமணம்; அதனைத் தாங்கிய மலர் யான். நீ பொருள்; அதனை உணர்த்தும் மொழி யான். நீ அன்பு; அது தோன்றுவதற்கான காந்தம் யான். நீ வேதம்; அவ்வேதத்தை விளக்கும் கல்வி யான். நீ உயிர்: யான் உயிரினால் இயங்கும் நாடி. நீ செல்வம் ஆயின் யான் அச்செல்வத்தினால் வளர்ந்த சேமநிதி. நீ பூமி; யான் அதனை வளப்படுத்தும் நிலவு.

நீதூய வான ஒளி, சூரையமுது, பேராசு, வாழ்வுநிலை, எல்லையற்ற பேரழகு, அள்ளு சுவை, கண்ணின் மணி, கட்டியமுது, வானச் சுடர், கனி, தேன் எங்கும் நிறை பொற்சுடர், நல்லுயிர், நாதவடிவு; உன் மேன்மைகளை நாவினால் உரைக்க இயலவில்லை. நின் சோதி முகத்திலிருந்து ஞான ஒளி வீசுகிறது. நின் பயன் கற்பனைக்கும் எட்டாதது. மூல்லை மலர் ஒத்த புன்னைக உடையவளே! உலகில் உள்ள இன்பம் யாவும் ஒரு வடிவமாகியதான் வடிவினை உடையாய். நின் மேன்மை யாவும் வாழ்க.

22. கண்ணன் என் ஆண்டான்

குண்ணனைத் தன் ஆண்டானாக வைத்துப்
பாடியது. ஆண்டான் - எசமானன்.

தஞ்ச முலகினில் எங்கனு மின்றித்
தவித்துத் தடுமாறி,
பஞ்சைப் பறையன் அடிமை புகுந்தேன்.

பார முனக் காண்டே!

ஆண்டே! பாரமுனக் காண்டே!

1

துன்பமும் நோயு மிடிமையுந் தீர்த்துச்
சகமருளல் வேண்டும்;

அன்புடனின்புகழ் பாடிக்குதித்து நின்
ஆணை வழி நடப்பேன்;

ஆண்டே - ஆணைவழி நடப்பேன்.

2

சேரி முழுதும் பறையடித் தேயருட்

சீர்த்திகள் பாடிடுவேன்;

பேரிகை கொட்டித் திசைக ளதிரநின்

பெயர் முழக்கிடுவேன்;

ஆண்டே! - பெயர் முழக்கிடுவேன்.

3

பண்ணைப் பறையர்தங் கூட்டத்தி லேயிவன்.

பாக்கிய மோங்கி விட்டான்;

கண்ண னடிமை யிவனென்னுங் கீர்த்தியில்

காதலுற் றிங்கு வந்தேன்;

ஆண்டே! காதலுற் றிங்குவந்தேன். 4

காடு கழனிகள் காத்திடுவேன், நின்றன்

காலிகள் மேய்த்திடுவேன்;

பாடுபடச் சொல்லிப் பார்த்ததன் பின்னரென்

பக்குவஞ் சொல்லான்டே!

ஆண்டே! - பக்குவஞ் சொல்லான்டே! 5

தோட்டங்கள் கொத்திச் செடிவளர்க்கச் சொல்லிச்

சோதனை போடான்டே!

காட்டு மழைக்குறி தப்பிச் சொன்னா லெனைக்

கட்டியடி யான்டே!

ஆண்டே - கட்டியடி யான்டே! 6

பெண்டு குழந்தைகள் கஞ்சி குடித்துப்

பிழைத்திட வேண்டுமையே!

அண்டை யயலுக்கென் னாலுப காரங்கள்

ஆகிட வேண்டுமையே!

உபகாரங்கள் - ஆகிட வேண்டுமையே! 7

மானத்தைக் காக்கவோர் நாலுமுழுத்துணி

வாங்கித் தரவேணும்!

தானத்துக்குச் சில வேட்டிகள் வாங்கித்

தரவுங் கடனான்டே!

சில வேட்டி - தரவுங் கடனான்டே. 8

ஓன்பது வாயிற் குடிவினைச் சுற்றி
யொருசில பேய்கள் வந்தே
துன்பப் படுத்துது மந்திரஞ் செய்து

தொலைத்திட வேண்டுமையே!

பகையாவுந் - தொலைத்திட வேண்டுமையே! 9

பேயும் பிசாசுந் திருடரு மென்றன்

பெயரினைக் கேட்டால்வில்,

வாயுங் கையுங்கட்டி அஞ்சி நடக்க

வழிசெய்ய வேண்டுமையே!

தொல்லைத்தீரும் - வழிசெய்ய வேண்டுமையே! 10

1. (ப-ரை) தஞ்சம் - அடைக்கலம். தவித்தல் - அலைதல். பஞ்சை - வறுமை. பாரம் - பொறுப்பு. ஆண்டே - ஆண்டவன் என்பதன் விளி.

(வி-ரை) மிகவும் வறியவன் என்பான் ‘பஞ்சைப் பறையன்’ எனவும், யாவும் உனது பொறுப்பு என்பான் ‘பாரம் உனக்கு’ எனவும் கூறினார்.

2. (ப-ரை) மிடிமை - வறுமை. குதித்தல் - மகிழ்தல். ஆணை - கட்டளை.

(வி-ரை) உம் எண்ணுப் பொருளில் வந்தது. துன்பம், நோய், மிடிமை, என்பன உள்வழி சுகம் பயன்துராது ஆதலின் - ‘துன்பமும் நோயும் மிடிமையும் தீர்த்து’ எனவும், அண்டாளின் உளம் மகிழ் வேண்டுமாதலின் ‘நின்புகழ்பாடி’ எனவும், யாவும் உனக்கேடுரியன என்பான் ‘பாரம் உனக்கு’ எனவும் கூறினார்.

3. (ப-ரை) சேரி - வறியவர் வாழுமிடம். சீர்த்தி - கீர்த்தி பேரிகை - பெரும்பறை. அதிர - அசைய

(வி-ரை) ஆண்டானிடம் உள்ள அன்பைப் புலப்படுத்துவான் ‘அருட்சீத்திகள் பாடிடுவேன்’, ‘திசைகள் அதிர நின் பெயர் முழக்கிடுவேன்’ எனக் கூறினார்.

4. (ப-ரை) பண்ணை - வயல். பாக்கியம் - செல்வம்.

(வி-ரை) அடிமைத்தொழிலில் மிக்க நம்பிக்கையைப் புலப்படுத்துவான் ‘அடிமையிவன் எனும் கீத்தியில் காதலுற்று இங்கு வந்தேன்’ என்றார்.

5. (ப-ரை) கழனி - வயல். காலிகள் - மாடுகள். பாடுபடல் - தொழிலில் புரிதல். பக்குவம் - தகுதி.

(வி-ரை) காடுகழனி - உம்மைத் தொகை. காலி - காரணப் பெயர். நம்பிக்கை ஊட்டற் காக ‘காலிகள்’ மேய்த்திடுவேன். ‘பாடுபடச் சொல்லிப் பார்த்து அதன் பின்னர் என் பக்குவம் சொல்’ எனக் கூறினார்.

6. (ப-ரை) சோதனை போடல் - பார்த்சை செய்தல்.

(வி-ரை) தோட்டங் கொத்தல் - செடிவளர்த்தல் என்பன செயலாற்றலையும், மழைக்குறி சொல்லுதல் அறிவாற்றலையும் குறிப்பன.

7. (ப-ரை) பெண்டு - மனைவி. உபகாரம் - உதவி. கஞ்சிகுடித்தல் - உணவு உண்ணல்; உயிர் வாழுதல்.

(வி-ரை) ஒருவன் வறியவன் ஆயினும் அயலவர்க்கு உதவ வேண்டும் என்பான் ‘அண்டை அயலவர்க்கு உபகாரங்கள் ஆகிட வேண்டும்’ எனக் கூறினார்.

8. (ப-ரை) தானம் - தருமமாகக் கொடுக்கும் பொருள், தரவுங்கடன் = தர + உம் கடன்.

(வி-ரை) அடிமையின் தேவைகளை நிறைவாக்குதல் ஆண்டானின் கடன் என்பான் ‘உங்கடன் ஆண்டே’ என்றார்.

9. (ப-ரை) குடில் - குடிசை, படுத்துது - படுத்துகின்றன. ஒன்பது வாயிற் குடில் - உடம்பு. பேய்கள் - தீமைகள்.

(வி-ரை) ஓர் ஆன்மாவைச் சுற்றிச் செயற்படும் தீய சக்திகளின் கொடுமைகளை உணர்த்துவான் அவைகளைப் ‘பேய்கள்’, ‘பகையாக’ எனவும் அவைகளைத் ‘தொலைத்திட வேண்டும்’ எனவும் கூறினார்.

10. (ப-ரை) திருடர் - கள்வர். வாயும் கையும் கட்டல்- எதுவித தொழிற்பாடும் இல்லாமற் செய்தல். தொல்லை- இன்னல்.

(வி-ரை) தீய என்னங்களையும் செயல்களையும் ‘பேயும் பிசாகுத் திருடரும்’ எனவும், அவைகளை ஒழிக்க வேண்டும் என்பான் ‘தொல்லை தீரும் வழி செய்ய வேண்டும்’ எனவும் கூறினார்.

இப்பகுதி பெருமிதம், உவகை ஆகிய சவைகளை உடையது.

கண்ணன் என் ஆண்டான்:

எசமானனே! உலகில் அடைக்கலமாக அடைதற்கு யாதும் இடம் இன்மையால் அலைந்து துன்புற்று மிக்க வறிய ஏழையான்நின்னிடம் அடிமையாக வந்தேன். எனது பொறுப்பு முழுவதும் உமக்கே உரியது. எனது துன்பமும் வறுமையும் தீர்த்து எனக்கு நன்மை செய்தல் வேண்டும். அன்புடன் உனது புகழ்பாடி ஆடுவேன். நின் கட்டளையின்படி நடப்பேன். சேரி முழுவதும் முரச ஒலித்து நின் அருட்

புகழைப் பாடுவேன். திசைகள் தோறும் நின் பெயரை எடுத்துக் கூறுவேன். கண்ணனின் வேலையாள் பாக்கியசாலி என்னும் நற் பெயருக்காக விரும்பி இங்கு வந்தேன். நின் வயல்களையும் ஏனைய நிலங்களையும் காப்பேன். மாடுகளை மேய்ப்பேன். வேலை தந்து அதனைக்கொண்டு என் தகுதியை அறிக. தோட்டங்களைப் பண்படுத்திப் பயிர்களை நடுவேன். மழைவரும் குறிகளைச் சரியாகச் சொல்வேன். என் மனைவி மக்கள் உணவு உண்டு வாழ வேண்டும். அயலில் உள்ளவர்களும் என்னால் பயனடைய வேண்டும். மானத்தைக் காக்க நாலுமுழுத் துணி வேண்டும். தானம் செய்யவும் சில துணிகள் வேண்டும்.

இந்த உடலைச் சுற்றித் தீய பேய்கள் வந்து துன்பம் செய்கின்றன. அவைகளையும் பகைகளையும் அகற்ற வேண்டும். பேய்களும் பிசாசுகளும் எம்பெயரைக் கேட்டதும் செயலற்றுப் போகும்படி செய்ய வேண்டும். துன்பங்கள் நீங்க வழிசெய்ய வேண்டும்.

இப்பகுதி உணர்த்தும் உண்மைகள்:

ஆண்டானின் வேலைகள் யாவையும் அடிமை செய்ய வேண்டும்; ஆண்டானின் கட்டளைப்படி நடக்க வேண்டும். அவனது பெருமைகளைப் பிறருக்குச் சொல்ல வேண்டும். அடிமையையும் அவனது குடும்பத்தையும் ஆண்டான் காப்பாற்ற வேண்டும்; அடிமையின் துன்பங்களை நீக்க வேண்டும்; அடிமைக்குத் தேவையானவைகளைக் கொடுக்க வேண்டும்.

23. கண்ணம்மா

எனது
குலதெய்வம்

இறைசக்தியைக் குல தெய்வமாக வைத்துப் பாடியது.

நின்னெனச் சரணடைந் தேன் - கண்ணம்மா!

நின்னெனச் சரணடைந் தேன்!

1. பொன்னை உயர்வைப் புகழை விரும்பிடும்
என்னைக் கவலைகள் தின்னத் தகாதென்று (நின்னை)
2. மிடிமையும் அச்சமும் மேவியென் நெஞ்சில்
குடிமை புகுந்தன, கொன்றவை போக்கென்று (நின்னை)
3. தன்செய லெண்ணித் தவிப்பது தீர்ந்திங்கு
நின்செயல் செய்து நிறைவு பெறும்வணம் (நின்னை)
4. துன்ப மினியில்லை, சோர்வில்லை, தோற்பில்லை,
அன்பு நெறியில் அறங்கள் வளர்த்திட (நின்னை)
5. நல்லது தீயது நாமறியோம் அன்னை!
நல்லது நாட்டுக! தீமையை ஓட்டுக! (நின்னை)

1-5 (ப-ரை) சரண் - அடைக்கலம். தின்னல் -
துன்புறுத்தல். குடிமை - குடி. கொன்றவை = கொன்று +
அவை. போக்கு - நீக்கு. தவித்தல் - துன்புறல். தீர்த்தல் -
நீக்குதல். வணம் - வண்ணம். தோற்பு - தோல்வி.

(வி-ரை) கவலை கொடியது என்பான் ‘கவலைகள் தின்னத் தகாது என்று’ எனவும், மிடி அச்சம் என்பவைகளின் கொடுமைகளை உணர்த்துவான் ‘கொன்றவை போக்கு’ எனவும், அவனது அருளைப் பெறுதலே நோக்கம் என்பான் ‘நின்செயல் செய்து நிறைவு பெறும் வணம்’ எனவும், அன்பும் அறமும் உலகில் வளர் வேண்டும் என்பான் ‘அன்பு நெறியில் அறங்கள் வளர்ந்திட’ எனவும், யாவும் நின்செயல் என்பான் ‘நல்லது தீயது நாமறியோம்’ எனவும் கூறினார். வணம் - தொகுத்தல் விகாரம். நாட்டுக - வியங்கோள் வினைமுற்று.

★ இப்பகுதி சாத்தம் என்னும் சுவை உள்ளது.

இப்பகுதி உணர்த்தும் உண்மைகள்:

உலகத்துன்பத்தில் நின்று நீங்கக் கடவுளைச் சரண்டைதல் வேண்டும். தன் செயல்களைக் கடவுளின் செயல்களாக்க வேண்டும். உலகில் அன்பும் அறமும் வளர் வேண்டும். நல்லதும் தீயதும் அறிதல் ஆன்மாவின் செயலன்று; கடவுளின் செயல்.

இந்நாலாகிரியர் தீரு. தமிழ்வேள். இ.க. கந்தசாமி பற்றி...

இந்நாலாகிரியர் தமிழ்வேள் இ.க. கந்தசாமி அவர்கள் கொழும்பு நோயல் கல்லூரி தமிழ் ஆசிரியராக இருந்தவர். கல்வி அமைச்சர் தமிழ் நூற் பாடத்திட்டப்பகுதியிலும், தமிழ் நூல் ஆக்கப் பகுதியிலும் பணிபுரிந்தவர். உயர்கல்வி ஆலோசனைச் சபை உறுப்பினராக இருந்தவர். உயர்தர மாணவர்களுக்குப் பல நூல்களை எழுதி உதவியர். கட்டுரைகள் பல எழுதியவர். இவை இலங்கை நாளிதழ்களிலும் தமிழக சுஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்தன.

இளமையில் தமிழ் பற்றினராகித் தமிழும் தமிழர் இனமும் பண்டுபோல் உலகில் முதன்மை பெற ஆவன செய்ய விரும்பித் தம் வாழ்வை அமைத்துப் பல துறைகளிலும் பெரும்பாங்களிப்புச் செய்தவர். அமைதியும் அடக்கமும் எளிமையும் உள்ளவர். பெரும் புலமையாளர். பாராட்டுகள் விரும்பாதவர்.

அழுத்தும் முன்னாட புலவர் முத்தமிழ் அமைப்பாக ஆக்கிய பஞ்சவன்னத்தாது நாலுக்கு உரையும் விளக்கமும் எழுதியவர். இதனைச் சென்னை சைவ சித்தாந்தக் கழகம் வெளியிட்டது.

அறிஞர்களின் விருப்பத்தின்படி கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கப் பொதுச் செயலாளர் பொறுப்பேற்று இச் சங்க நீலத்தில் புதிய கட்டிடங்களை அமைத்து இதன் பணிகளைப் பலதுதிறகளிலும் விரிவடையச் செய்து தமிழக முன்னாள் முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர் அவர்கள் வழங்கிய தமிழக அரசு நிதியால் தமிழக நூல்களைப் பெற்று நாலகத்தை உருவாக்கியவர். இவரது உழைப்பினால் இச்சங்கம் இலங்கையிலும் உலகிலும் பெரும் பயன் தந்து விளங்குகிறது.

தமிழ்ப்புலவர் மரபு வளர்த்தற்காக ஈழத்துத் தமிழும் புலவர் கழகத்தை அமைத்து அதன் செயலாளராகவும் பணி ஆற்றுகிறார். யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்ப் புலவர் மாநாட்டையும், கொழும்பில் தொல்காப்பிய மாநாட்டையும் உலகம் போற்ற நடத்தினார். தொல்காப்பியக் கட்டுரைகள் என்னும் சிறந்த தொகுப்பு நூலை வெளியிட்டார்.

அழுத்தத் தமிழரின் தொன்மையையும் இவர்களின் தமிழ்ப் புலமைத்திறனையும் உலகிற்கு உணர்த்தற்காக ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் வரலாறும் பாடல்களும் என்னும் நூலை எழுதினார். உலகத் தமிழ் வளர்ச்சிக்காக உலகத் தமிழ் அமைப்பகங்களுக்கு உதவி வருகிறார்.